

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

6045

Φύλλο Νο 260

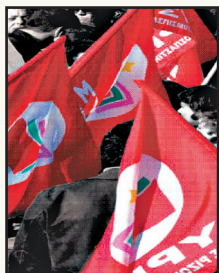
25 Γενάρη 2012

Κυκλοφορεί

κάθε δεύτερη Τετάρτη

1,5 ευρώ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

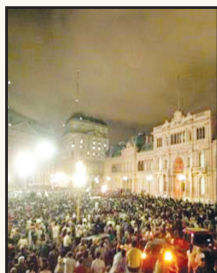
6,7

Για μια
ριζοσπαστική,
ανατρεπτική
πολιτική του
ΣΥΡΙΖΑ

14

Να ακυρώσουμε
τις εκλογές για
τα Συμβούλια
Διοίκησης

11

Αργεντινή:
Δέκα χρόνια
από
την εξέγερση

2

Ποιο μέλλον
έχει το ΠΑΣΟΚ;

Όχι στα χαράτσια

Την ώρα που η κυβέρνηση τρομοκρατεί χιλιάδες νοικοκυριά ότι θα κόψει το ρεύμα όσων δεν μπορούν ή δεν θέλουν να πληρώσουν το ληστρικό χαράτσι, ο αγώνας των επιτροπών κατοίκων, λαϊκών συνελεύσεων και σωματείων ενάντια στο φορομνηχτικό μέτρο συνεχίζεται και δυναμώνει. Επόμενο μεγάλο ραντεβού του κινήματος ανυπακοής την Παρασκευή 27/1, στις 6 μμ, στον Πεζόδρομο της Κοραή. Εκεί καλούν σε συγκέντρωση και πορεία στη Βουλή, ενάντια στα χαράτσια και τις αυξήσεις της ΔΕΗ, η επιτροπή «Δεν Χρωστάμε-Δεν Πουλάμε-Δεν πληρώνουμε», Δήμοι (Ν. Ιωνίας κ.ά.), συνδικάτα, επιτροπές και συνελεύσεις γειτονιών από όλη την Αττική.

Η στέγη είναι δικαίωμα

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΓΩΝ, ειδικά στις μεγάλες πόλεις, μεγαλώνει καθημερινά. Αυτοί που ευθύνονται για τη φτώχεια του κόσμου (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ), με τη διαχρονική λιτότητα, τώρα εντελώς υποκριτικά εμφανίζονται να θρηνούν. Η «ανθρωπιά» δεν αρκεί στους αστέγους. Οι Γάλλοι σύντροφοι του ΝΡΑ έχουν θέσει ένα ριζοσπαστικό πλαίσιο αιτημάτων που θα μπορούσε να αντιμετωπίσει το ζήτημα, θυμίζοντάς μας ότι η μόνιμη κατοικία είναι δικαίωμα όλων μας (σελ. 8-9).

24ωρη απεργία Υπάρχουν δυνατότητες αντίστασης

Με μαζικές διαδηλώσεις χιλιάδες εργαζόμενοι, την Τρίτη 17 Γενάρη, έστειλαν το μήνυμά τους: Μπορούμε να τους νικήσουμε. Η μάχη είναι δύσκολη, αλλά μπορούμε να τα καταφέρουμε. Από όλους τους εργασιακούς χώρους που βρίσκονται σε δυναμικές κινητοποιήσεις, όπως π.χ. η Χαλυβουργία (βλ. σελ.4), έρχεται το μήνυμα της κλιμάκωσης των αντιστάσεων. Ήδη έχουν παρθεί πρωτοβουλίες και ετοιμάζεται νέα γενική-πανεργατική απεργία στα μέσα Φλεβάρη. Είναι μια πρώτη τάξεως ευκαιρία να οργανώσουμε και αυτή τη μάχη ακόμα πιο αποφασιστικά, μετατρέποντας τη μέρα εκείνη σε ημερομηνία σταθμό του αγώνα μας, ενάντια σε κυβέρνηση, τρόικα και εργοδότες.

Νέα μέτρα σοκ για το PSI και τους τοκογλύφους

Απάντηση; Ανατροπή - Αριστερά!

ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ ΣΟΚ για τους εργαζόμενους φέρνει το PSI, η δανειακή συνθήκη και η νέα ευρωσυνθήκη.

Στην προοπτική αυτή ο Λ. Παπαδήμος ευθυγραμμίζει τα κυβερνητικά κόμματα μέσα από τη διαδικασία των συσκέψεων των πολιτικών αρχηγών, που παίρνουν πλέον αποφάσεις για τις οποίες δεν τους εξουσιοδότησε κανείς. Στις επόμενες ημέρες θα οργανωθεί επικοινωνιακό μπαράζ που θα επιχειρεί

να συγκαλύψει τη λιτότητα, προβάλλοντας τη νέα συμφωνία με τους δανειστές και τις ευρωηγεσίες ως «μονόδρομο για τη σωτηρία της χώρας».

Το ΟΧΙ στο PSI, στη δανειακή συνθήκη και τη νέα ευρωσυνθήκη πρέπει να ακουστεί δυνατά και καθαρά από την Αριστερά.

Που πρέπει να αναλάβει δραστήρια το καθήκον της ανατροπής της κυβέρνησης Παπαδήμου, μέσα από τους αγώνες εδώ και τώρα και όχι με την αναμο-

νή του αν και τότε θα στηθεί η κάλπη.

Στην κατεύθυνση αυτή η ενότητα στη δράση γίνεται απαραίτητη, όπως και η διεκδίκηση του μεταβατικού, αριστερού, εναλλακτικού προγράμματος: Με στόχο την ανατροπή της λιτότητας, τη στάση πληρωμών προς τους διεθνείς και ντόπιους τοκογλύφους, τη φορολόγηση του κεφαλαίου, την κρατικοποίηση των τραπεζών με δημόσιο, δημοκρατικό, εργατικό έλεγχο...

στα σύντομα...

Τις υπογραφές των πολιτικών αρχηγών της τρικομματικής στο νέο μνημόνιο, που θα περιλαμβάνει δεσμεύσεις για συνέχεια της ίδιας πολιτικής και μετά τις εκλογές, ζητούν οι ευρωηγεσίες και το ΔΝΤ ως όρο για την υπογραφή της νέας δανειακής συνθήκης. Και το ωραίο είναι ότι οι ΓΑΠ, Σαμαράς, Καρατζαφέρης θα υπογράψουν. Λες και διαπραγματεύονται τα αμπελοχώραφά τους...

★ ★ ★

Δρακόντεια μέτρα για τον περιορισμό στις αγορές-τυράννους πρότεινε, λέει, ο ΓΑΠ στους άλλους ηγέτες της Σοσιαλιστικής Διεθνούς, που συνεδρίασαν στην Κόστα Ρίκα. Και συμπλήρωσε ότι η κυβέρνησή του πάλεψε προς αυτή την κατεύθυνση, αλλά η «συντηρητική Ευρώπη» τον εμπόδισε να κατατροπώσει τον «εχθρό» (τις αγορές, ντε). Ωραίος...

★ ★ ★

Αντίθεση στην κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού εξέφρασε, λέει, ο Σαμαράς κατά τη συνάντησή του με τη ΓΣΕΕ. Ο αρχηγός της Δεξιάς επανέλαβε το παλιό σοσιαλδημοκρατικό επιχείρημα ότι οι (υπέρμετρες) μειώσεις στους μισθούς οδηγούν σε ύφεση, αφού περιορίζεται η ζήτηση. Το αστείο είναι ότι η επίθεσή του αφορούσε την ηγεσία του υπουργείου Εργασίας, όπου κατοικοεδρεύουν οι σοσιαλδημοκράτες –και παλιοί μεγαλοσυνδικαλιστές– κ.κ. Κουτρουμάνης και Κουτσούκος. Παρεμπιπτόντως και κάποια «αστέρια» –πρώην της ανανεωτικής Αριστεράς– όπως η κ. Αθηνά Δρέτα...

★ ★ ★

Κουίζ. Ποιοι προτείνουν: «Την ενίσχυση των ευρωπαϊκών ταμείων στήριξης, την έκδοση ευρωμολόγων και την υιοθέτηση αναπτυξιακών πολιτικών αντί για μέτρα λιτότητας»; Απάντηση 1: Το τμήμα οικονομικής πολιτικής του ΣΥΝ. Απάντηση 2: Η Κριστίν Λαγκάρντ και ο Μάριο Μόντι. Η σωστή απάντηση βρίσκεται στο ρεπορτάζ της εφημερίδας «Τα Νέα», σχετικά με την πρόσφατη συνεδρίαση του Eurogroup...

★ ★ ★

Ο Μάρκος Καραμπέρης, που παρουσιάζεται ως αρχηγός της συμμορίας τοκογλύφων και μπράβων της Θεσσαλονίκης, υπήρξε υποψήφιος αντιπεριφερειάρχης του ΛΑΟΣ στο ψηφοδέλτιο με τον ταπεινό τίτλο «Καθαρές λύσεις – Καθαρά χέρια». Φέρεται να έχει «προωθημένες» σχέσεις με τον Π. Ψωμιάδη, τον Γ. Καρατζαφέρη, αλλά και την εκκλησία και ειδικότερα το Βατοπέδι. Φανταζόμαστε ότι, στα πλαίσια της πολιτικής δραστηριότητάς του, θα πρωτοστατούσε στις καμπάνιες που προσπαθούν να αποδώσουν την εγκληματικότητα στους μετανάστες. Πίσω από εκείνο το αλχημικό «το όνομα είναι η ψυχή μας» γίνανε χοντρές δουλειές στη Μακεδονία...

★ ★ ★

Δεκαπέντε μεγαλοφοροφυγάδες χρωστούν στο δημόσιο πάνω από 3,2 δισ. ευρώ, δηλαδή περισσότερα από τα χρήματα που η κυβέρνηση επιδιώκει να εξοικονομήσει ετησίως με τα προγράμματα λιτότητας και περικοπών! Οι 4.000 φοροφυγάδες της λίστας του υπουργείου Οικονομικών χρωστούν περίπου 15 δισ. ευρώ! Τα ΜΜΕ έσπευσαν να ετοιμάσουν τη «φιλική» αντιμετώπιση. Ναι, χρωστούν, αλλά δεν έχουν να πληρώσουν. Βλέπετε, οι ιδέες του κινήματος «Δεν πληρώνω» ενίοτε γίνονται αποδεκτές, αλλά μόνο όταν αφορούν στους από πάνω...

★ ★ ★

«Δεν υπάρχει ιθύνουσα τάξη στη χώρα. Όλοι έχουν βγάλει τα κεφάλαιά τους έξω», δήλωσε χαρακτηριστικά ο, κάποτε, υπουργός Οικονομίας Αλέκος Παπαδόπουλος. Αυτός ο «σκληρός» εκσυγχρονιστής κατηγορεί τον Σημίτη(!) ως «μεταμφιεσμένο ομοιοταγή» που δήλωνε εκσυγχρονιστής και τώρα θέλει «ως Λούθηρος να διεκδικήσει την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ». Αυτό μας έλειπε...

Η σοσιαλδημοκρατία στην εποχή του σοσιαλφιλελευθερισμού

Ποιο μέλλον έχει το ΠΑΣΟΚ;

Του Αντώνη Νταβανέλλου

Το Εθνικό Συμβούλιο του ΠΑΣΟΚ δέχθηκε –χωρίς να υπάρξει αντιπρόταση– την εισήγηση του Γ. Παπανδρέου. Παρ' όλα αυτά αποτέλεσε έναν καλό «καθρέφτη» για το βάθος της κρίσης στο ΠΑΣΟΚ.

Αυτό που ουσιαστικά εγκρίθηκε από την εισήγηση ΓΑΠ ήταν η θέση ότι οι διαδικασίες για αλλαγή κομματικής ηγεσίας θα οργανωθούν «πριν τις εθνικές εκλογές».

Αποτίμηση

Ο ίδιος ο Παπανδρέου και το περιβάλλον του προσπάθησαν να αφήσουν ανοιχτό το ενδεχόμενο να διατηρήσει ο ΓΑΠ τη θέση του προέδρου. Όμως η πίεση είναι τεράστια: π.χ. το (παλιότερα) φιλοπασοκικό «Βήμα» προειδοποιεί ότι, με αρχηγό τον Παπανδρέου, το ΠΑΣΟΚ μπορεί να βυθιστεί στις επόμενες εκλογές ακόμα και στο... 5%. Το βάρος αυτό έκανε τελικά τον Π. Μπεγλίτη να διευκρινίσει ότι ο ΓΑΠ δεν σκέφτεται να είναι ξανά υποψήφιος. Μια δήλωση που έχει τη σημασία της, αλλά επίσης μπορεί να ανατραπεί, αφού δεν προέρχεται από τα χείλη του ίδιου του Παπανδρέου.

Σε αυτή τη διαδικασία η αποτίμηση της κυβερνητικής περιόδου του ΓΑΠ θα έχει προφανή σημασία. Ο ίδιος ο Παπανδρέου δήλωσε απερίφραστα «ούτε λυπάμαι, ούτε μετανιώνω» για τα έργα της κυβέρνησής του. Η Βάσω Παπανδρέου ζήτησε «σκληρή αυτοκριτική για τις μεθόδους διακυβέρνησης και για τις πολιτικές που ακολουθήθηκαν». Ο Γ. Παναγιωτακόπουλος κατήγγειλε τη μετατροπή της σοσιαλδημοκρατίας «στο ΠΑΣΟΚ της υποταγής στην τρόικα και τους δανειστές, της συνεργασίας με την ακροδεξιά, της κυβέρνησης του εκπροσώπου των τραπεζών». Ακόμα και ο Σημίτης βρήκε έδαφος για παρέμβαση, κάνοντας λόγο για «εγκληματικό πολιτικό λάθος», όταν στο Μνημόνιο δεν προβλέφθηκαν ρήτρες

τροποποίησης των στόχων ανάλογα με την ύφεση.

Αυτές οι «αυτοκριτικές» είναι απόλυτα υποκριτικές και ενταγμένες στην προσπάθεια να παραμείνει το ΠΑΣΟΚ ένα μαζικό κόμμα, παρά την προσηλωσή τους στην πολιτική των Μνημονίων.

Η προσπάθεια αυτή είναι υπονομευμένη από την ίδια την πολιτική πραγματικότητα. Στο ΠΑΣΟΚ δεν λειτουργούν πλέον ούτε οι στοιχειώδεις διαδικασίες με στόχο την ενσωμάτωση της βάσης του. Οι κομματικές οργανώσεις είναι από καιρό ουσιαστικά κλειστές. Οι δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ στα συνδικάτα θρυμματίζονται από τις πιέσεις του κάθε εργατικού χώρου, ο οποίος βομβαρδίζεται από τις επιθέσεις που καθοδηγούν κυβερνητικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ. Η συζήτηση για το όποιο μέλλον του ΠΑΣΟΚ οργανώνεται πλέον από τα αστικά ΜΜΕ (π.χ. «Τα Νέα» του ΔΟΛ), μετατρέποντας έτσι το κάποτε κραταιό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα σε υποχείριο του κάθε μιντιάρχη.

Αυτή η εξέλιξη δεν είναι μόνον οργανωτική. Πατάει σε μια σκληρή πολιτική βάση. Το Μνημόνιο ήταν «τομή»: μια κυβέρνηση που είχε εκλεγεί με τις ψήφους –κυρίως– μισθωτών, με την υπόσχεση ότι θα τους υπερασπίσει μέσα στην επερχόμενη κρίση, εγκατέλειψε βίαια κάθε αναφορά σε αυτούς και αφοσιώθηκε στην υπεράσπιση των συμφερόντων των βιομηχάνων και των τραπεζιτών. Το ρήγμα στις σχέσεις του ΠΑΣΟΚ με τις εργατικές μάζες, όπως εκδηλώθηκε στις μεγάλες γενικές απεργίες που ακολούθησαν, έχει ιστορικές διαστάσεις.

Διεθνές υπόβαθρο

Για πολλά χρόνια το ΠΑΣΟΚ ισχυριζόταν ότι αποτελούσε ένα από τα πιο ριζοσπαστικά κόμματα της διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας. Η κατρακύλα του έχει και διεθνές υπόβαθρο. Όλη η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, καθοδηγώντας εν πολλοίς

τη νεοφιλελεύθερη 25ετία στην ΕΕ, εκφυλίστηκε στον σοσιαλφιλελευθερισμό. Το αποτέλεσμα ήταν η διάλυση κάποιων κομμάτων της και η βαθιά μετάλλαξη όσων επιβίωσαν.

Τα παραδοσιακά σοσιαλδημοκρατικά ρεφορμιστικά κόμματα ήταν πάντα κόμματα που πατούσαν σε «δύο βάρκες». Αναφέρονταν στην εργατική τάξη και τους μισθωτούς, αλλά υλοποιούσαν τελικά την πολιτική που υπαγόρευαν οι καπιταλιστές. Στον 20ό αιώνα έκαναν ιστορικές προδοσίες (π.χ. ο ρόλος τους στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και η δολοφονία της Λούξεμπουργκ και του Λήμπνεχτ), αλλά κατόρθωναν τελικά να κρατούν τις σχέσεις τους με τα εργατικά στρώματα, με τη διαχείριση των μεταρρυθμίσεων, την ηγεσία στα συνδικάτα, την εκμετάλλευση των κοινοβουλευτικών ελπίδων και αυταπατών του κόσμου κ.λπ. Η περίοδος του σοσιαλφιλελευθερισμού είναι υποχώρηση και από αυτή την αμφιλεγόμενη σχέση.

Ο νεοφιλελευθερισμός ήταν μια εποχή που δεν ανεχόταν μεταρρυθμίσεις, που απαιτούσε γυμνή καπιταλιστική επιθετικότητα, υποβαθμίζοντας ακόμα και τις παραδοσιακές τεχνικές «κοινωνικού διαλόγου». Τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, με την προσαρμογή τους σε αυτή τη μετατόπιση των κυρίαρχων τάξεων, μπηγαν σε ιστορική κρίση, σε μια βαθιά διαδικασία μετάλλαξης. Πρότυπό τους έγινε το (αστικό) Δημοκρατικό Κόμμα των ΗΠΑ και κατεύθυνση στην (όποια) ανασυγκρότησή τους αναδείχθηκε η μετατροπή σε κεντρώα κόμματα.

Η κατάρρευση των ΚΚ στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης μετά το 1989, έδωσε στη σοσιαλδημοκρατία χρόνο και χώρο για να διατηρήσει μαζικότητα και επιρροή μέσα στα συνδικάτα, παρά τη μετάλλαξή της. Όμως όλα τα φέματα κάποτε τελειώνουν: η κρίση είχε ως αποτέλεσμα την πόλωση

ανάμεσα στις βασικές κοινωνικές τάξεις. Οι «δύο βάρκες» απομακρύνονται και δεν είναι πλέον εφικτή η διαχείριση αναφορών και επιρροής και στους καπιταλιστές και στους εργαζόμενους, ταυτόχρονα.

Νέο τοπίο

Το ΠΑΣΟΚ υπήρξε για μεγάλο διάστημα μεγάλο κόμμα. Ο θρυμματισμός και η εξαέρωση της επιρροής του δεν θα είναι απλή υπόθεση που θα γίνει γρήγορα. Σε αυτό τον παράγοντα υπολογίζουν όλες οι πρωτοβουλίες ανασυγκρότησής του. Όμως η στροφή προς ένα κεντρώο, «δημοκρατικό» αστικό κόμμα είναι δεδομένη για το σύνολο σχεδόν του στελεχικού δυναμικού του. Το οποίο συνδέεται πλέον με χιλιάδες νήματα με την κυρίαρχη τάξη και λογοδοτεί κυρίως προς αυτήν, μέσα στις άγριες συνθήκες της κρίσης.

Δεν γνωρίζουμε σήμερα τους ρυθμούς και τα διαλυτικά επεισόδια με τα οποία θα εκδηλωθεί αναπόφευκτα η κρίση στο ΠΑΣΟΚ. Το σίγουρο είναι ότι δημιουργείται ένα νέο τοπίο. Στα συνδικάτα και στη διαχείριση των ελπίδων του κόσμου για καλύτερη ζωή δημιουργείται ένα σημαντικό κενό που ήδη εκδηλώνεται με τις μεγαλύτερες ευκαιρίες που ο κόσμος δίνει σε όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς. Η τάση αυτή θα συνεχιστεί σε όλα τα επίπεδα: από τα σωματεία μέχρι τις εθνικές εκλογές. Και η δυνατότητα της Αριστεράς να ανταποκριθεί στις ευκαιρίες και στα νέα καθήκοντα θα κριθεί πολιτικά. Από το πρόγραμμα, τη δράση, την τακτική, τις συνολικές προτάσεις για την αλλαγή του κόσμου, σε σύγκρουση με όλες τις παρακαταθήκες και παραδόσεις της σοσιαλδημοκρατίας. Ενός ρεύματος που σήμερα βουλιάζει μέσα στη ντροπή, έχοντας στο μεταξύ προσφέρει κρίσιμες υπηρεσίες στους βιομήχανους, στους τραπεζίτες, στο διεθνή ιμπεριαλισμό.

Νέα μέτρα σοκ για να ολοκληρωθεί το PSI Όλα για τους τραπεζίτες

Με την απαίτηση για νέα μέτρα σοκ συνδυάζουν οι δανειστές τη συμφωνία για το «κούρεμα» των ελληνικών ομολόγων και τη νέα «δότηση» δανεισμού.

Ο εκπρόσωπος του ΔΝΤ στην τρόικα, Πολ Τόμσεν, δήλωσε ανοιχτά ότι απαιτείται νέο τσεκούρι στους μισθούς (ιδίως σε πρώην ΔΕΚΟ και Τράπεζες), πάγωμα στους μισθούς στον ιδιωτικό τομέα, ψαλίδι στον κατώτατο μισθό και στους 13ο και 14ο, περικοπές στις επικουρικές και κλείσιμο οργανισμών με απολύσεις στο Δημόσιο...

Η πίεση αυτή δεν είναι άσχετη με τα όνειρα και τις ορέξεις των Ελλήνων καπιταλιστών. Είναι άλλωστε γνωστό ότι η υπονόμευση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, η μείωση του κατώτατου και του μέσου μισθού, η κατάργηση του 13ου και 14ου, αποτελούσαν πάγιο «πρόγραμμα» όλων των στελεχών του καπιταλισμού (π.χ. του διαβόητου κ. Μίχαλου). Όσο για τη θεσμοθέτηση των απολύσεων στο Δημόσιο, αυτή είχε αναγορευθεί ως «εθνικός στόχος» από τον Κ. Μητσοτάκη από το... 1992. Γίνεται φανερό ότι οι πιέσεις της κρίσης και της τρόικας αξιοποιούνται από την κυρίαρχη τάξη ως άλλοθι και ευκαιρία για την προώθηση μέτρων που ελάχιστη σχέση έχουν με το χρέος και τα δημόσια οικονομικά, αλλά –αντίθετα– έχουν μεγάλη σχέση με την «ανταγωνιστικότητα» των επιχειρήσεων και την κερδοφορία των Ελλήνων καπιταλιστών.

Το χειρότερο είναι ότι αυτές οι νέες πικρές «απαιτήσεις» εγείρονται χωρίς καμιά προοπτική βελτίωσης της κατάστασης, χωρίς καμιά υπόσχεση καλύτερης θέσης των εργαζομένων.

Κερδοσκοπία

Το λεγόμενο PSI αποδεικνύεται μια κολοσσιαία και αντιφατική φούσκα κερδοσκοπίας. Με στόχο υποτίθεται «να καταστεί το ελληνικό χρέος βιώσιμο», οι Μερκοζί, η ΕΕ και η ελληνική κυβέρνηση κατέληξαν σε μια –τάχα– καλοδουλεμένη αρχιτεκτονική στις 26 Οκτωβρίου. Αυτή προέβλεπε «κούρεμα» των ελληνικών ομολόγων κατά 50% της ονομαστικής αξίας τους, αντικατάστασή τους με νέα πολυετή (30ετή στην πλειοψηφία) ομόλογα, εγυημένα σε ευρώ ή δολάρια υπό το βρετανικό δίκαιο, με διαπραγματεύσιμο ελκυστικό επιτόκιο (οι ομολογιούχοι, που εκπροσωπεί ο Νταλάρα, έκαναν λόγο ακόμα και για 8%...).

Αυτή η «έξυπνη ιδέα» έγινε θρύψαλα από την «αυθόρμητη κίνηση των αγορών». Τα hedge

funds, αντί να τρέξουν να ξεφορτωθούν τα ελληνικά ομόλογα ενόψει του «κουρέματος», αντίθετα σάρωσαν τις αγορές, αποκτώντας μεγάλο όγκο στην τιμή του... 30% της ονομαστικής αξίας τους. Προσδοκούσαν έτσι ένα εύκολο και γρήγορο κέρδος της τάξης του 20% των κεφαλαίων τους μέσα από τη διαδικασία τους «κουρέματος».

Αυτή η κερδοσκοπική έφοδος δεν συναντούσε καμία αντίσταση από την ψοφοδεή στάση της κυβέρνησης της Αθήνας, που προσπαθούσε –όπως όπως– να κλείσει γρήγορα τη συμφωνία με τον εκπρόσωπο των αρπακτικών της αγοράς, Τσ. Νταλάρα.

Όμως συνάντησε προβλήματα από... την Μέρκελ και τον Σόιμπλε, όπως και από την ηγεσία του ΔΝΤ. Ασφαλώς δεν επρόκειτο για εκδήλωση ευαισθησίας απέναντι στον πόνο και τις θυσίες που θα επιφέρει το PSI στους εργαζόμενους στην Ελλάδα. Οι διεθνείς ηγεσίες είναι για άλλη μια φορά πανικόβλητες λόγω του «κινδύνου μετάδοσης» του ελληνικού προβλήματος στα πολύ μεγαλύτερα ποσά του χρέους της Ιταλίας, της Ισπανίας, της ίδιας της Γαλλίας.

Είναι επίσης πανικόβλητες για τους κινδύνους αστάθειας για το σύνολο του συστήματος που δημιουργεί η ανεξέλεγκτη κερδοσκοπία πάνω στα κρατικά χρέη. Για παράδειγμα, πάνω σε κάθε 1 εκατ. ευρώ ομολόγων χρέους, που κατέχουν τα hedge funds, είναι δυνατόν να έχουν αναπτυχθεί δεκάδες εκατομμύρια υπερσύνθετων παραγώγων «προϊόντων», στοιχημάτων κ.λπ. Το αποτέλεσμα είναι η αδυναμία ακόμα και των κεντρικών τραπεζών να έχουν επίγνωση των διαστάσεων του προβλήματος και πολύ περισσότερο να μπορούν να διαμορφώσουν πολιτικές διαχείρισής του.

Όμως αυτή η συναίνεση κορυφής πολύ λίγα πράγματα αντανακλά από την κατάσταση στη βάση της κοινωνίας

Σε αυτή τη βάση πρέπει να εξηγούνται κινήσεις όπως η απόφαση του Σαρκοζί για μια (έστω ελάχιστη) φορολόγηση των πράξεων του χρηματοπιστωτικού τομέα, η έφοδος της ιταλικής αστυνομίας στην έδρα «οίκου» αξιολόγησης στη Ρώμη, η σκληρή στάση του Βερολίνου προς τις «δυνάμεις της αγοράς», που μέχρι χθες αντιμετωνίζονταν ως το Άγιο Δισκοπότηρο της οικονομικής πολιτικής.

Σε αυτό το έδαφος η Μέρκελ και η Λαγκάρντ –και όχι ο Βενιζέλος και ο Παπαδήμος– παρένβησαν στη διαπραγμάτευση της Αθήνας για το PSI, απαιτώντας μεγαλύτερο «κούρεμα» (65 ή και 70%) και μικρότερο επιτόκιο για τα νέα ομόλογα (γύρω στο 3%, επιτόκιο που λίγες μόλις εβδομάδες πριν θα ακουγόταν ως... εξτρεμισμός).

Επαναλαμβάνουμε ότι η «στροφή» αυτή δεν έχει κανένα φιλολαϊκό χαρακτήρα. Ακόμα και με τους όρους αυτούς το PSI plus διασφαλίζει τα συμφέροντα των ομολογιούχων, συνδέεται με το καινούριο δάνειο που κυρίως αποσκοπεί στη σωτηρία των τραπεζών, ενώ τα αποτελέσματα «ελάφρυνσης» του δημοσίου χρέους παραμένουν περιορισμένα. Για να μην υπάρχει κανένα περιθώριο παρερμηνείας, η Μέρκελ και η Λαγκάρντ φρόντισαν να συνδέσουν τη νέα γραμμή διαπραγμάτευσης με

την απαίτηση για σκληρά οικονομικά μέτρα, που η κυβέρνηση Παπαδήμου οφείλει να υιοθετήσει αμέσως, με στόχο την ενίσχυση της «ανταγωνιστικότητας» των καπιταλιστών.

Άλλωστε το PSI και η νέα δανειακή σύμβαση συνδέονται άρρηκτα με τη νέα ευρωσυνθήκη που προβλέπει απίστευτη δημοσιονομική «αυστηρότητα»: συνταγματική κατοχύρωση των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών, αυτοματισμούς κυρώσεων για τις «παραβάσεις», ενδεχόμενο αποβολής των «αποτυχημένων» από την ευρωζώνη... Σε κάθε περίπτωση σίγουρα χαμένα από το PSI θα βγουν τα ασφαλιστικά Ταμεία που θα δουν να κουρεύονται τα αποθεματικά τους χωρίς κανένα αντάλλαγμα. Σε αντίθεση με τις τράπεζες που θα «αποζημιωθούν» άμεσα, τόσο με μετρητά (περίπου 30 δισ. ευρώ από το νέο δάνειο) όσο και με εγγυήσεις. Και η χρεοκοπία θα έχει απλώς ανασταλεί για το αμέσως προσεχές επεισόδιο.

Συναίνεση

Αυτή η προοπτική έχει τεράστια προβλήματα πολιτικής στήριξης και διαχείρισης στην Αθήνα. Η κυβέρνηση Παπαδήμου, βλέποντας ήδη τη δημοτικότητα της να κατρακυλά, αναζητά εναγωνίως συναινέσεις. Και μπορεί να τις βρει μόνο στις ηγεσίες των κομμάτων που την στηρίζουν.

Αυτό ήταν το νόημα της φαρσοκωμωδίας των συναντήσεων Παπαδήμου με τους πολιτικούς αρχηγούς της τρικομματικής. Και τα αποτελέσματα ήταν τα αναμενόμενα: Ο Γ. Παπανδρέου έδωσε στον αρχιτραπεζίτη πρωθυπουργό λευκή επιταγή τόσο για τους χειρισμούς, όσο και για το χρόνο που θα θελήσει να καθίσει στο Μαξίμου. Ο Γ. Καρατζαφέρης διέψευσε τους

ψηφύρους περί αποχώρησης του ΛΑΟΣ από την κυβέρνηση, ευχήθηκε στον Παπαδήμο μακροήμερευση και συγκατατέθηκε στο ενδεχόμενο «ανασχηματισμού» της (μη εκλεγμένης) κυβέρνησης. Ο Σαμαράς επανέλαβε τη στήριξή του σε κάθε αναγκαίο μέτρο για να περάσει το PSI, η νέα δανειακή σύμβαση και η νέα ευρωσυνθήκη, ενώ «χαλάρωσε» ακόμα περισσότερο το αίτημά του για εκλογές σε (σχετικά) σύντομο χρονικό διάστημα.

Η πίεση των βιομηχάνων, των τραπεζιτών και των μιντιαρχών αποδείχθηκε ως αποτελεσματική δύναμη για να κάμψει τις (όποιες) διαφωνίες των «πολιτικών αρχηγών» και να ευθυγραμμίσει τα κόμματά τους στα κελεύσματα της κυρίαρχης τάξης.

Όμως αυτή η συναίνεση κορυφής πολύ λίγα πράγματα αντανακλά από την κατάσταση στη βάση της κοινωνίας. Ο τρόμος των ΜΜΕ μπροστά στην ανάγκη να στηρίξουν ένα ακόμα πακέτο έκτακτων μέτρων αποδεικνύει ότι γνωρίζουν πως η συνέχεια θα έχει χαρακτηριστικά άγριας περιπέτειας τόσο για τον Παπαδήμο, όσο και για τους κολαούζους του, αλλά και τους διεθνείς συμμάχους και προστάτες του.

Αριστερά

Στην προοπτική αυτή οι συνδικαλιστικές ηγεσίες προσφέρουν αυτή τη στιγμή απαράδεκτες υποχρεώσεις. Η τάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας να συζητήσει μειώσεις του μη μισθολογικού κόστους εργασίας (εργοδοτικές εισφορές και φορολόγηση του κεφαλαίου) ισοδυναμεί με προδοσία. Τις πραγματικές διαθέσεις των εργαζομένων αναδεικνύουν οι αγώνες σε χώρους δύσκολους, όπως η Χαλυβουργία, που δείχνουν τις δυνατότητες της τάξης μας να σκληρύνει τη στάση της. Το νήμα αυτό πρέπει να πιάσει επείγοντως η Αριστερά.

Απαιτώντας άμεση στάση πληρωμών προς τους ντόπιους και διεθνείς τοκογλύφους. Απαιτώντας να διατεθούν όλοι οι πόροι της κοινωνίας για τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας. Απαντώντας με ένα καθαρό και δυνατό ΟΧΙ στο PSI, στη νέα δανειακή συμφωνία, στη νέα ευρωσυνθήκη. Απαιτώντας να πέσει το ταχύτερο η κυβέρνηση Παπαδήμου και των συνεργατών του. Και για να τα πετύχουμε αυτά, παλεύοντας να βγει ο κόσμος στο δρόμο, να πάρει στα χέρια την τύχη του και όχι περιμένοντας παθητικά την κάλη.

Παναττική 24ωρη απεργία: Οι εργαζόμενοι είναι εδώ Ώρα για κλιμάκωση της αντίστασης

Του Θοδωρή Πατσατζή

Χιλιάδες εργαζόμενοι συμμετείχαν στις διαδηλώσεις που διοργάνωσαν τα Εργατικά Κέντρα της Αττικής, την Τρίτη 17 Γενάρη. Οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα των ΕΚ για 24ωρη απεργία και εκδήλωσαν με τον πιο θερμό τρόπο τη συμπαράστασή τους στους εργαζόμενους της Χαλυβουργίας, αλλά και των άλλων χώρων (ALTER, Λουκίσα, 3 Ε Εκτυπωτική κ.ά.) που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις.

Το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο. Στηρίζουμε όποιον εργαζόμενο αγωνίζεται ενάντια σε απολύσεις, ενάντια στη θέληση των εργοδοτών να δουλεύουμε για μήνες απλήρωτοι, ενάντια στις περικοπές μισθών και στις καθυστερήσεις στη μισθοδοσία. Δεν ανεχόμαστε να παίζουν με τις συλλογικές μας συμβάσεις και τα δικαιώματά μας. Όσο και αν είναι δύσκολη η μάχη, μπορούμε να τα καταφέρουμε και να είμαστε εμείς οι νικητές.

Συμμετοχή

Το μήνυμα ότι η μάχη είναι ανοιχτή και δεν έχει κριθεί, φάνηκε και από τη συμμετοχή πάρα πολλών σωματείων στη συγκέντρωση του ΕΚΑ στην Κλαυθμώνος. Τα πολλά σωματεία του ιδιωτικού τομέα, που συγκεντρώθηκαν εκεί, δεί-

ξαν ότι ακόμη και σε δύσκολους χώρους υπάρχουν αυτή τη στιγμή αγωνιστές που θέλουν και μπορούν να αντισταθούν στην πιο βάρβαρη επίθεση των τελευταίων έτων. Στη μάχη για να ακουστεί πιο δυνατά το μήνυμα της παναττικής απεργίας βοήθησαν η 48ωρη απεργία των εργαζόμενων στα ΜΜΕ, αλλά και η 24ωρη απεργία των νοσοκομειακών γιατρών και οι στάσεις εργασίας των Ομοσπονδιών των εκπαιδευτικών (ΟΛΜΕ και ΔΟΕ). Καθώς και η συγκέντρωση των φοιτητικών συλλόγων.

Η συμμετοχή έστω και αυτών των λίγων χώρων από το δημόσιο έδωσε σε ένα βαθμό την εικόνα μιας πανεργατικής απεργίας από τα κάτω. Σε μια σειρά χώρους του δημοσίου η ριζοσπαστική Αριστερά προσπάθησε να αναδείξει τη σημασία της όσο το δυνατόν μεγαλύτερης συμμετοχής στην απεργία. Ο σύλλογος εργαζόμενων του δήμου Ζωγράφου συμμετείχε στην κινητοποίηση με 3ωρη στάση εργασίας μετά από πρόταση συντρόφου της ΔΕΑ στο ΔΣ του συλλόγου. Οι εργαζόμενοι στο νοσοκομείο Αγίας Σάββας, με απόφαση της γενικής τους συνέλευσης, συμμετείχαν με 24ωρη απεργία μετά από πρόταση της Πρωτοβουλίας Εργαζομένων.

Ακόμη και σε χώρους που δεν απέργησαν τελικά, όπως οι εργαζόμενοι στα ασφαλιστικά ταμεία,

υπήρχαν πρωτοβουλίες (όπως αυτή της Αριστερής Ενωτικής Κίνησης εργαζομένων ΟΑΕΕ) που πάλεψαν να σπάσουν τα εμπόδια που ορθώνει η ΠΑΣΚΕ. Ο τόνος δόθηκε όσο και αν στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ, με ευθύνη της ΠΑΣΚΕ, δεν κηρύχτηκε απεργία και στο δημόσιο.

Αριστερά

Οι εργαζόμενοι που συγκεντρώθηκαν στην Κλαυθμώνος, αλλά και στη συγκέντρωση του ΠΑΜΕ στην Ομόνοια και στην προσυγκέντρωση του Δικτύου Συνδικαλιστών ΣΥΡΙΖΑ και του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων, αυτό απαιτούσαν. Στηρίξη για να συνεχίσουν να δίνουν τη μάχη και γενίκευσή της για να νικήσουν.

Το ΠΑΜΕ πάλεψε σε αρκετούς χώρους του ιδιωτικού τομέα για τη συμμετοχή στην Παναττική απεργία. Όμως δε βοήθησε καθόλου στο να δημιουργηθούν καλύτερες υποδοχές αντίστασης για τον κόσμο που κατέβηκε τελικά στη διαδήλωση, επιμένοντας για μια ακόμη φορά σε ξεχωριστή συγκέντρωση. Ακόμη χειρότερα με τη λογική του «καθαρού» ταξικά δρόμου δεν δέχτηκε να ψηφίσει τίποτε άλλο εκτός της 24ωρης απεργίας. Έτσι στο ΓΣ της ΑΔΕΔΥ δεν αποφασίστηκε ούτε 4ωρη στάση εργασίας που θα έβγαине, αν τη στήριζε το ΚΚΕ. Και βέβαια η πορεία του δεν

κατευθύνθηκε στη βουλή, για να μην ενωθεί με τους υπόλοιπους.

Η Αυτόνομη Παρέμβαση από τη μεριά της επίσης λειτούργησε αντιφατικά στην προσπάθεια να διευρυνθεί η απεργία. Κάποιοι από τους συντρόφους του ΣΥΝ, που κατανοούν ότι ο αγώνας δεν έχει τελειώσει και χρειάζεται συνέχεια, πάλεψαν για τη διεύρυνση της απεργίας. Σε αυτό βοήθησε και η πρωτοβουλία της ΔΕΑ για να υπάρχει ανακοίνωση του Δικτύου Συνδικαλιστών ΣΥΡΙΖΑ και έτσι υπήρξαν και γειτονιές της Αθήνας όπου έγιναν εξορμήσεις για τις 17 του μήνα από τοπικές επιτροπές του ΣΥΡΙΖΑ. Υπήρξε όμως και η ηττοπαθής στάση των συνδικαλιστών του στην ΑΔΕΔΥ που δεν ψήφισαν την πρόταση του ΠΑΜΕ για 24ωρη απεργία, θεωρώντας ότι δεν υπάρχουν οι δυνατότητες διεύρυνσης.

Κλιμάκωση

Η μάχη για τη συνέχιση και την κλιμάκωση των κινητοποιήσεων χρειάζεται να συνεχιστεί. Η Αριστερά έχει μια ευκαιρία ακόμη να δώσει συνέχεια, να πάρει αντίστοιχες πρωτοβουλίες όπως αυτή που πήραν από κοινού το ΠΑΜΕ και η Αυτόνομη Παρέμβαση στο ΕΚΑ και που οδήγησε τελικά στην 24ωρη Παναττική κινητοποίηση. Οι πιέσεις άλλωστε βγαίνουν μέσα από την κίνηση του κόσμου. Αν

εννοούμε πραγματικά ότι οι εργαζόμενοι της Χαλυβουργίας και του ALTER πρέπει να νικήσουν, χρειάζεται να πιέσουμε να στηριχτεί ο αγώνας τους με συνεχείς πανεργατικές κινητοποιήσεις. Αν εννοούμε ότι δεν πρέπει κανείς εργαζόμενος να μείνει μόνος του απέναντι στην κρίση και την επίθεση κυβέρνησης, τρόικας, εργοδοτών, χρειάζεται να παλέψουμε για την ανατροπή αυτής της κυβέρνησης.

Το δυναμικό υπάρχει. Είναι οι αγωνιστές που κινητοποιούνται στον ιδιωτικό τομέα και τα ΜΜΕ και στήριξαν την κινητοποίηση στις 17 Γενάρη, είναι οι αγωνιστές που τον περασμένο Οκτώβρη αναδείχτηκαν μέσα από το κίνημα των καταλήψεων υπουργείων και δημοσίων υπηρεσιών, οι αγωνιστές που ανέδειξαν μια σειρά κινητοποιήσεις στα νοσοκομεία, που ανέδειξε η απεργία διαρκείας στους δήμους και οι κινητοποιήσεις διαρκείας ενάντια στην εφεδρεία. Η Αριστερά χρειάζεται μαζί τους να οργανώσει τη συνέχιση των αγώνων στους χώρους τους, αλλά και τον όσο το δυνατό καλύτερο συντονισμό μεταξύ τους. Έτσι ώστε να αναγκάσουν τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΠΑΣΚΕ σε ΑΔΕΔΥ και ΓΣΕΕ να προχωρήσει όχι σε διάλογο κωφών με τους εργοδότες, την κυβέρνηση και την τρόικα, αλλά στην κήρυξη γενικής απεργίας και μάλιστα αυτή να είναι διαρκείας.

Χαλυβουργία: Η απεργία διαρκείας συνεχίζεται

Από την απόφαση της τελευταίας γενικής συνέλευσης των εργαζομένων της «Ελληνικής Χαλυβουργίας» στέλνεται το μήνυμα της συνέχισης του αγώνα. Συνεχίζουμε και κλιμακώνουμε χωρίς να λυγίζουμε και να κουραζόμαστε αναφέρουν με ίδιοι. Είναι το καλύτερο μήνυμα και η καλύτερη απάντηση στις προσπάθειες του Μάνεση να τους εκφοβίσει για

πολλοστή φορά (οι απολύσεις έγιναν 65), στέλνοντας τα «δικά του παιδιά» σε αυτή τη συνέλευση να απευθύνουν κάλεσμα στους εργαζόμενους να προστατεύσουν τη λειτουργία της επιχείρισης.

Οι χιλιάδες εργαζόμενοι της Αττικής που διαδήλωσαν την μέρα της παναττικής απεργίας στείλαν το καλύτερο μήνυμα συμπαράστασης στους απέργους χαλυβουργούς. Τώρα χρει-

άζονται ακόμη περισσότερο τη στήριξη όλων μας για να απαντήσουν με τον καλύτερο τρόπο στην προσπάθεια της εργοδοσίας να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους με νέες απολύσεις.

Τη μέρα της γενικής τους συνέλευσης, η επιτροπή αγώνα γυναικών των χαλυβουργών πραγματοποίησε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο υπουργείο εργασίας. Το Σάββατο 28 Γενάρη στην

πλατεία Ελευθερίας στο Βόλο λαϊκές συνελεύσεις από διάφορες πλατείες καλούν σε κινητοποίηση.

Οι χαλυβουργοί κατορθώνουν να μένουν ενωμένοι, παρά την προσπάθεια της εργοδοσίας με πολλά τσιράκια της να πείσει τους 350 εργαζόμενους να σταματήσουν τον αγώνα τους. Οι ίδιοι κατανοούν μέρα με τη μέρα ότι η μάχη τους θα κριθεί και από τη γενικότερη μάχη ενάντια

στην κυβέρνηση. Για αυτό και στην τελευταία συνέλευσή τους απευθύνουν νέο κάλεσμα για κλιμάκωση των απεργιακών κινητοποιήσεων σε κάθε χώρο και σε κάθε κλάδο. Χρειάζεται και οι ίδιοι να επιμείνουν σε κινητοποιήσεις στην Αθήνα. Στο υπουργείο στη βουλή, παντού. Για αυτό και για πρώτη φορά ζητάνε επί της ουσίας τη διενέργεια γενικής πανεργατικής απεργίας.

Μεγάλη νίκη του ΙΓΜΕ

Οι εργαζόμενοι του ΙΓΜΕ, που εδώ και 8 μήνες διεξάγουν ένα δυναμικό αγώνα ενάντια στις εφεδρείες-απολύσεις, πέτυχαν μια πρώτη νίκη. Μετά από συνεχόμενες κινητοποιήσεις του συνδικάτου τους, υποχρέωσαν τη διοίκηση του Ινστιτούτου να μη στείλει τα ονόματα των 20 εργαζομένων που εξαιρούνται από την εφεδρεία, παρά την απειλή για άμεση απόλυση των συνολικά 150 εργαζομένων.

Αυτή η—έστω προσωρινή—αναστολή δίνει νέα δυναμική στον αγώνα που κάνουν οι εργαζόμενοι, ώστε να μη διαλυθεί το ΙΓΜΕ

και να μην απολυθεί κανείς, όταν στην πραγματικότητα είναι απαραίτητη η πρόσληψη προσωπικού, λόγω των μεγάλων ελλείψεων που υπάρχουν. Παράλληλα, αποδεικνύεται ξανά ότι ο μόνος δρόμος να αντισταθούμε στα μέτρα τους είναι οι αποφασιστικοί-ενωτικοί αγώνες, οι οποίοι σπάνε στην πράξη την τρομοκρατία και τη διαίρεση των εργαζομένων, ανατρέποντας τα σχέδια κυβέρνησης και τρόικας.

Οι εργαζόμενοι του ΙΓΜΕ, χωρίς να επαναπαύονται, θα συνεχίσουν τη μάχη μέχρι την οριστική τους δικαίωση.

Εκλογές στα νοσοκομεία

ΓΝ Πατησίων

Των Μπάμπη Φαράντου,
Νίκου Τερζάκη

ΩΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ Εργαζομένων συμμετείχαμε από την πρώτη στιγμή στις κινητοποιήσεις ενάντια στο Μνημόνιο και από το Φεβρουάριο του 2011 δραστηριοποιούμαστε με κατοίκους και συλλογικότητες της περιοχής, ώστε να σωθούν και τα τρία νοσοκομεία των Πατησίων. Δυστυχώς δικαιωθήκαμε, όταν υποστηρίζαμε ότι η ένταξη του 7ου ΙΚΑ στο Αγία Όλγα θα οδηγούσε στη διάλυσή του.

Στηρίζαμε και στηρίζουμε ενεργά τις κινητοποιήσεις του Σωματείου και της Επιτροπής Αγώνα του ΓΝ Πατησίων, που ξεκίνησαν τον Ιούλιο του 2011, αλλά ασκούμε κριτική στη Διοίκηση του Σωματείου για τη μέχρι τότε συμβιβαστική στάση της. Δεν μπαίνουμε στη λογική υποχωρήσεων ως προς τα δικαιώματα των εργαζομένων και σύμπλευσης με τις εκάστοτε Διοικήσεις, μήπως έτσι δεν κλείσει το νοσοκομείο, αφού γνωρίζουμε ότι η πολιτική του Μνημονίου, που οι διορισμένες από το υπουργείο Διοικήσεις εφαρμόζουν, είναι αυτή που οδηγεί το ΓΝ Πατησίων στο κλείσιμο. Δεν εμπιστευόμαστε καμία Διοίκηση και πιστεύουμε ότι μόνο ο συντονισμένος αντιμνημονιακός αγώνας μπορεί να σώσει το νοσοκομείο και τις θέσεις εργασίας μας.

Καλούμε όλους και όλες να σκεφτούν ότι κάθε ψηφοφορία στη σημερινή συγκυρία έχει βαθύτατο πολιτικό νόημα. Τα σωματεία πρέπει να γίνουν πραγματικά κάστρα των εργαζομένων για τον αγώνα ενάντια

στο Μνημόνιο. Ας ξεχάσουμε το ότι με συμβιβασμούς και υποχωρήσεις μπορούμε να σώσουμε το τομάρι μας. Δεν πρέπει πλέον να χάσουμε καμία μάχη. Η Πρωτοβουλία Εργαζομένων και με λόγια και με έργα και με τη συνεχή της παρουσία έχει δώσει ήδη την απάντηση: Όταν η αδικία γίνεται νόμος, η αντίσταση γίνεται καθήκον.

Άγιος Σάββας

Του Σταύρου Τερζάκη

ΣΤΙΣ 19 ΓΕΝΑΡΗ στον Άγ. Σάββα έγιναν οι εκλογές για το νέο ΔΣ στο Σωματείο εργαζομένων και για αντιπροσώπους στο συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ. Στις εκλογές είχαμε 4 ψηφοδέλτια: Την Ενωτική Αγωνιστική Πρωτοβουλία που προέκυψε από την επιτροπή αγώνα που υπάρχει στο νοσοκομείο από το φθινόπωρο και συμμετέχουν η Πρωτοβουλία Εργαζομένων Αγ. Σάββα, η ΑΡΣΥ, το Νυστέρι και Ανένταχτοι. Ψηφοδέλτιο του ΠΑΜΕ και δύο ψηφοδέλτια της ΠΑΣΚΕ. Ενδεικτικό του κλίματος που υπάρχει στο νοσοκομείο είναι το γεγονός ότι στην εκλογοαπολογιστική συνέλευση, μετά από πρόταση δική μας και της παράταξης του ΠΑΜΕ, πάρθηκε απόφαση για συμμετοχή στην Παναττική απεργία στις 17 Γενάρη.

Τα αποτελέσματα είναι αντιπροσωπευτικά της δουλειάς μας όλο το προηγούμενο διάστημα. Ενωτική Αγωνιστική Πρωτοβουλία 233 ψήφοι (5 έδρες), ΠΑΜΕ 78 (2 έδρες), ΠΑΣΚΕ 71 (2 έδρες) και το δεύτερο 14. Στο προηγούμενο ΔΣ οι έδρες ήταν ΠΑΣΚΕ 6, ΠΑΜΕ 2 και Πρωτοβουλία Εργαζομένων 1.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια:
Θοδωρής Πατοατζής

Εκλογικές επιτυχίες στους εκπαιδευτικούς

Δ' ΕΛΜΕ

Του Νίκου Αναστασιάδη

Έγιναν στη Θεσσαλονίκη εκλογές για το ΔΣ της Δ' ΕΛΜΕ. Ψήφισαν 881 εκπαιδευτικοί και είχαμε 781 έγκυρα ψηφοδέλτια. Με 356 ψήφους (146 περισσότερους από πέρυσι) και ποσοστό 45,6% (!) οι Συνεργαζόμενες Εκπαιδευτικές Κινήσεις πήραν την πρώτη θέση και 3 έδρες. Στη δεύτερη θέση βρέθηκε η ΔΑΚΕ που, παρότι έχασε 37 ψήφους (165 από 202), πήρε τη δεύτερη θέση και τις 2 έδρες της. Με 145 ψήφους (-83 ψήφους) η ΠΑΣΚ πήγε στην τρίτη θέση και έχασε 1 έδρα (πήρε 1). Τέλος η ΕΣΑΚ-ΔΕΕ με 115 ψήφους (από 110 πέρυσι) κράτησε τη 1 έδρα της. Η αλλαγή των συσχετισμών στον κλάδο με τόσο δραστικό τρόπο κάνει απαραίτητη τη συζήτηση για έκτακτο συνέδριο της ΟΛΜΕ, όπου θα αποτυπώνονται οι νέοι συσχετισμοί. Στη Θεσσαλονίκη είναι πιθανό σε όλες τις ΕΛΜΕ να έχουμε σύντομα αριστερά προεδρεία. Η μαζική συμμετοχή νέων συναδέλφων και παλιότερων για να μαυρίσουν το ΠΑΣΟΚ, τη ΝΔ και τις παρατάξεις τους, που ευθύνονται για την κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος, καθόρισε το κλίμα. Χρησιμοποίησαν τα πιο ριζοσπαστικά ψηφοδέλτια που είχαν μπροστά τους. Η μετατροπή της αρνητικής σε θετική ψήφο και η ενεργοποίηση ενός μεγάλου μέρους εκπαιδευτικών το επόμενο διάστημα θα είναι το μεγάλο στοίχημα για την παράταξη και προφανώς για τον κλάδο.

Ε' ΕΛΜΕ

Του Γιάννη Παππά

Στις 19/1 διεξήχθησαν οι εκλογές της Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης για την ανάδειξη του διοικητικού της συμβουλίου. Κατέβηκαν επτά παρατάξεις εκ των οποίων οι πέντε αριστερές, πράγμα που αποτελεί μια ιδιαιτερότητα της συγκεκριμένης ΕΛΜΕ. Η συμμετοχή του κόσμου ήταν αυξημένη, έστειλε μήνυμα διαμαρτυρίας και αγανάκτησης στον κυβερνητικό συνδικαλισμό (η ΠΑΣΚ δεν πήρε έδρα) και, στηρίζοντας αριστερά σχήματα, τους έδωσε πέντε από τις επτά έδρες. Από 2 οι Παρεμβάσεις και η ΕΣΑΚ-ΔΕΕ και 1 οι Συν. ΕΚ. Η ΔΑΚΕ πήρε 2 έδρες.

Το καθήκον της Αριστεράς για το επόμενο διάστημα είναι να μπορέσει να συγκροτήσει αριστερό προεδρείο και με μια ενωτική και ριζοσπαστική πολιτική να κάνει την Ε' ΕΛΜΕ αυτό που έπρεπε να είναι. Εργαλείο μάχης και αντίστασης ενάντια στην κυβερνητική πολιτική.

Πετυχημένη κινητοποίηση

Του Χρήστου Βαρβέρη,
μέλους ΔΣ, ΣΕΤΤΕΑ

Το Σωματείο Εργαζομένων Ταχυδρομικών, Ταχυμεταφορικών Επιχειρήσεων Αττικής τη μέρα της Παναττικής απεργίας έκανε τριώρο πετυχημένο αποκλεισμό στα ΕΛΤΑ Ταχυμεταφορές στο Χαλάνδρι. Πάνω από 60 εργαζόμενοι και συμπαραστάτες από τις λαϊκές συνελεύσεις Χαλανδρίου

και Αγίας Παρασκευής συμμετείχαν στον αποκλεισμό, δείχνοντας την αποφασιστικότητά τους να παλέψουν για τα δικαιώματα των ενοικιαζόμενων εργαζομένων στα ΕΛΤΑ Ταχυμεταφορές. Μαζική ήταν και η σύσκεψη που ακολούθησε στο ΕΚΑ, την Πέμπτη 19 Γενάρη. Επόμενος σταθμός είναι η κινητοποίηση στην επιθεώρηση εργασίας Σουρμελή2 και Αχαρνών στις 21/2.

Συνεχίζουν τον αγώνα

Σε επίσχεση εργασίας βρίσκονται 49 μέρες οι εργαζόμενοι της αλουμινοβιομηχανίας Λουκίσια στο Περιστέρι. Μετά την πετυχημένη τοπική κινητοποίηση την Τετάρτη 11 Γενάρη, όπου πάνω από 150 εργαζόμενοι και συμπαραστάτες διαδήλωσαν στους δρόμους του Περιστερίου παρά τη συνεχή δυνατή βροχή, οι εργαζόμενοι συνέχισαν τις κινητοποιήσεις τους. Εκτός από τη συμμετοχή τους στην Παναττική απεργία έκαναν νέα κινητοποίηση την Παρασκευή 20 Γενάρη έξω από το υπουργείο Εργασίας, βροντοφωνάζοντας ότι δεν θα σταματήσουν τις κινητοποιήσεις, αν δεν τους καταβληθούν όλα τα δεδουλευμένα άμεσα.

Μια συνέλευση που δεν έγινε και μια παράταξη που δυναμώνει!

Της Κατερίνας Γιαννούλια,
Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΕΝΙΑΙΟΥ συλλόγου εργαζομένων ΥΠΑΑΤ, που επιβλήθηκε με τα χίλια ζόρια και με 118 υπογραφές στην ηγεσία (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ) του σωματείου μας, είχε προγραμματιστεί εδώ και καιρό σε μια μακρινή και «άσχετη» τότε ημερομηνία, στις 17/1. Ωσπου αποφασίστηκε η Παναττική απεργία των ΕΚ, την ίδια μέρα.

Η «Πρωτοβουλία Εργαζομένων στο ΥΠΑΑΤ», η πρόσφατα γεννημένη παράταξή μας, προπαγάνδιζε αυτή τη συνέλευση με απίστευτη οργανωτικότητα, ανακοινώσεις έντυπες και μέσω mail, περιοδείες σε κτίρια και καμπάνια εγγραφών νέων μελών στο σωματείο. Ήταν η μόνη προσπάθεια που έγινε για την επιτυχία της συνέλευσης.

Η αποτυχία της συνέλευσης είχε φανεί μέρες πριν, αφού η ηγεσία του συλλόγου (ΠΑΣΚΕ) όρισε ακριβή ώρα και μέρος, μόλις 3 ημέρες πριν και έβαλε ανακοίνωση σε κάθε κτίριο, χωρίς άλλη ειδοποίηση.

Το ΠΑΜΕ (ΚΚΕ) προσπάθησε

να συμμετέχουμε στην απεργία της 17/1, όπως κι η πρωτοβουλία μας, αφού όμως έγινε αντιληπτό ότι αποκλείεται το ΔΣ του σωματείου να πάρει τέτοια απόφαση, δεν έριξε στη μάχη της συνέλευσης το σύνολο των δυνάμεών του.

Εξάλλου, την πρόταση που του κάναμε να βάλουμε από κοινού θέμα στη συνέλευση να ψηφιστεί επιτροπή αγώνα, για να μπορέσουμε να παραμερίσουμε τα εμπόδια των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ και να ξεπεράσουμε την πλήρη αδράνεια που επιβάλλουν, την απέρριψε.

Με κερασάκι τις δυσκολίες πρόσβασης, λόγω της απεργίας, η πλειοψηφία των συναδέλφων δεν κατάλαβε ούτε ότι γίνεται συνέλευση, ούτε ότι θα κέρδιζε κάτι με

τη συμμετοχή της.

Απαρτία δεν είχε. Μια συμμαθέστατη μειοψηφία συναδέλφων έμεινε, μετά την αποχώρηση ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ για τις μνημονιακές ασχολίες τους και την αποχώρηση του ΠΑΜΕ για την ξεχωριστή του απεργιακή συγκέντρωση. Συνάδελφοι που δεν ξέραμε και δεν μας ήξεραν, ένωσαν τις ανησυχίες τους, αλλά και τη θέλησή τους να κάνουμε κάτι πλέον, για να αλλάξουμε την κατάσταση. Λίγοι αυτοί, λίγοι περισσότεροι εμείς και με μια ομάδα στα πρώτα της βήματα, είπαμε να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και, με όπλο τη συλλογικότητα και την οργανωμένη δράση, να επιχειρήσουμε να σπάσουμε τους φραγμούς της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Για την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ

Του Γρηγόρη Δεμέστιχα

Ο ΣΥΡΙΖΑ γίνεται ξανά κέντρο προσοχής ενός ευρύτερου κόσμου. Με την επιτάχυνση των πολιτικών εξελίξεων οφείλει να συγκεκριμενοποιήσει την πολιτική του, να δώσει μια ιεραρχημένη και συμπληρωμένη παρουσίαση των στόχων του.

Η Γραμματεία του ενωτικού εγχειρήματος της ριζοσπαστικής Αριστεράς συζητά ήδη μια τέτοια συμφωνία. Η ΔΕΑ στη συζήτηση αυτή έχει προτείνει τα εξής:

1. Κομβικός στόχος είναι η στάση πληρωμών προς τους ντόπιους και διεθνείς τοκογλύφους. Αυτή η θέση απονομιμοποιεί το χρέος, ανοίγει την προοπτική για τη διαγραφή του και απαιτεί να διατίθενται όλοι οι πόροι της κοινωνίας για τις ανάγκες των ανθρώπων. Η θέση αυτή δεν ταυ-

τίζεται ούτε με την πρόταση για ζετές πάγωμα πληρωμών, ούτε με την πρόταση για αποπληρωμή του χρέους ανάλογα με τους ρυθμούς ανάπτυξης. Γιατί πρόκειται για προτάσεις που αναγνωρίζουν το χρέος και ζητούν χαλάρωμα στη θηλιά της αποπληρωμής.

2. Ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να διεκδικεί την επανακρατικοποίηση των τραπεζών –υπό δημόσιο, δημοκρατικό, εργατικό έλεγχο– και την κατάργηση όλων των «σύνθετων» προϊόντων του χρηματοπιστωτικού νεοφιλελευθερισμού. Πρόκειται για μια μεταρρυθμιστική πρόταση που ασπάζονται διεθνώς και κάποια σταθερά σοσιαλδημοκρατικά στελέχη (π.χ. Όσκαρ Λαφοντέν), με στόχο την προστασία της κοινωνίας από την αδηφάγο κερδοσκοπία του ιδιωτικού τομέα.

3. Ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να διεκδικεί δυνατά και καθαρά τη δρα-

κόντεια φορολόγηση του κεφαλαίου, της εκκλησίας και τη μονομερή δραστηκή μείωση των εξοπλισμών. Πρόκειται για μια επίσης μεταρρυθμιστική πρόταση η οποία απαντά στο ερώτημα πού μπορούν να βρεθούν οι πόροι για να χρηματοδοτηθούν τα εργατικά και νεολαιίστικα αιτήματα.

4. Ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να στηρίξει ένα επείγον πρόγραμμα κοινωνικής ενίσχυσης: Με αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, με ενίσχυση των πόρων (και τις αναγκαίες προσλήψεις) για τα σχολεία και τα νοσοκομεία, με μέτρα αλληλεγγύης για τους ανέργους, με μείωση στη φορολόγηση των λαϊκών τάξεων. Με απαγόρευση των απολύσεων και ανατροπή της ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων. Πρόκειται για μέτρα που αλλιώς περιγράφονται με

τον ψυχρό και σοσιαλδημοκρατικό όρο περί «αναδιανομής». Εμείς προτιμάμε το συγκεκριμένο και δεσμευτικό τρόπο της αναφοράς σε αιτήματα του κινήματος και του κόσμου.

5. Ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να υπηρετεί ειλικρινά το σύνθημα «καμιά θυσία για το ευρώ», χωρίς να παίρνει την ευθύνη να προτείνει επιστροφή στη δραχμή. Που σημαίνει ότι οφείλει μια στροφή στην πολιτική του, στην κατεύθυνση της σκληρότερης αντιπαράθεσης με την ΕΕ, τη γραμμή και τις συμφωνίες των ευρωηγέων. Από τη στάση θα προκύπτουν τα αυτονόητα «όχι» στη νέα δανειακή σύμβαση και στη νέα ευρωσυνθήκη.

6. Ο ΣΥΡΙΖΑ απαντά στο ερώτημα των συμμαχιών με το σύνθημα για τη συμπάραξη της Αριστεράς, που απευθύνεται στο ΚΚΕ και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η προώθηση αυτής της διεργασίας είναι προϋπόθεση για το σύνθημα περί κυβέρνησης της Αριστεράς. Η συμπάραξη της Αριστεράς δεν μπορεί και δεν πρέπει να υποκατασταθεί από τις σχέσεις με τους «πασσοκογενείς». Που πρέπει να θεωρούνται σχέσεις με άτομα και ομάδες, για τη συνέχεια των οποίων δεν μπορεί να τεθεί σε αμφισβήτηση η στρατηγική, η πολιτική, ο τίτλος του ΣΥΡΙΖΑ.

7. Ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να μείνει σταθερά προσηλωμένος στη σοσιαλιστική στρατηγική. Τα συγκεκριμένα αιτήματα, που προβάλλουμε, έχουν «μεταβατικό» χαρακτήρα. Στο ερώτημα πώς μπορεί να βγει η κοινωνία από την κρίση με βάση τα συμφέροντα των εργαζομένων, επιμένουμε στην απάντηση: με την αντικαπιταλιστική ανατροπή και το σοσιαλισμό.

Η ΕΛ.ΛΑ.Δ.Α. του Μίκη Θεοδωράκη Εθνική ή αντικαπιταλιστική ανατροπή;

Ο Μίκης Θεοδωράκης έδωσε στη δημοσιότητα τη διακήρυξη της κίνησης ΕΛΛΑΔΑ (Ελληνική Λαϊκή Δημοκρατική Αντίσταση). Την κίνηση παρακολουθεί αρκετός κόσμος. Είναι δείγμα της απήχησης του μεγάλου μουσικοσυνθέτη, αλλά και δείγμα της ρευστότητας και της χαλαρότητας των πολιτικοκομματικών συσχετισμών στην εποχή μας. Ο Μ. Θεοδωράκης θα καλέσει όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς να συντονίσουν την αντίσταση και την αλληλεγγύη. Είναι ένα κάλεσμα θετικό. Όμως η πολιτική της κίνησης πάει παραπέρα.

Βασική διαπίστωση της διακήρυξης είναι: «Η κρίση έχει καταστήσει την Ελλάδα προτεκτοράτο». Κατά συνέπεια βασικός στόχος γίνεται το: «Να φύγουν οι ξένοι της ευρωζώνης και του ΔΝΤ...».

Η άποψη αυτή είναι κατώτερη των περιστάσεων, αφήνοντας στο απυρόβλητο τη ντόπια κυρίαρχη τάξη. Οι Έλληνες βιομήχανοι και τραπεζίτες δεν προσέφυγαν με το ζόρι στην ΕΕ, στην ευρωζώνη και στο ΔΝΤ. Το επέλεξαν, γνωρίζοντας καλύτερα από τον καθένα τα συμφέροντα της τάξης τους. Άλλωστε το ίδιο έκαναν και οι ομόλογοί τους όλων σχεδόν των χωρών της ΕΕ. Η «εθνική» ανάλυση θα πρέπει να μας πείσει ότι «προτεκτοράτα» δεν είναι μόνο η Ελλάδα, η Πορτογαλία, η Ιρλανδία, αλλά και οικονομίες-γίγαντες όπως η Ιταλία και η Γαλλία, που ήδη αντιμετωπίζουν ανάλογα ζητήματα κρίσης. Τα προβλήματα στην ανάλυση δεν είναι ουδέτερα και οδηγούν σε προβλήματα στις προτάσεις.

Ο Μ. Θ. μας προτείνει να προστατέψουμε την εθνική περι-

ουσία που «εκποιείται στους ξένους». Η αντίθεση στις ιδιωτικοποιήσεις θα ήταν ευπρόσδεκτη, όμως δεν αφορά μόνο τους «ξένους». Μια τέτοια στάση «εθνικού προστατευτισμού», αν γενικευτεί στην οικονομία, είναι δυνατόν να οδηγήσει σε παρεξηγήσεις: Π.χ. ο εθνικός προστατευτισμός είναι το βασικό σύνθημα της Μαρί Λεπέν στις επερχόμενες γαλλικές εκλογές.

Ο Μ. Θ. μας καλεί να παλέψουμε για «πραγματική δημοκρατία», συμπληρώνοντας ότι «το πρώτο όργανο αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, η βουλή των Ελλήνων, εξευτελίστηκε...». Η δημοκρατική ευαισθησία αποτελεί μεγάλη αρετή στις μέρες μας και είναι ένα από τα αναμφισβήτητα προσόντα του Μ. Θ. Όμως, πώς μπορούμε να φτάσουμε σε μια «πραγματική δημοκρατία»;

Αρκούν οι αναγκαίες αλλαγές όπως «η τιμωρία των υπεύθυνων για την εξαθλίωση της χώρας», η αλλαγή της σύνθεσης στη βουλή και στην κυβέρνηση; Πώς μπορεί να στηριχτεί η δημοκρατία στους τόπους δουλειάς, η δημοκρατία στις οικονομικοκοινωνικές αποφάσεις, χωρίς ευρύτερη αντικαπιταλιστική ανατροπή;

Ο Μ. Θ. προτείνει τη «συστράτευση όλων μας», εξαιρώντας από το κάλεσμα (βλ. συνέντευξη στο «Βήμα») μόνο στους «αμετανόητα χουντικούς». Εδώ ο κατά τα άλλα ριζοσπάστης συνθέτης συναντάται με την παράδοση του Κύρκου. Είναι δυνατή η συστράτευση με τα έντιμα, αλλά απολύτως πεισμένα για την υπεροχή της Δεξιάς στελέχη της ΝΔ; Είναι δυνατή η συστράτευση με τα έντιμα και «εθνικώς υπερήφανα», αλλά απολύτως πεισμένα για την υπεροχή

της σοσιαλδημοκρατίας, στελέχη του ΠΑΣΟΚ; Ο Μίκης στον πολυτάραχο βίο του το έχει επιχειρήσει, συνεργαζόμενος και με τη ΝΔ του Μητσοτάκη και με το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα. Όμως σήμερα μια τέτοια «συστράτευση» είναι απολύτως αποπροσανατολιστική.

Στη συνέντευξή του στο «Βήμα» (με τίτλο «Η Επανάσταση είναι Ανάσταση») ο Μ. Θ., ερωτηθείς, δηλώνει: «η συζήτηση για τις εκλογές δεν είναι του παρόντος...». Αν η ΕΛΛΑΔΑ περιοριστεί σε ένα ρόλο συντονισμού αντίστασης και αλληλεγγύης, μπορεί να έχει μια μεγάλη προσφορά. Αν επιχειρήσει με τις θέσεις αυτές να παίξει ρόλο πολιτικού κόμματος και εκλογικού πόλου, τότε μπορεί να αποτελέσει ένα αμφιλεγόμενο ανάχωμα προς την άνοδο των δυνάμεων της Αριστεράς.

Εκδηλώσεις του ΣΥΡΙΖΑ

Δυνατότητες και προβλήματα

Της Μαρίας Μπόλαρη

Στα πλαίσια της πολιτικής εξόρμησης που είχε αποφασιστεί από την Πανελλαδική Συντονιστική Επιτροπή το Νοέμβριο, ο ΣΥΡΙΖΑ πραγματοποίησε συνελεύσεις και εκδηλώσεις σε πόλεις και γειτονιές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Ο πρώτος γύρος βοηθά σε συμπεράσματα και υπογραμμίζει δυνατότητες. Ταυτόχρονα, αναδεικνύει σοβαρά ζητήματα που αφορούν στην πολιτική γραμμή και τη στόχευση του ΣΥΡΙΖΑ.

Δυνατότητες

Παντού η συμμετοχή ήταν μεγάλη. Ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ ήταν ο πρώτος που έδωσε μαζικά το παρόν. Μαζί του ένα πλατύ αριστερό δυναμικό, κυρίως ανένταχτοι, αλλά και αγωνιστές-τριες που κινούνται πιο κοντά στο ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή και το ΚΚΕ. Η σύνθεση αυτή ισχύσε για το σύνολο των εκδηλώσεων, αν και όλες δεν είχαν προετοιμαστεί με τον ίδιο τρόπο. Αρκετές είχαν εκλογοκεντρικό χαρακτήρα με ομιλητές και διαδικασίες που ταιριάζουν –καλώς ή κακώς– στην τελική ευθεία των εκλογών. Άλλες είχαν οργανωθεί δίνοντας περισσότερο «χώρο» να μιλήσει το ακροατήριο και όχι μόνο οι εισηγητές.

Κάθε φορά που αυτό συνέβαινε, η συζήτηση ήταν ζωηρή, με ερωτήματα, τοποθετήσεις, αντιπαραθέσεις. Κοινή συνισταμένη: τι λέμε και γιατί. Ποια είναι η επαρκής επιχειρηματολογία στους εκβιασμούς των «από πάνω». Πώς ο ΣΥΡΙΖΑ και συνολικά η Αριστερά θα στηρίξει πολιτικά, κινηματικά, ιδεολογικά την αντίσταση.

Απ' αυτή την άποψη, οι εκδηλώσεις ήταν πιο απαιτητικές, πιο «προχωρημένες» από τις εκδηλώσεις του ΣΥΡΙΖΑ σε προηγούμενους περιόδους. Ένα γεγονός που όλοι στο ΣΥΡΙΖΑ –ιδιαίτερα ο ΣΥΝ– πρέπει να το παίρνουμε υπόψη σε σχεδιασμούς και αποφάσεις.

Προβλήματα

Στη διοργάνωση των εκδηλώσεων –όπως και σε κάθε δραστηριότητα– η πολιτική και οι αντίστοιχες επιλογές παίζουν τον πρώτο λόγο. Η ηγεσία του ΣΥΝ επιμένει σε μια «προνομιακή» συμμαχία με διάφορους ΠΑΣΟΚογενείς, μεταφράζοντας κατά πώς θέλει την απόφαση της Πανελλαδικής Συντονιστικής Επιτροπής για την εναλλακτική λύση που προτείνει η Αριστερά ως «αντιμνημονιακό μπλοκ...».

Θέση συμβιβαστική, γιατί πολλοί σύντροφοι, ανένταχτοι και συνιστωσών, ζητούσαν αποφάσεις που θα αποκλείουν περιπτώσεις τύπου Ραυτόπουλου, Κοτζιά και άλλων.

Έτσι, για ένα διάστημα τα πάνελ είχαν αμφίπλευρη διεύρυνση. Ομιλητές, ένας σ. του ΣΥΡΙΖΑ, ένας του ΑΝΤΑΡΣΥΑ –κάποιος που δεν χρειαζόταν και πολλή προσπάθεια για να έλθει, γιατί έχει την άποψη της ενωτικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς– και κάποιος από όσους πρόσφατα διαχωρίζουν τη θέση τους από το ΠΑΣΟΚ.

Στη συνέχεια η ηγεσία του ΣΥΝ, προκαλώντας τις εμπειρίες του κόσμου της Αριστεράς, υποβαθμίζοντας αποφάσεις της Γραμματείας και άλλων διαδικασιών του ΣΥΡΙΖΑ, επιχειρεί να επιβάλλει την «πλατιά συμμαχία των ΠΑΣΟΚογενών». Ακόμα και στην περίπτωση της Σ. Σακοράφα, της μόνης που ανακοίνωσε ανοιχτά τη συνεργασία της με τον ΣΥΡΙΖΑ, λέγοντας το χαρακτηριστικό «εξαπάτησα και εξαπατήθηκα», η υπέρμετρη προβολή σε εκδηλώσεις, δείχνει ότι ο ΣΥΝ «ταχτοποιεί» ψηφοδέλτια και θέσεις σε αυτά. Λες και η ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ –ακόμα και η εκλογική– θα έρθει χωρίς την ανταπόκριση σε άλλα πιο κρίσιμα καθήκοντα.

Το πρόβλημα γίνεται χειρότερο με τη συχνή παρουσία του Π. Κουρουμπλή σε πάνελ εκδηλώσεων. Η Γραμματεία του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει πάρει απόφαση για μια τέτοια συνεργασία, ούτε άλλωστε έχει δεσμευτεί ο ίδιος.

Εκεί όμως που ξεπεράστηκε κάθε όριο ήταν η επιλογή του Αλ. Μητρόπουλου ως ομιλητή με τον Αλ. Τσίπρα σε κεντρική εκδήλωση στο Περιστέρι, στις 23 Γενάρη. Μάλιστα, χωρίς να έχει συζητηθεί και αποφασιστεί από την Τοπική Επιτροπή ΣΥΡΙΖΑ Περιστερίου και ενώ η οργανωτική επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ είχε απορρίψει τη συμμετοχή του Αλ. Μητρόπουλου.

Η ηγεσία του ΣΥΝ θέλει να ξεχάσει τι σήμαινε η επιλογή του Αλ. Μητρόπουλου ως επικεφαλής του ψηφοδέλτιου στις περιφερειακές εκλογές. Διέσπασε τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, υπέσκαψε την αριστερή στροφή του ΣΥΝ, αποστράτευσε κόσμο και δεν έφερε τα πολυπόθητα ποσοστά.

Επιλογές

Η σημερινή απήχηση –και τα δημοσκοπικά ποσοστά– οφείλονται στο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, παρά τα κενά και τις αδυναμίες, καταγράφηκε στον κόσμο, που κατέβηκε στους δρόμους, σαν αριστερή δύναμη ενωτικής, αλλά και ανυποχώρητης αντιπολίτευσης. Η ίδια η επανεκκίνησή του έγινε εφικτή στη βάση της ριζοσπαστικής πολιτικής. Οι «πλατιές συμμαχίες» από τα πάνω το μόνο που θα πετύχουν είναι να θολώσουν για άλλη μια φορά το στίγμα του, να απογοητεύσουν τον κόσμο του. Τη λογική της κεντροαριστεράς και του κυβερνητισμού ο κόσμος την αντιλαμβάνεται πολύ καλά. Άλλωστε η ΔΗΜΑΡ καλύπτει με επάρκεια όσους την επιζητούν.

Οι συμμαχίες είναι πλευρά της πολιτικής κατεύθυνσης και των στόχων του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι μια μάχη ανοιχτή μέσα στις γραμμές μας. Όσοι περισσότεροι τη δώσουμε –και φαίνεται ότι είναι πολλοί αυτοί που το κατανοούν– τόσο καλύτερο θα είναι το αποτέλεσμα. Για έναν ΣΥΡΙΖΑ που θα ανταποκρίνεται στο ύψος του διλήμματος που βάζει η κρίση: «Η εμείς ή αυτοί».

Βίλα Ζωγράφου: Να αποσυρθούν οι μηνύσεις

Του Σπύρου Αντωνίου

ΣΕ ΜΗΝΥΣΕΙΣ κατά τριών μελών της «Επιτροπής Αγώνα Κατοίκων για να γίνει το κτήμα Ζωγράφου κτήμα του λαού» προχώρησε ο πρώην δήμαρχος Ζωγράφου Καζάκος, γνωστός για τις ακροδεξιές του αντιλήψεις και το «ευγενές» του έργο στα χρόνια που διοίκησε το δήμο.

Οι κατηγορίες αφορούν –δήθεν– δολιοφθορές που πραγματοποίησαν οι διωκόμενοι (γνωστοί αριστεροί αγωνιστές στη γειτονιά) στο κτίριο της Βίλας Ζωγράφου, κλοπή ηλεκτρικού

ρεύματος και διατάραξη οικιακής ειρήνης, κατά τη διάρκεια του τριήμερου φεστιβάλ που πραγματοποιήσε η επιτροπή αγώνα στις 4, 5 και 6 Ιουνίου 2010.

Πρόκειται φυσικά για εκδικητική πράξη και σαφέστατη ποινικοποίηση ενός κοινωνικού αγώνα, που ξεκίνησε πριν 5 περίπου χρόνια, όταν ο Καζάκος «φέσωσε» το δήμο με δάνειο 25 εκατ. ευρώ για την αγορά της ταράτσας του εμπορικού κέντρου που θα χτιζόταν στο κτήμα από την οικογένεια Ζωγράφου. Ο πρώην δήμαρχος προφανέστατα ενοχλήθηκε από τη μαχητική

στάση της επιτροπής που, με μαζικές πορείες, ακτιβισμούς, συναυλίες, προσφυγές και υπομνήματα, οδήγησε στη γνωμοδότηση του Κεντρικού Συμβουλίου Χωροταξίας Οικισμού και Περιβάλλοντος (ΚΣΧΟΠ) υπέρ της ανακήρυξης του χώρου σε κοινόχρηστο χώρο πρασίνου, βάζοντας φρένο στην τσιμεντοποίηση.

Μέλη της επιτροπής και αλληλέγγυοι κάτοικοι αντέδρασαν αμέσως στην πρόκληση του Καζάκου. Εκατοντάδες υπογραφές μαζεύτηκαν σε κείμενο συνευθύνης με τίτλο «Ημουν και εγώ

εκεί» σε ένδειξη συμπαράστασης και κατατέθηκαν στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου στις 16/1. Στη συζήτηση που ακολούθησε, το Δημοτικό Συμβούλιο υιοθέτησε ψήφισμα, στο οποίο τονίζεται μεταξύ άλλων ότι «δεν συμφωνεί με την ποινικοποίηση του αγώνα της επιτροπής κατοίκων και ως εκ τούτου δε συναινεί σε οποιαδήποτε μορφή δίωξης».

Δυστυχώς οι σύμβουλοι του ΚΚΕ, χρησιμοποιώντας τη δικαιολογία του μη ικανοποιητικού πολιτικού πλαισίου που έβαζε το ψήφισμα (ως ένα βαθμό σωστά)

και ορισμένες διατυπώσεις του κειμένου, δεν μπόρεσαν να κρύψουν την «επιφύλαξη» τους απέναντι σε λαϊκές κινητοποιήσεις που δεν ελέγχει το κόμμα και δεν ψήφισαν υπέρ. Παράλληλα, εμπόδισαν ακόμη και το σωματείο εργαζομένων του δήμου Ζωγράφου να εκδώσει σχετικό ψήφισμα, κωλυσιεργώντας τη διαδικασία.

Οι μηνύσεις και οι απειλές δεν μας τρομάζουν. Συνεχίζουμε μέχρι την απόσυρση όλων των κατηγοριών. Μέχρι να αποδοθεί η Βίλα Ζωγράφου στο λαό του Ζωγράφου και να γίνει χώρος υψηλού πρασίνου και πολιτισμού.

Συνδικάτα, επιτροπές, συνελεύσεις να διεκδικήσουμε λαϊκή στέγη-φτηνό ρεύμα

Συνεχίζεται η μάχη ενάντια στα χαράτσια Κανένα σπίτι χωρίς ρεύμα!

Του
Σπύρου Αντωνίου

Η ανελέητη επίθεση της τρικομματικής κυβέρνησης στις ζωές και τα δικαιώματά μας αγριεύει και στο ζήτημα του χαρατσιοῦ της ΔΕΗ. Παρά το βαρύ χειμώνα που διανύουμε, απειλούν να αφήσουν χωρίς ηλεκτρικό όσους αδυνατούν ή δεν θέλουν να πληρώσουν το ληστρικό χαράτι για τα ακίνητα. Όπως οι αριθμοί των απλήρωτων λογαριασμών, που έδωσε στη δημοσιότητα η ΓΕΝΟΠ και κυρίως το δυναμικό κίνημα αντίστασης-ανυπακοής ενάντια στον άδικο φόρο που απλώνεται σε κάθε πόλη, χωριό, γειτονιά και χώρο δουλειάς, τους έχει τρομάξει για τα καλά, με αποτέλεσμα να μην τολμούν

που τρομοκρατούν τον κόσμο ότι θα κόψουν το ρεύμα όσων δεν πληρώνουν, ο ίδιος ο Βενιζέλος αναγκάζεται να ομολογήσει ότι «δεν θα κόβεται το ρεύμα σε όποιον πολίτη αποδειχνημένα αδυνατεί να πληρώσει το λογαριασμό της ΔΕΗ». Ακόμη και οι πέντε δόσεις για το χαράτι του 2012 μαρτυρούν τον πανικό τους μπροστά στις πολλαπλές αντιδράσεις. Ήδη στην Αττική οι διακοπές αφορούν μόνο υψηλές καταναλώσεις και αντικειμενική ζώνη άνω των 2,5 χιλιάδων ευρώ ανά τετραγωνικό.

Και όλα αυτά ενώ δύο ιδιωτικοί πάροχοι (Hellas Power και Energa), άγρια ευνοημένοι από την περφόρμη «απελευθέρωση» της ενέργειας», χρωστάνε 67 εκατ. ευρώ στο διαχειριστή του δικτύου της ΔΕΗ και

να εφαρμόσουν τις απειλές τους.

Παλινωδίες

Μετά τις αυξήσεις φωτιά (15%) που ισχύουν από 1/1/12 στους λογαριασμούς της ΔΕΗ, κυβέρνηση και τρόικα προωθούν την ενσωμάτωση του χαρατσιοῦ για πάντα. Οι κουτοπονηριές περί «προσωρινού τέλους» έχουν ήδη ξεχαστεί. Παρόλο

ΓΕΝΟΠ

Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση εκβιάζει την κοινωνία με την πιθανότητα στέρησης ενός βασικού κοινωνικού αγαθού, ώστε να λεηλατεί τα εισοδήματά μας και με αυτά να πληρώνει ντόπιους και διεθνείς τοκογλύφους. Γι' αυτό και ψευδώς ισχυρίζονται ότι η αποπληρωμή των λογαριασμών γίνεται κανονικά, όταν σύμφωνα με τη ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ 4.000.000 λογαριασμοί με το χαράτι δεν έχουν πληρωθεί, οι 1.500.000 έχουν ήδη λήξει και για 250.000 από αυτούς έχει παρέλθει η προθεσμία των 80 ημερών για τη διακοπή του ρεύματος. Η ΔΕΗ έχει εκδώσει ήδη 50.000 εντολές διακοπής, από τις οποίες οι 20.000 έχουν προωθηθεί για να γίνουν οι διακοπές. Με ανακοίνωσή της η ΓΕΝΟΠ καλεί τους τεχνικούς της ΔΕΗ, που θα λάβουν τις σχετικές εντολές, να τις αγνοήσουν και να εμποδίσουν και τους εργολάβους, που συνεργάζονται με τη ΔΕΗ, να προχωρήσουν σε διακοπές.

Ανυπακοή

Εκτός από τη μαχητική στάση του σωματείου εργαζομένων της επιχείρησης, σημαντικό ρόλο στον αγώνα για να πάρουν πίσω το χαράτι και κάθε άδικο μέτρο παίζουν οι συνεχείς κινητοποιήσεις του

Εκτός από τη μαχητική στάση της ΓΕΝΟΠ σημαντικό ρόλο στον αγώνα παίζουν οι συνεχείς πολύμορφες κινητοποιήσεις του κινήματος

κινήματος αντίστασης και έμπρακτης αλληλεγγύης, που συγκροτούν δεκάδες επιτροπές κατοίκων, λαϊκές συνελεύσεις, σωματεία και φορείς. Σε όλη τη χώρα χιλιάδες άνθρωποι αρνούνται μαζί και να πληρώσουν, οργανώνουν την αντίστασή τους, αποτρέπουν τη διακοπή του ρεύματος, επανασυνδέουν κομμένες παροχές και παλεύουν συλλογικά για την ακύρωση των χαρατσιών και την ανατροπή της πολιτικής της συγκυβέρνησης.

Εξώδικα προς τη ΔΕΗ με λογαριασμούς χωρίς το χαράτι συγκεντρώνονται σε κάθε γειτονιά και αποστέλλονται μαζί. Οι αιτήσεις εξαιρέσης από το χαράτι στις ΔΟΥ έχουν ξεπεράσει τις 50.000. Ομάδες περιφρούρησης έχουν αποτρέψει δεκάδες αποπειρες να κόψουν το ρεύμα σε σπίτια. Το Σάββατο 21/1, σε πολλές γειτονιές (Αιγάλεω, Εξάρχεια, Ν. Ιωνία, Π. Φάληρο κ.α.) συγκεντρίστηκαν οι δράσεις ενημέρωσης των τοπικών επι-

τροπών και συνελεύσεων ενάντια στα χαράτσια. Την Τρίτη 24/1 η επιτροπή κατοίκων Γλυφάδας ενάντια στο μνημόνιο, οργάνωσε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στη ΔΕΗ της περιοχής. Ανάλογη δράση πραγματοποιεί και η Λαϊκή Συνέλευση Αιγάλεω στις 26/1.

Οι παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από γραφεία της ΔΕΗ πυκνώνουν και στην περιφέρεια (Λαμία, Καλαμάτα, Ηράκλειο, Κομοτηνή κ.α.), όπως και στους εργολάβους που έχουν αναλάβει τις διακοπές (ΕΝΕΚΤΡΟΝ- Ατ. Αττικής). Ήδη στη ΔΕΗ Κηφισιάς και Κερατσινίου οι υπάλληλοι δέχονται την εξόφληση λογαριασμών χωρίς το χαράτι. Η εταιρεία ΓΕΩΡΗ ΑΕ (εκτελεί τις διακοπές ρεύματος στο Δήμο Αθήνας) έκλεισε τα γραφεία της στη Φορμίνος, μετά τον αποκλεισμό τους από κατοίκους των γύρω περιοχών, καταγγέλλοντας τους εργαζόμενους της ΔΕΗ, που έχουν δώσει στη δημοσιότητα τα στοιχεία των εργολάβων (η λίστα πλέον κυκλοφορεί παντού στο διαδίκτυο).

Παράλληλα, ακόμα μία προσωρινή δι-αταγή, ώστε να μη διακοπεί το ηλεκτρικό ρεύμα σε όσους κατοίκους δεν έχουν ή δε θέλουν να πληρώσουν, εξέδωσε το Μονο-μελές Πρωτοδικείο Αθηνών, ύστερα από ασφαλιστικά μέτρα που είχαν καταθέσει 173 κάτοικοι της Πετρούπολης και η δημο-τική αρχή (στηρίζεται από το ΚΚΕ).

Συντονισμός

Είναι άμεση ανάγκη να ισχυροποιηθεί αυτό το κίνημα ανυπακοής που ανα-

πτύσσεται «από τα κάτω» και δημιουργεί προβλήματα στη συμμορία του Πα-παδήμου. Η άρνηση πληρωμής, η μάχη ενάντια στις νέες αυξήσεις του ρεύματος και η αποτροπή των διακοπών είναι συγχρόνως και αγώνας ενάντια στην κυβέρνηση και την τρόικα, ενάντια στην πολιτική που γεννάει φτώχεια και ανεργία, που μας στερεί κοινωνικά αγαθά όπως το ηλεκτρικό. Πρέπει να σταματή-σουμε την κλοπή των κουτσουρεμένων ή ανύπαρκτων εισοδημάτων μας, με την οποία διατηρούν τα κέρδη τους κάθε λογής καπιταλιστές. Να μην αφήσουμε πουθενά να κοπεί το ρεύμα.

Εξίσου απαραίτητος όμως είναι και ο συντονισμός όλων αυτών των πολύ-μορφων κινητοποιήσεων που αναπτύ-σσονται από διάφορες συλλογικότητες, πολιτικούς-κοινωνικούς χώρους και η συμπόρευσή τους με τα συνδικάτα και το οργανωμένο εργατικό κίνημα. Ένα κοινό μέτωπο αντίστασης που θα συντο-νίζει τις τοπικές δράσεις, θα δημιουργεί κεντρικά γεγονότα, θα στηρίζει τους κλάδους που απεργούν και θα γενικεύει την πολιτική αντιπαράθεση με το αστικό μπλοκ, για τα χαράτσια και όχι μόνο, θα έπρεπε να είναι άμεση προτεραιότητα της Αριστεράς. Σε αυτή την κατεύθυνση η επιτροπή σωματείων, κινήσεων, συνε-λεύσεων «Δεν Χρωστάμε- Δεν Πουλάμε- Δεν Πληρώνουμε» καλεί την Παρασκευή 27 Ιανουαρίου σε συγκέντρωση στον πεζόδρομο της Κοραή, στις 6 μμ και πο-ρεία στη Βουλή.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ ΠΑΡΑΛΙΑΣ ΠΑΤΡΑΣ

κάλεσε σε συγκέντρωση στις 15/1 στο Γυμνάσιο-Λύκειο Παραλίας. Ήταν μαζική και μίλησε αρκετός κόσμος, αναδεικνύοντας ότι το ζήτημα του χαρατσιοῦ είναι μόνο η αρχή. Ο αγώνας ενάντια στο χαράτι πρέπει να ενωθεί με τις υπόλοιπες αντιστάσεις των απεργών (στην Πάτρα δίνουν μάχη οι εργαζόμενοι της ΑΒΕΞ), των ανέργων και όσων αγωνίζονται για την ανατροπή της κυβέρνησης και του μνημονίου.

Μύθοι και πραγματικότητα για την κρίση, το χρέος, τη δανειακή σύμβαση, τη χρεοκοπία και το ευρώ.

29/1 Κυριακή στις 10.30πμ
Στο αμφιθέατρο του Δημαρχείου στο Μαραθόπολο (κεντρική πλατεία)

συζήτηση για την κρίση με θέμα :
«Είναι μονόδρομος τα Μνημόνια και οι αντιλαϊκές πολιτικές; Υπάρχει διέξοδος;»

ΟΜΗΤΕΣ Καρολίσκος Γιώργος Αντιπρόεδρος Κινήματος Συντονισμός στα κάτω θρόνοι	ΟΜΗΤΕΣ Μαυροειδής Παναγιώτης επικεφαλής της «Γραμμάτικης» στήλης στο κρη και τη ΔΕ
ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΣΠΙΡΟΣ αναπαραστάς καθηγητής ιστορίας του ΑΕ Βασιλειάδης	ΤΑΝΙΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ αναπαραστάς μαθητή, μέλος της Δ.Α. Αθήνα και Μαραθόπολης

Μετά τις φωνές υποστήριξης των τριών θα ακολουθήσουν εργασίες και συζητήσεις με δυνατότητα παραθέσεων και των παραβρισμένων. Θα προβλεφθεί επίσης δίσκος για τον κρίση.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ στο ΔΗΜΟ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
«Όχι στα χαράτσια» ΔΕ ΧΡΩΣΤΑΜΕ - ΔΕΝ ΠΟΥΛΑΜΕ - ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ
την επόμενη

τι ώρα είναι ;
ΩΡΑ ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ! !

ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ στην τραπεζοκρατία του χρέους, της καταστροφικής κρίσης, και της δολοφονίας της ζωής μας.
ΜΟΝΟ ΜΑΣ ΧΡΕΟΣ η συλλογική άρνηση πληρωμών η αλληλεγγύη, η αυτοοργάνωση στις γειτονίες, στους χώρους εργασίας.

πληρώνουμε τα χαράτσια!

ΠΑΝ-ΝΕΟΣΜΥΡΝΙΩΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ-ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ & ΛΑΙΚΟ ΤΕΛΕΤΙ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
28 ΓΕΝΑΡΗ 11.30πμ
ΛΑΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ
plateians.blogspot.com

Οι δεκάδες τοπικές συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα διευρύνουν την ατζέντα τους και πέρα από τα χαράτσια. Σε αυτή την κατεύθυνση είναι πολύ χρήσιμη η σύμπραξη με πρωτοβάθμια σωματεία για την ανάδειξη θεμάτων όπως η ανεργία, η δανειακή σύμβαση, η αλληλεγγύη στις απεργίες κ.ά.

Η στέγη είναι δικαίωμα

Με κουβέρτες και μπουφάν θα βοηθήσουμε τους άστεγους;

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Τα στοιχεία μιλάνε για 11.000-15.000 άστεγους στην Αθήνα και όποιοι περπατάει στη θηριώδη πόλη μας μπορεί να επιβεβαιώσει την αδιαμφισβήτητη αύξηση όσων κοιμούνται στο δρόμο. Και ο Καμίνης αντιλήφθηκε το πρόβλημα και το «αντιμετώπισε» ξηλώνοντας παγκάκια.

Η ΝΔ έκανε ερώτηση στη βουλή, αναφερόμενη στη συνταγματική επιταγή για κρατική μέριμνα εξασφάλισης στέγης γι' αυτούς που τη στερούνται.

Ο υφυπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης απάντησε πως το Φεβρουάριο θα κατατεθεί νομοσχέδιο για τη δημιουργία υπνωτηρίων για αστέγους «έτσι ώστε να μπορούν να πάνε το απόγευμα στις 17.00 το χειμώνα και στις 20.00 το καλοκαίρι, να βρουν ένα χώρο για να ξεκουραστούν, ένα πιάτο φαί, χώρους και είδη υγιεινής και το πρωί να φύγουν».

Ο κ. Μπόλαρης πρόσθεσε: «Δεν θέλουμε να δημιουργήσουμε χώρους όπου θα λιμνάζουν άνθρωποι. Πρέπει να έχουν το χώρο, τη βάση για την ξεκούραση, την αναψυχή, για ένα πιάτο φαί, αλλά να βγουν στην κοινωνία, να παλέψουν να ξαναβρούν δουλειά, για να υπάρξει επανένταξη».

Η υποκρισία της ΝΔ και ο κυνισμός του ΠΑΣΟΚ (μπορεί να γίνεται και το αντίστροφο) είναι αντιληπτά εύκολα.

Τις ημέρες και τις νύχτες του πολικού ψύχους στην Αθήνα άνοιξαν ένα γυμναστήριο στο Θησείο, ενώ γίνονταν εκκλήσεις για κουβέρτες και μπουφάν, για να μην ξεπαγιάσουν οι άστεγοι.

Η θλίψη, η ανησυχία και η ανάγκη να κάνουμε κάτι άμεσα κυριαρχούσε σε συναγωνιστές και συντρόφους, στις δια ζώσης συζητήσεις μας, στο ίντερνετ, παντού.

Στην Ελλάδα είναι έτοιμη να σκάσει αντίστοιχη φούσκα με τα σπίτια και τα δάνεια των τραπεζών όπως στην Αμερική και στο μεταξύ μπαίνει το χαράτι της ΔΕΗ ακόμα και στα λυόμενα της Ηλείας.

Απολύσεις, δάνεια, μειώσεις μισθών και εξαφάνιση κοινωνικών παροχών δημιουργούν τις συνθήκες να εκτιναχθούν τα προβλήματα στέγης στα γαλλικά επίπεδα.

Η «ανθρωπιά» δεν αρκεί στους αστέγους. Ούτε σ' εμάς θα αρκούνε. Θέλουν πίσω τη ζωή τους. Κι εμείς θα τη θέλαμε.

Τα κράτη του Σαρκοζί και του Παπαδήμου στήνουν πρόσκαιρες δομές υποδοχής αστέγων και είναι απολύτως αποδεκτό γι' αυτούς το ν' απαλύνουμε τον πόνο των συνανθρώπων μας, να τους ζεστάνουμε, να τους κοιμίσουμε τα πολύ παγωμένα βράδια, να τους δώσουμε και μια ζεστή σούπα. Ως εδώ όμως. Όχι και να τους λύσουμε μόνιμα το πρόβλημα της εξαθλίωσης.

Γιατί, αν γίνουν εργατικές κατοικίες από δημόσιους φορείς, χωρίς κέρδος για εργολάβους, μεσίτες, τραπεζίτες, τότε θα δημιουργηθούν «προβλήματα» στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και οι δικοί τους άνθρωποι δεν θα απομυζούν το μόχθο των εργαζομένων.

Δυο λύσεις υπάρχουν: θα λυθεί ή το πρόβλημα των αστέγων, ή των κατασκευαστών και των τραπεζών.

Αξίζει να δούμε παρακάτω το πρόβλημα των αστέγων στη Γαλλία, την αντιμετώπιση από την κυβέρνηση του Σαρκοζί και την απάντηση του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος (ΝΡΑ).

Στη Γαλλία το 2011 πέθαναν 329 άνθρωποι στο δρόμο. Ο μέσος όρος ηλικίας τους ήταν 48 χρόνων, με προσδόκιο ζωής στη Γαλλία τα 80 έτη.

Δέκα εκατομμύρια κάτοικοι (δηλαδή ένας στους έξι) έχουν πρόβλημα κατοικίας, από τους οποίους 130.000 άνθρωποι είναι χωρίς κανένα κατάλυμα, ενώ 3,5 εκατομμύρια μένουν σε πολύ κακές συνθήκες (σε τροχόσπιτα, σε αποθήκες, σε μη ασφαλή ή ανθυγιεινά μέρη).

Στα σοκαριστικά στοιχεία για τους αστέγους στη Γαλλία οι σύντροφοι του ΝΡΑ απαντάνε με 6 άμεσα και βασικά αιτήματα, με κορμό: «Η στέγη είναι δικαίωμα!».

Το κράτος του Σαρκοζί έσπρε «χριστουγεννιάτικα σαλέ» για τους αστέγους στις μεγάλες πόλεις.

Οι Γάλλοι σύντροφοι του ΝΡΑ μεταφέρουν σχόλιο ενός αγωνιστή από την Τουλούζη, που δραστηριοποιείται στα «Παιδιά του Δον Κιχώτη» (συλλογικότητα με στόχο την εξεύρεση κατοικίας στους

αστέγους): «Το να φτιάχνεις ένα χωριό στο κέντρο μιας πόλης για να γιορτάσεις την υλική ευμάρεια και την ευτυχία της πιστωτικής κάρτας δεν δημιουργεί κανένα πρόβλημα. Το να διαθέσεις άδειους χώρους και να λειτουργούν δομές που να ξαναδημιουργούν ανθρώπους, μοιάζει με αδύνατη αποστολή».

Οι Γάλλοι σύντροφοι αναδεικνύουν δημόσια τη θέση τους ότι η κατοικία δεν γίνεται να αποτελέι εμπόρευμα και να υποτάσσεται στα «παχιόνidia» της νεοφιλελεύθερης αγοράς, κάτι που συμβαίνει στον καπιταλισμό.

Ο Σαρκοζί ήξερε πολύ καλά το πρόβλημα και παρόλο που είχε μεσολαβήσει το σκάσιμο της φούσκας των ακινήτων σε ΗΠΑ και Ιαπωνία (όπου εκατομμύρια φτωχοί άνθρωποι έμειναν στο δρόμο, έχοντας ήδη πληρώσει αμύθητα ποσά σε κατασκευαστές και τράπεζες), έδινε προεκλογικές υποσχέσεις βασισμένες ακριβώς στην ίδια λογική: ατομική προσπάθεια και υπερχρέωση

των λαϊκών οικογενειών σε τράπεζες και μεσίτες για την πρόσβαση σε ένα ασφα-λές και αξιοπρεπές, υποθηκευμένο σπίτι!

Έτσι, το ΝΡΑ, αποφεύγοντας τα ημίμετρα, προτείνει σαφείς και επείγουσες λύσεις, που ξεκινάνε από σήμερα και καταλήγουν σε μόνιμες κατακτήσεις για τον κόσμο της δουλειάς:

- Παύση των εξώσεων: η έξωση αποτελεί απαράδεκτη κοινωνική βία. Σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, με αύξηση της ανεργίας και της εργασιακής ανασφάλειας, δεν γίνεται να αυξάνονται τα ενοίκια και σε κατοικίες που χαρακτηρίζονται «εργατικές».

- Εφαρμογή του υπάρχοντος νόμου της επίταξης των άδειων κατοικιών. Περισσότερα από 1 εκατ. σπίτια είναι άδεια.

- Το ενοίκιο να μην επιτρέπεται να ξεπερνάει το 20% των εισοδημάτων των ενοικιαστών.

- Εφαρμογή του νόμου που επιβάλλει να διατίθεται στις πόλεις τουλάχιστον το 20% των κατοικιών ως εργατικές.

Όσοι δήμαρχοι δεν το υλοποιούν, να κρίνονται ακατάλληλοι.

- Να σταματήσουν να πουλιούνται οι κατοικίες με χαμηλό ενοίκιο και επανακρατικοποίηση των επιχειρήσεων που τις κατασκευάζουν (με δημόσιο χρήμα φτιάχτηκαν εργατικές κατοικίες για όσους δεν μπορούν να πληρώσουν υψηλά ενοίκια και δόθηκαν σε ιδιώτες που τις πούλησαν, θησαυρίζοντας από τους φτωχούς που δεν είχαν σπίτι)! Να δημιουργηθεί δημόσιος φορέας με αποκλειστικό σκοπό την κατασκευή εργατικών και οικολογικών κατοικιών.

- Μαζική κατασκευή εργατικών κατοικιών. Τέλος στην κερδοσκοπία κατασκευαστών και τραπεζών.

Με καταλήψεις άδειων πολυκατοικιών και δράσεις σε γειτονίες και σωματεία, οι σύντροφοι του ΝΡΑ διεκδικούν το δικαίωμα στην κατοικία να είναι ίσο και εγγυημένο για όλες και όλους, όπως πρέπει να είναι και αυτό της παιδείας και της υγείας.

Η Διεθνιστική Εργατική Αριστερά παλεύει για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού,

ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: «ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γιάννης Χαριτόπουλος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Αντώνης Νταβανέλλος

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440 ΑΘΗΝΑ

Επικοινωνία: τηλ: 210-3306286,

e-mail: sidaxi@dea.org.gr, Fax:

210-3303566

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

• Εξάμηνη 25 ευρώ

• Ετήσια 50 ευρώ

• Εξωτερικού

70 ευρώ

Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 109/618539-82 της Εθνικής Τράπεζας.

Επικοινωνήστε μαζί μας:

ΑΘΗΝΑ: Εξάρχεια 6977248750 • Γκύζη 6957500105 • Αμπελόκηποι 6973005569 • Πετράλωνα 6974018716 • Νέος Κόσμος 6985749304

• Παγκράτι 6974793603 • Κυψέλη-Αγ. Παντελεήμονα 6957500101 **ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Νέα Ιωνία 6972036692 • Χαλάνδρι 6974972217

• Μαρούσι 6978641672 • Ν. Ηράκλειο 6945498732 **ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Άλιμος 6945754555 • Γλυφάδα 6944548787 • Αγ. Δημήτριος-

Μπραχάμι 6932566460 **ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Περιστέρι 6977710683 • Αγ. Ανάργυροι 6936899442 • Ίλιον 6957500102

• Χαϊδάρη 6974701829 **ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ:** Ζωγράφου 6937271330 • Βύρωνα 6972318747 **Λαύριο** 6979925065

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6944810156 • **Σαλαμίνα** 6973376378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • 5ο Διαμέρισμα 6972814199 • Τούμπα 6995270465 • Δυτικές Συνοικίες 6979942083

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: Καλαμάτα 6932422501 • Πάτρα 6973235894 • Βόλος 6979459034 • Ρέθυμνο 6932008743 • Ηράκλειο 6976332197

• Ιεράπετρα 6976786326 • Γιάννενα 6945704488 • Βέροια 6977684341 • Κοζάνη 6934374825 • Λιβαδειά 6948364232

• Κομοτηνή 6907843752

www.dea.org.gr

Νέος νόμος για τα ναρκωτικά

Από τη θανατοκρατία της απαγόρευσης στο δημοπρατήριο της υγείας

Του Παντελή Μέλιου

Η πιο ανοικτά φιλοκαπιταλιστική κυβέρνηση των τελευταίων δεκαετιών διεκδικεί δάφνες δημοκρατικότητας και ανθρωπισμού νομοθετώντας την αποποινικοποίηση της χρήσης. Στον ίδιο νόμο προβλέπεται η έφοδος των ιδιωτών στην αντιμετώπιση των ουσιοεξαρτημένων πάνω στα ερείπια της δημόσιας-δωρεάν υγείας. Τα έργα τους μιλούν από μόνα τους. Οι οργανισμοί με αντικείμενο την αντιμετώπιση των ουσιοεξαρτημένων διαλύονται από τις εφεδρείες και τον παροξυσμό των περικοπών στις κοινωνικές δαπάνες. Τα προγράμματα εργασιακής και κοινωνικής επανένταξης έχουν παγώσει επ' αόριστον. Ακόμα και οι ελάχιστες μονάδες υποκατάστασης φυτοζωούν, ενώ τα σκευάσματα που χορηγούν καθορίζονται με μαφιόζικου τύπου κοστοβόρες συμφωνίες μεταξύ παραγόντων του υπουργείου και φαρμακευτικών εταιρειών. Το μόνο που δεν έχουν κατά νου εί-

ναι η θεραπεία και η επανένταξη των εξαρτημένων. Εκείνο που επιδιώκουν είναι να λυθούν τα χέρια των εμπόρων της υγείας, να στηθεί ένα πραγματικό δημοπρατήριο στην πλάτη των ασθενών και των οικογενειών τους. Μετά από δεκαετίες της πιο άγριας κατασταλτικής πολιτικής στην Ευρώπη εις βάρος των εξαρτημένων, οι φυλακές δεν χωρούν άλλα αθώα θύματα της πολιτικής τους. Πριν την κατά Λοβέρδο αποποινικοποίηση η θεραπεία ήταν επί της ουσίας απαγορευτική. Μετά την αποποινικοποίηση η θεραπεία θα επιτρέπεται μόνο στους έχοντες.

Το ρεσιτάλ υποκρισίας των κυβερνώντων απαντήθηκε με μπαράζ συνηρητισμού και μικροαστικής τύφλωσης από την πλευρά του ΚΚΕ. Η αποποινικοποίηση ανάγεται στον κύριο εχθρό ενάντια στον οποίο πρέπει να ξεσηκωθούν οι εργατικές-λαϊκές οικογένειες! Το σύνολο της αντίληψης του Περισσού αφήνει ακάλυπτο τον κόσμο της Αριστεράς στην ιδεολογική πλαγιοκόπηση της κυβέρνησης και απέχει από τα συμφέροντα της εργατικής νεολαίας

ας όσο απέχει ο αστικός νόμος από την πραγματική δικαιοσύνη.

Αποποινικοποίηση και καταστολή

Ο νόμος στην καπιταλιστική κοινωνία αποτελεί φωτογραφία του συσχετισμού δύναμης μεταξύ της εξουσίας και του δημοκρατικού και εργατικού κινήματος. Η επίκληση από την Αριστερά κατασταλτικών ρυθμίσεων για να αντιμετωπιστούν οι κοινωνικές παθογένειες της αστικής κοινωνίας είναι ο πιο σίγουρος δρόμος προς την κόλαση. Στρέφονται τελικά ενάντια στην ίδια την κοινωνική της βάση. Ο κάθε μαθητής, ο κάθε νέος εργαζόμενος, έχει βιώσει τα εξευτελιστικά μπλόκα της αστυνομίας με πρόσχημα τα ναρκωτικά. Ο καθένας μας γνωρίζει ότι το βασικότερο κριτήριο σε κάθε δικαστική απόφαση είναι η ταξική καταγωγή του κατηγορουμένου.

Μια πολιτική «μείωσης της ζητήσης και της διαθεσιμότητας», που μπαίνει ως τακτικός στόχος από το ΚΚΕ, δεν στρέφεται εναντίον της χρήσης, αλλά εναντίον

των ιδίων των εξαρτημένων και δεν μπορεί να επιχειρηθεί παρά με τη γιγάντωση της καταστολής. Η επιλογή της χρήσης γίνεται σε μεγάλο βαθμό κάτω από το βάρος των συνθηκών της καπιταλιστικής κοινωνίας. Η κοινωνία του ανταγωνισμού, της απόρριψης, της αλλοτρίωσης των ανθρώπων από το περιβάλλον είναι ιδανικό πεδίο για τη φυγή της χρήσης. Πόσο μάλλον σε συνθήκες οικονομικής κρίσης και μαζικής ανεργίας.

Υποκατάσταση ή πρόληψη;

Η αντιπαράθεση υποκατάστασης και πρόληψης, όπως τίθεται σε όλα τα κείμενα της ΚΝΕ-ΚΚΕ, είναι αποπροσανατολιστική. Ο φαύλος κύκλος εξάρτηση-κατοχή-εμπορία-φυλάκιση εγκληματικοποιεί χιλιάδες ανθρώπους συστηματικά. Η κάλυψη των φαρμακευτικών αναγκών των ήδη εξαρτημένων, με τη γενίκευση της χορήγησης αποτελεσματικών υποκατάστατων, είναι η πιο αποτελεσματική πρόληψη επέκτασης του φαινομένου. Γιατί άραγε δεν θα έπρεπε η «ανθρωπιστική»

εξαίρεση που προβλέπει ο Νίκος Σοφινός εκ μέρους του ΚΚΕ (να χορηγούνται δηλαδή υποκατάστατα μόνον σε πάσχοντες από ανίατες ασθένειες) να αφορά και τους εκατοντάδες νεκρούς το χρόνο από τα νοθευμένα κατακάθια της μαύρης αγοράς;

Η αποποινικοποίηση της χρήσης είναι ένα στοιχειώδες δημοκρατικό βήμα. Θα μπορούσε να είναι η απαρχή να αντιμετωπιστεί η επιδημία της ουσιοεξάρτησης στη βάση της ιατρικής και της ειλικρινούς ενημέρωσης. Η κυβέρνηση, διαλύοντας τις δημόσιες δομές υγείας και παιδείας, «εμπορευματοποιεί» τις ανάγκες των χιλιάδων ασθενών. Η μαύρη αγορά της «πιάτσας» διευρύνεται στη νόμιμη πιάτσα των αρπακτικών της αγοράς. Πέφτει στις πλάτες του κινήματος των υγειονομικών και όλων των εργαζομένων να σώσουν το δημόσιο σύστημα υγείας, να εξασφαλίσουν δωρεάν υπηρεσίες για όλους, ανατρέποντας την κυβέρνηση του κεφαλαίου και το σύστημα που την αναπαράγει.

Δέκα χρόνια από το αρχεντινάσο

Αργεντινή: Το πολιτικό και κοινωνικό κόστος της παραγωγικής ανασυγκρότησης

Του Πέτρου Τσάγκαρη

Εχουν περάσει δέκα χρόνια μετά το ξέσπασμα της αργεντινικής εξέγερσης, του αρχεντινάσο, και της κατάρρευσης σειράς κυβερνήσεων στη χώρα αυτή της Λατινικής Αμερικής, εξαιτίας ακριβώς της κρίσης χρέους και των ακραία αντιλαϊκών πολιτικών που επιβλήθηκαν. Πολλά είναι τα συμπεράσματα και τα μαθήματα από την περίοδο εκείνη, ωστόσο σε αυτό το άρθρο θα σταθούμε σε τρία ερωτήματα: Ποιος ωφελήθηκε από την πολιτική που ακολουθήθηκε τα δέκα αυτά χρόνια, αν μπορεί να συνεχιστεί αυτή η πολιτική, καθώς κι αν μπορεί να έχει εφαρμογή στην Ελλάδα.

Κατάρρευση

Το Μάιο του 2001, έπειτα από μια δεκαετία νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων και ξεπουλήματος μεγάλων κομματιών του δημόσιου πλούτου, το ποσοστό του πληθυσμού που ζούσε κάτω από το όριο της φτώχειας είχε φτάσει στο 36%, ενώ τον Οκτώβριο του 2002 το ποσοστό αυτό έφτασε στο 57,5%. Η ακραία φτώχεια (δηλ. η αδυναμία ακόμη και της στοιχειώδους διατροφής), έφτασε το ίδιο διάστημα από το 11,6% στο 27,5%! Παρά τις τεράστιες θυσίες που είχε υποστεί ο αργεντινικός λαός, στο τέλος του 2001 το εκεί PSI, δηλ. το συναινετικό «κούρεμα» του δημοσίου χρέους από τους ξένους πιστωτές, κατέρρευσε. Η λαϊκή έκρηξη οδήγησε τον πρόεδρο Ντε λα Ρούα στο να δραπετεύσει με ελικόπτερο από το προεδρικό μέγαρο, ενώ σχεδόν ταυτόχρονα παραιτήθηκε και κατέφυγε στις ΗΠΑ ο λαομίσητος υπερυπουργός Οικονομικών Ντομίνγκο Καβάγιο ο οποίος το 1991 είχε συνδέσει το πέσο με το αμερικανικό δολάριο –υιοθετώντας ουσιαστικά ένα σκληρό νόμισμα, όπως ανάλογα συμβαίνει με την Ελλάδα και το ευρώ.

Η υπηρεσιακή κυβέρνηση του Ροδρίγκες Σάα, που ανέλαβε αμέσως μετά, ανακοίνωσε (23/12/2001) τη μερική στάση πληρωμών του εξωτερικού χρέους συνολικής αξίας 90 δισ. ευρώ (ήταν η μεγαλύτερη αθέτηση πληρωμών κράτους που είχε δει ως τότε ο κόσμος), την εισαγω-

γή νέου εσωτερικού νομίσματος, δηλ. την κατάργηση της σύνδεσης με το δολάριο, και την ανάκληση της κατάστασης πολιορκίας που είχε επιβάλει ο Ντε λα Ρούα.

Όμως η αποσύνδεση του πέσο από το αμερικανικό νόμισμα, η «έξοδος» από το δολάριο, και η εξωτερική στάση πληρωμών δεν σήμανε άμεσα τίποτε για τους εργαζόμενους, εφόσον οι τελευταίοι δεν μπόρεσαν να επιβάλουν μέτρα που να σπάνε τη λιτότητα. Μετά το Σάα, ακολούθησαν άλλο δύο πρόεδροι που έπεσαν μέσα σε λίγες ημέρες, μέχρι που ανέλαβε την προεδρία ο Εντουάρδο Ντουάλδε, ο οποίος πάγωσε ακόμη περισσότερο τις καταθέσεις (μέτρο που είχε αρχικά επιβάλει ο Ντε λα Ρούα) προκειμένου να στηρίξει το τραπεζικό σύστημα. Το «ξεκλείδωμα» της ισοτιμίας με το δολάριο ξεκίνησε «συντεταγμένα», αλλά γρήγορα η υποτίμηση του αργεντινικού νομίσματος έγινε άτακτη και οδήγησε από το «1 δολάριο προς 1 πέσο» στο «1 δολάριο προς 4 πέσος».

Το οικονομικό σοκ ήταν τρομερό στο εσωτερικό: πολλές επιχειρήσεις «πάγωσαν», με τους ξένους και ντόπιους ιδιοκτήτες τους να φεύγουν στο εξωτερικό, γι' αυτό και πολλοί εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να καταλάβουν τα εργοστάσια όπου δούλευαν. Οι τιμές βασικών τροφίμων εκτοξεύτηκαν στα ύψη, όπως και η ανεργία που έφτασε στο 20%. Το κράτος πρόνοιας κατέρρευσε και υποκαταστάθηκε σε μεγάλο βαθμό από τη δράση των λαϊκών συνελεύσεων, των ασαμπλέας, που οργάνωσαν ανά γειτονιά, συσσίτια, αυτοσχέδια ιατρεία κ.ά. Δεν είναι υπερβολή πως τα ασαμπλέας έσωσαν με τα συσσίτια και τις ιατρικές υπηρεσίες τους χιλιάδες ανθρώπους από την πείνα και τον θάνατο, στο αποκορύφωμα της ύφεσης το 2001-2002. Ωστόσο αυτοί που πλήρωσαν το κόστος εκείνης της ανθρωπιστικής διάσωσης ήταν και πάλι ο φτωχός οι οποίοι στήριζαν τους φτωχότερους –δεν έγινε δηλ. κατορθωτό να επιβληθεί στην άρχουσα τάξη να επωμιστεί αυτό το κόστος.

Με πρωτοστάτες τους πικετέρος, το κίνημα των ανέργων, οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν ενάντια στην κυβέρνηση Ντουάλδε. Ωστόσο, η εξέγερση εκτονώθηκε

«Η κυβέρνηση Κίρχνερ δεν προχώρησε σε πραγματική αναδιανομή του πλούτου και στην ουσία οι ίδιοι άνθρωποι κυβερνάνε πάντα τη χώρα»

σχεδόν οριστικά το 2003 όταν κέρδισε τις εκλογές περονιστής Νέστορ Κίρχνερ.

Ανάπτυξη για τους πλούσιους

Από εκείνη την εποχή και μετά η Αργεντινή βγήκε από τη μεγάλη ύφεση όπου είχε περιπέσει την τετραετία 1999-2002 και το ΑΕΠ γνώρισε υψηλούς ρυθμούς αύξησης, ρυθμούς που έφτασαν επισήμως το 9% κατά μέσο όρο ετησίως. Χάρη στο υποτιμημένο πέσο, τα αργεντινικά προϊόντα έγιναν φτηνότερα στη διεθνή αγορά. Η σημερινή πρόεδρος της Αργεντινής, η Κριστίνα Φερνάντες ντε Κίρχνερ (σύζυγος του Κίρχνερ που στο μεταξύ πέθανε), ακολουθεί μια πολιτική έντονου προστατευτισμού με περιοδικές απαγορεύσεις στις εισαγωγές συγκεκριμένων προϊόντων. Κατά καιρούς έχει απαγορεύσει τις εισαγωγές γαλλικών τυριών, τηλεφώνων και υπολογιστών της Apple, αυτοκινήτων BMW, μέχρι και της κούκλας Μπάρμπι. Ταυτόχρονα κάποιες ξένες επενδύσεις επανεισεέρουν στη χώρα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Γη του Πυρός, στο νοτιότερο άκρο της αμερικανικής ηπείρου, όπου φιλοξενείται πλήθος εργοστασίων κατασκευής ηλεκτρονικών και ηλεκτρικών συσκευών που δίνουν δουλειά σε 12.000 εργαζόμενους. Σήμερα, δέκα χρόνια μετά την κρίση, το επίσημο ποσοστό της ανεργίας έχει περιοριστεί στο 7% και το ποσοστό της φτώχειας στο 16%.

Ωστόσο, αυτή η «παραγωγική ανασυγκρότηση» που διοργάνωσαν οι Κίρχνερ δεν σήμανε σε καμία περίπτωση άμεση ανακούφιση για τους εργαζόμενους. Παρά τον τεράστιο φυσικό πλούτο της Αργεντινής, το 2005, τρία χρόνια

μετά την κρίση, το επίσημο ποσοστό ανεργίας στη χώρα ήταν 19,1% και η υποαπασχόληση 15%. Το 44% του πληθυσμού ζούσε ακόμη κάτω από το επίπεδο φτώχειας (το ποσοστό αυτό ήταν μεγαλύτερο απ' ό,τι ήταν το Μάιο του 2001 επί Ντε λα Ρούα), ενώ το 20% του πληθυσμού ζούσε σε καθεστώς απόλυτης ανέχειας.

Ακόμη και το σήμερα δεν είναι καθόλου ρόδινο: Η εξάρτηση από τη σόγια και την κινέζικη αγορά (βλ. παρακάτω) είναι μια πολύ επισφαλής κατάσταση, ειδικά σε περίπτωση ξεφουσκώματος της Κίνας. Πολλοί σχολιαστές εστιάζουν στον πληθωρισμό που επισήμως είναι στο 9% αλλά που στην πραγματικότητα φτάνει στο 20%. Αν αποπληθωριστεί με το πραγματικό ποσοστό πληθωρισμού το ετήσιο ΑΕΠ, τότε δεν υπάρχει καν ανάπτυξη, αλλά ύφεση της τάξης του -1%. Μερικοί σχολιαστές μιλούν για αρνητική ανάπτυξη ακόμη και της τάξης του -10% επισημαίνοντας ότι ο πραγματικός πληθωρισμός φτάνει στο 30%. Κι ως μην ξεχνάμε ότι ο πληθωρισμός είναι αυτός που χτυπάει επιλεκτικά και κύρια τους εργαζόμενους και τα άλλα φτωχά στρώματα. Το πραγματικό ποσοστό του πληθωρισμού (20%) το επιβεβαιώνει και ο πιο διάσημος σκηνοθέτης της Αργεντινής, ο Φερνάντο «Πίνο» Σολάνας –είναι βουλευτής και ηγέτης του αριστερού κόμματος Proyecto Sur, ο οποίος μιλώντας στο «Βήμα» προσθέτει και τα εξής: «Η κυβέρνηση Κίρχνερ δεν προχώρησε σε πραγματική αναδιανομή του πλούτου και στην ουσία οι ίδιοι άνθρωποι –οι μεγάλες τράπεζες, οι μεγάλες αγροβιομηχανίες της σόγιας, οι πετρελαϊκές εταιρείες– κυβερνάνε πάντα τη χώρα. Το χάσμα της ανισότητας έχει μειωθεί πολύ βέβαια σε σχέση με το 2001 αλλά παραμένει υψηλό».

Συγκρίσεις

Μπορεί, άραγε, αυτό το έστω αργό και βασανιστικό για τους εργαζόμενους –και απόλυτα καπιταλιστικό– σενάριο να επαναληφθεί στην Ελλάδα; Σαφώς όχι. Η Αργεντινή βρέθηκε από την αρχή σε πολύ διαφορετικές συνθήκες από τη σημερινή Ελλάδα. Κατ' αρχάς, η παγκόσμια οικονομία το 2003 δεν ήταν σε ύφεση, άρα υπήρχαν αγοραστές για τα προϊόντα της Αργεντινής.

Δεύτερον, η Αργεντινή είναι μέλος του G20, των 20 ισχυρότερων καπιταλιστικών χωρών του πλανήτη και διαθέτει τεράστιους φυσικούς πόρους –μεταλλευτικούς, ενεργειακούς, κτηνοτροφικούς, γεωργικούς– που μπορεί να εκμεταλλευτεί εξαγωγικά και να ενισχύσει το εμπορικό της ισοζύγιο. Ακόμη καλύτερα για την Αργεντινή, η διεθνής τιμή της σόγιας, βασικού εξαγωγικού προϊόντος της χώρας, αυξήθηκε σημαντικά από το 2003 και μετά. Χωρίς να υπόκειται πλέον στους δυτικούς περιορισμούς, η Αργεντινή μπορούσε να πουλάει παντού και η Κίνα ήρθε να γίνει πρωταθλήτης στην αγορά της αργεντινικής σόγιας.

Τέλος, πολύ σημαντικό ρόλο στην οικονομική ανάκαμψη της Αργεντινής έπαιξαν πολιτικές αλλαγές σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική την πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα. Η αριστερή στροφή σε ολόκληρη την υποήπειρο (στην οποία βέβαια συνέβαλε ιδιαίτερα το αρχεντινάσο) χαλάρωσαν τις πολιτικές πιέσεις στο Μπουένος Άιρες, ενώ άνοιξαν και τους οικονομικούς ορίζοντες (οι σημαντικότερες ξένες επενδύσεις είναι σήμερα από χώρες όπως η Βραζιλία και η Βενεζουέλα).

Ο γνωστός Αμερικανός διανοητής Τζέιμς Πέτρας έχει εξηγήσει το πώς φτάσαμε από την απονομιμοποίηση του πολιτικού καθεστώτος, από το σύνθημα «να φύγουν όλοι», στο να θεωρεί ο αργεντινικός λαός ως «σωτήρα» τον Κίρχνερ. Ο Πέτρας επισήμανε τις αδυναμίες της Αριστεράς, την πολυδιάσπαση, τον κατακερματισμένο μερικό αγώνα, τον περιορισμό σε αναγκαίες μεν δομές αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης, που μετατρέπονταν όμως σε αυτοσκοπό, τα αποκομμένα από το συνολικό πρόγραμμα αιτήματα, όπως τα «σχέδια απασχόλησης» που ενσωματώθηκαν τελικά από την κυβέρνηση προσφέροντας μερική εργασία με εξευτελιστικούς μισθούς.

Η Αργεντινή, ως καπιταλισμός και ως άρχουσα τάξη, έχει ξανασταθεί στα πόδια της μετά την κρίση του 2001. Τότε, ο καπιταλισμός κινδύνευσε σοβαρά να ανατραπεί στην Αργεντινή. Όμως η υποταγή ενός μεγάλου μέρους του κινήματος σε λογικές παραγωγικής ανασυγκρότησης, ήταν μια από τις σοβαρές αιτίες που αυτό δεν συνέβη.

Η «επιστροφή» των «εθνικών» πολιτικών και η απειλή του εθνικισμού

Το πείραμα της Ουγγαρίας

Του Πάνου Πέτρου

Για δεύτερη φορά μετά τις εκλογές σοκ του 2010 οι εξελίξεις στην Ουγγαρία απασχολούν το διεθνές ενδιαφέρον και στέλνουν χρήσιμα μηνύματα προς όλες τις κατευθύνσεις.

Ως το 2010 ήταν μια «ιστορία επιτυχίας» για το ΔΝΤ. Οι Ούγγροι Σοσιαλιστές, που καθοδήγησαν τα προγράμματα λιτότητας που επέβαλλε, έπιασαν όλους τους στόχους. Το 2009 και το έλλειμμα και το χρέος της Ουγγαρίας ήταν κάτω από τους μέσους όρους της ΕΕ. Η «επιτυχία» σήμαινε πως οι Ούγγροι βυθίστηκαν στη φτώχεια. Στις εκλογές του 2010 οι Σοσιαλιστές κατακρημνίστηκαν από το 44% στο 19% και το δεξιό εθνικιστικό Φίντεζ πάτησε στα συντρίμια των φιλελεύθερων και των σοσιαλιστών που κυβέρνησαν επί μια δετία. Με μια προεκλογική εκστρατεία ενάντια στις «θυσίες» και το ΔΝΤ, συγκέντρωσε το 53% των ψήφων. Με ανάλογη ρητορική, το νεοναζιστικό Γιόμπικ εκτινάχτηκε από το 2,2% στο 17,6%.

Ρήξη με το ΔΝΤ

Όταν το ΔΝΤ ζήτησε από τον νεοεκλεγέντα Ορμπάν να πάρει μέτρα λιτότητας για να εξασφαλίσει ένα επιπλέον δισ. ευρώ, αυτός προτίμησε να επιβάλλει μια έκτακτη εισφορά στο τζίρο των τραπεζών για να συγκεντρώσει τα χρήματα. Η απάντηση του ΔΝΤ ήταν η διακοπή της χρηματοδότησης στην Ουγγαρία, αποδεικνύοντας ότι τα κίνητρα

και τα κριτήριά του δεν είναι αυστηρά «δημοσιονομικά».

Κάπως έτσι ξεκίνησε το «ουγγρικό πείραμα»: μια «αντιμνημονιακή», «πατριωτική» απάντηση στην κρίση από την εθνικιστική Δεξιά. Ο Ορμπάν επιτέθηκε φορολογικά στις τράπεζες και τις χρηματοπιστωτικές συναλλαγές, έβαλε χέρι στις ιδιωτικές ασφαλιστικές και θέσπισε το φιορίνι ως εθνικό νόμισμα, κάνοντας την είσοδο σε ευρώ μια δύσκολη υπόθεση που θα απαιτεί συνταγματική αναθεώρηση.

Όμως το κοινωνικό περιεχόμενο αυτής της πολιτικής αποκαλύπτει τι κρύβεται πίσω από τη δεξιά δημιουργία ακόμα και στην πιο «ριζοσπαστική» της μορφή. Η κυβέρνηση Ορμπάν όχι μόνο δεν πήρε πίσω κανένα απολύτως από τα βάρβαρα μέτρα των Σοσιαλιστών και του ΔΝΤ, αλλά προχώρησε σε νέες επιθέσεις στους εργάτες, επιχειρώντας έναν «εθνικό δρόμο» προς την ανταγωνιστικότητα.

Αντεργατικός μεσαίωνας

Το όριο ηλικίας υποχρεωτικής εκπαίδευσης μειώθηκε από τα 18 στα 16. Τα διαπραγματευτικά δικαιώματα των συνδικάτων σε μια σειρά ζητήματα καταργήθηκαν και αυξήθηκε ο χρόνος εργασίας στις 45 ώρες. Ανατριχίλα προκαλεί το σχέδιο αντιμετώπισης της ανεργίας που προβλέπει «στρατόπεδα συγκέντρωσης»: Το επίδομα ανεργίας θα περικοπεί στις 90 μέρες. Οι άνεργοι θα αναλαμβάνουν βαριές χειρωνακτικές εργασίες σε όλη τη

χώρα, θα ζουν σε τροχόσπιτα και θα επιτηρούνται από συνταξιούχους αστυνομικούς. Ο μισθός τους θα είναι στα μισά ή και πολύ πιο κάτω από τον κατώτατο μισθό της χώρας. Το πρόγραμμα θα περιλαμβάνει 300.000 ανθρώπους πριν το 2013 σύμφωνα με την κυβέρνηση, που φιλοδοξεί να στείλει σε αυτά τα στρατόπεδα συνολικά 800.000 ανθρώπους.

Για την επιβολή αυτού του μεσαίωνα χρειάστηκε το νέο αυταρχικό σύνταγμα που ψήφισε το Φίντεζ, το οποίο επιτίθεται σε μια σειρά κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, απειλεί με κλείσιμο τα αντιπολιτευόμενα ΜΜΕ κ.λπ.

Αποτυχία

Στα τέλη του 2011 άρχισαν να φαίνονται τα όρια αυτής της «εθνικής» πολιτικής: Με το εθνικό νόμισμα να κατακυλά στην υποτίμηση (-20%) και τους «οίκους» να απειλούν με υποβάθμιση των ομολόγων της Ουγγαρίας σε «σκουπίδια», ο Ορμπάν στράφηκε ξανά στο ΔΝΤ. Σήμερα η Ουγγαρία δανείζεται με επιτόκια χρεοκοπίας και αδυνατεί να καλύψει τις δανειακές της ανάγκες.

Ο Ορμπάν επιχειρεί να πείσει τους «εταίρους» για την αποτελεσματικότητα του νέου συντάγματος και δηλώνει πρόθυμος να κάνει διορθώσεις. Στο εσωτερικό της χώρας, όμως, αξιοποιεί τη διαμάχη πολιτικά. Η πολιορκημένη από τις διαδηλώσεις ενάντια στο αυταρχικό σύνταγμα κυβέρνηση έκανε ρελάνς: Δεκάδες χιλιάδες άτομα

κινητοποιήθηκαν στη Βουδαπέστη σε μια διαδήλωση υπέρ του Ορμπάν και ενάντια στις παρεμβάσεις της ΕΕ στην «εθνική κυριαρχία» της χώρας.

Η Κομισιόν επιτίθεται στην Ουγγαρία για παραβιάσεις των ευρωπαϊκών συνθηκών, για ζητήματα της ανεξαρτησίας της Κεντρικής Τράπεζας, για τα προσωπικά δεδομένα και τη δικαιοσύνη. Το βασικό ζήτημα όμως που απασχολεί την ΕΕ είναι αυτό της κεντρικής τράπεζας. Οι «δημοκρατικές ευαισθησίες» της για την Ουγγαρία είναι ανέκδοτο: Όσα κάνει ο Ορμπάν στη χώρα του, επιδιώκουν να εφαρμόσουν οι Μερκοζί, Μόντι και Παπαδήμοι στην υπόλοιπη Ευρώπη. Οι δυτικοί, ενώ επιχειρούν να «στριμώξουν» την ουγγρική κυβέρνηση, τώρα που βρίσκεται σε ανάγκη, την ίδια ώρα τρέμουν τη χρεοκοπία της. Η πιστοληπτική ικανότητα της –ακλόνητης μέχρι χθες– Αυστρίας υποβαθμίστηκε εξαιτίας των εξελίξεων στην Ουγγαρία.

Ανταγωνισμοί

Το ουγγρικό ζήτημα είναι «παλιός καλός» ανταγωνισμός μεταξύ αρχουσών τάξεων. Ο Ορμπάν επιτέθηκε στην κεντρική τράπεζα, καθώς αυτή λειτουργούσε ως «φωνή» του διεθνούς τραπεζικού κεφαλαίου, για τον ίδιο λόγο την υπερασπίζεται σήμερα η ΕΕ και το ΔΝΤ. Το 80% των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων στην Ουγγαρία (τα οποία βρέθηκαν στο στόχαστρο της πολιτικής Ορμπάν) είναι κυρίως αυστριακοί, αλλά και γερμανικοί οίκοι.

Ο Ορμπάν δεν συγκρούστηκε με αυτές τις μερίδες του κεφαλαίου επειδή είναι τρελός: Επιχειρεί να εκφράσει τα συμφέροντα της ουγγρικής άρχουσας τάξης, υιοθετώντας έναν «εθνικό» δρόμο. Πρώτα με συγκρούσεις, τώρα ποντάροντας στο «χαρτί» της χρεοκοπίας στο πόκερ που ξεκίνησε με την ΕΕ και το ΔΝΤ. Στην Ουγγαρία φάνηκε πως οι εθνικές αστικές τάξεις συνεχίζουν να υπάρχουν και να ανταγωνίζονται. Στις απότομες στροφές της κρίσης μπορούν να διαλέξουν διάφορους δρόμους για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους. Όμως και ο «εθνικός δρόμος» και ο «ευρωπαϊκός δρόμος» προς την ανταγωνιστικότητα συμπίπτουν σε ένα ζήτημα: την επίθεση στο «εργατικό κόστος».

Κρίσιμα συμπεράσματα

Στην Ελλάδα υπάρχει Αριστερά και ένα δυνατό εργατικό κίνημα που εμποδίζει εξελίξεις τύπου Ουγγαρίας. Όμως μπροστά μας θα έχουμε πολλά επεισόδια. Ο «αντι-ευρωπαϊσμός» για τον οποίο καταγγέλλουν οι μνημονιακοί την Αριστερά είναι αναγκαίο όπλο: Καθώς οι ευρωπαϊκές αυταπάτες διαλύονται, η Αριστερά πρέπει να συνδεθεί και να στηρίξει αυτή τη διάθεση, αναδεικνύοντας τη δική της ταξική απάντηση στην ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία. Όμως, αν η απάντηση δεν είναι ταξική, κινδυνεύει να παρακολουθήσει αύριο αμήχανη τα «εθνικά» συνθήματά της να υλοποιούνται από πατριωτές τύπου Ορμπάν.

Ο ξεσηκωμός στη Ρουμανία

Οι **ΠΟΛΥΗΜΕΡΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ**, που συγκλόνισαν το Βουκουρέστι και δεκάδες άλλες πόλεις της Ρουμανίας, ήταν ένας ακόμα κρίκος στη διεθνή αλυσίδα της αντίστασης.

Όλα ξεκίνησαν από την παραίτηση του παλαιστινιακής καταγωγής υφυπουργού Υγείας, Ραέντ Αραφάτ. Ο Αραφάτ είναι δημοφιλής, καθώς είχε εφαρμόσει ένα εθνικό σύστημα περίθαλψης έκτακτων περιστατικών. Παραιτήθηκε, όταν διαφώνησε με ένα νομοσχέδιο μερικής ιδιωτικοποίησης της υγείας. Οι διαδηλώσεις που ξεκίνησαν εκφράζοντας υποστήριξη στον Αραφάτ, εξελίχτηκαν σε ένα μαζικό κίνημα που εξέφρασε τη συνολική οργή της ρουμανικής κοινωνίας ενάντια στη λιτότητα και την κυβέρνηση.

Το 2009 η Ρουμανία προσέφυγε σε δανεισμό από το ΔΝΤ, την ΕΕ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Ακολούθησαν χρόνια σκληρής λιτότητας: Οι μισθοί στο δημόσιο μειώθηκαν κατά 25%, ο ΦΠΑ αυξήθηκε κατά 5%, κοινωνικά επιδόματα καταργήθηκαν, δεκάδες χιλιάδες δημόσιοι υπάλληλοι απολύθηκαν. Η οργή γι' αυτά τα μέτρα ξέσπασε στους δρόμους της Ρουμανίας. «Ο Αραφάτ ήταν μόνο η σπίθα. Μετά απ' όσα

έχουν κάνει, θέλουμε να φύγουν», δήλωσε χαρακτηριστικά 63χρονος σιδηροδρομικός εργάτης.

Το αίτημα να παραιτηθεί ο πρόεδρος Μπασέσκου και η κυβέρνηση κυριάρχησε σύντομα. Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, οι διαδηλώσεις έδειχναν να απομαζικοποιούνται και να μην είναι ικανές να ανατρέψουν την κυβέρνηση σήμερα. Όμως έχουν μεγάλη σημασία.

Πρώτα απ' όλα πέτυχαν μια νίκη, κάτι πολύ σημαντικό στις σημερινές δύσκολες συνθήκες διεθνώς. Ο πρόεδρος Μπασέσκου απέσυρε το νομοσχέδιο ιδιωτικοποίησης της υγείας. Δεύτερον, ξαναέβγαλε

τους Ρουμάνους στους δρόμους μαζικά μετά από μια περίοδο νηνεμίας. Γράφτηκε κατά κόρον πως οι Ρουμάνοι έσπασαν μια «πολυετή σιωπή». Είναι αδικία απέναντι στο ρουμανικό εργατικό κίνημα. Όλο το 2010 η Ρουμανία ήταν ένα από τα «κάστρα» της εργατικής αντίστασης στην Ευρώπη, με τα συνδικάτα να αμύνονται ενάντια στα μέτρα κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ. Το σημερινό ξέσπασμα σπάει το μούδιασμα που προκάλεσε όλο το 2011 η αδυναμία αυτών των αγώνων να νικήσουν και μπορεί να σημαίνει ένα νέο γύρο.

Υπήρξαν αντικυβερνητικές διαδηλώσεις «αγανακτισμένων», πολιτικές διαδηλώσεις της επίσημης αντιπο-

λίτευσης (που αντιμετώπιστηκαν με υγιή αποστροφή από πολλούς διαδηλωτές), όπως και διαδηλώσεις ενάντια στη λιτότητα. Τα συνδικάτα μέσα στο γενικότερο αναβρασμό προανήγγελλαν δικές τους κινητοποιήσεις.

Κάθε κύμα αντιπαράθεσης «ωριμάζει» το ρουμανικό κίνημα. Είναι ενδεικτική των διαθέσεων από τα κάτω και των γενικεύσεων που γίνονται η αναφορά στο 1989: Η πλατεία Πανεπιστημίου, σύμβολο της εξέγερσης ενάντια στον Τσαουσέσκου, έγινε πάλι σημείο αναφοράς. Οι ρουμανικές σημαίες με τρύπα στη μέση (σύμβολο του 1989) επανεμφανίστηκαν. Τα συνθήματα «Δεν πέθαναν για σας οι ήρωές μας» και το «Μια μόνο

λύση, άλλη μια επανάσταση!» διεκδικούν στην πράξη και στα μυαλά των ανθρώπων το πραγματικό νόημα των αγώνων του 1989, παίρνοντας ιστορική ρεβάνς από τους ιδεολόγους της «ελεύθερης αγοράς».

Με την ιδιαίτερη μορφή που παίρνουν σε κάθε χώρα, ανάλογες ιδεολογικές γενικεύσεις και αναζητήσεις γίνονται σε όλο τον πλανήτη. Η Ρουμανία αποκτά αξία, αν την εντάξει κανείς σε αυτή τη διεθνή εικόνα. Ο Ρουμάνος δημοσιογράφος Ovidiu Nahoi γράφει για το κίνημα στη χώρα του: «Συντάξεις, τιμές, φτώχεια, αδικία και διαφθορά είναι όλα μεγάλα ζητήματα που υπερμεγεθυθήκαν από τη λιτότητα. Ο λαός διαμαρτύρεται όχι μόνο ενάντια στη λιτότητα, αλλά και ενάντια σε ένα πολιτικό σύστημα διεφθαρμένο και άδικο. Θέλουν μια νέα δομή της κοινωνίας».

Η αναφορά αυτή θα μπορούσε να γραφτεί για δεκάδες κινήματα σε δεκάδες χώρες σε κάθε ήπειρο. Εκατομμύρια άνθρωποι από τις ΗΠΑ ως την Ανατολική Ευρώπη ξέρουν καλά τι δεν θέλουν. Μέσα στους αγώνες τους αναζητούν να ξεκαθαρίσουν και αυτό που θέλουν. Και εδώ τα καθήκοντά της Αριστεράς είναι μεγάλα...

Νιγηρία: Το μικρόβιο της εξέγερσης εξαπλώνεται

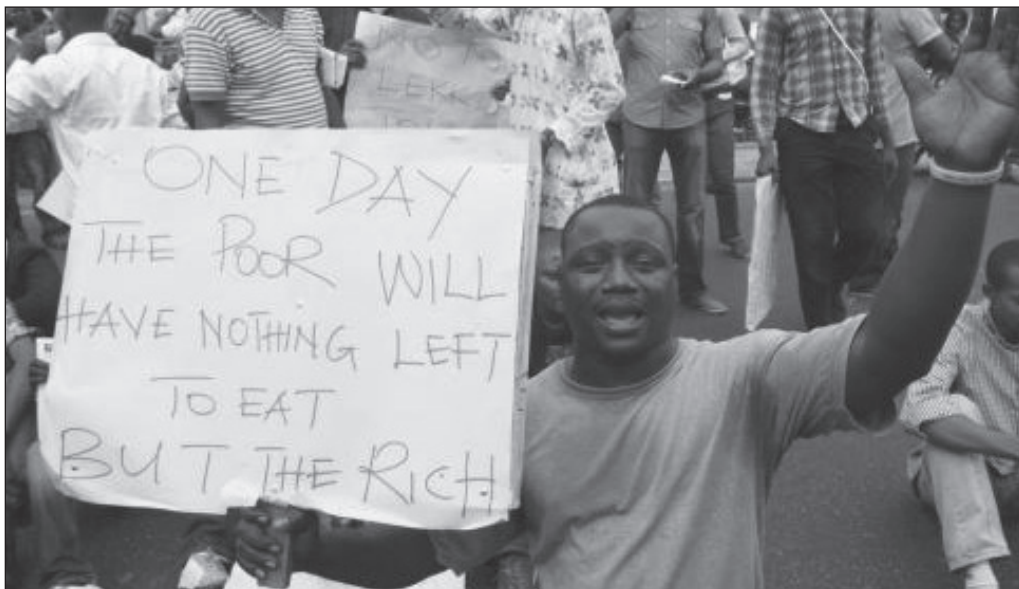
Της Κατερίνας Παρδάλη

Η Νιγηρία έζησε πριν από λίγες μέρες τη μεγαλύτερη γενική απεργία στην ιστορία της, που παρέλυσε τη χώρα για μία εβδομάδα. Εκατομμύρια άνθρωποι αρνήθηκαν να πάνε στις δουλειές τους ή στο σχολείο τους. Η χώρα έζησε μια εξέγερση των εργαζόμενων και των φτωχών που όμοιά της δεν είχε ξαναδεί και που μοιάζει – και πολλοί/ές το βιώνουν έτσι – σαν συνέχεια των εξεγέρσεων που ξεκίνησαν από την Αραβική Άνοιξη και την πλατεία Ταχρίρ, πέρασαν στην Ευρώπη και στα κινήματα των «Αγανακτισμένων», πήγαν στην Αμερική και στο κίνημα «Καταλάβετε τη Γουόλ Στρίτ» και συνεχίζουν το δρόμο τους...

Πετρέλαιο δεν σημαίνει πλούτος για το λαό

Η Νιγηρία είναι η μεγαλύτερη χώρα της Αφρικής, με 150.000.000 κατοίκους, και η 8η πετρελαιοπαραγωγός χώρα στον κόσμο (επιπέδου Μπαχρέιν ή Ιράν). Το Δέλτα του Νίγηρα έχει γύρω στις 600 εγκαταστάσεις και εξέδρες και παρέχει το 40% του ακατέργαστου πετρελαίου που εισάγουν οι ΗΠΑ. Είναι επίσης η 4η χώρα στην παραγωγή κακάο.

Ήταν από τις πρώτες αφρικανικές χώρες που απέκτησαν την ανεξαρτησία τους, από τους Άγγλους το 1960. Από τότε υποτίθεται ότι έχει δημοκρατία. Στην πραγματικότητα όμως έχει φτώχεια, καταστολή και μόλυνση του περιβάλλοντος και των νερών της από τις επενδύσεις των εταιρειών πετρελαίου – κυρίως της ολλανδικής Shell. Ταυτόχρονα, ενώ εξαγει τεράστιες ποσότητες πετρελαίου, δεν επιδοτεί ντόπια διυλιστήρια, με αποτέλεσμα να εισάγει (!) το πετρέλαιο που χρειάζεται. (Αυτό λέγεται τρελοκομείο του καπιταλισμού ή χοντρές κονόμες για μια ντόπια διαφθαρμένη ελίτ). Σ' αυτήν τη χώρα, τα 2/3 του πληθυσμού (104 εκατομμύρια άνθρωποι) ζουν με 1,25 δολάριο τη μέρα, ενώ το 1% της άρχουσας τάξης

κατέχει το 80% του παραγόμενου κοινωνικού πλούτου. Αυτό να το βλέπουν όσοι τάζουν πλούτη και μεγαλεία και στη χώρα μας, με τις ΑΟΖ, την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων και τη συμμαχία με το Ισραήλ.

Την 1/1/2012 ο πρόεδρος της χώρας Γκούντλακ Τζόνθαν ανακοίνωσε ότι διακόπτει το πρόγραμμα επιδότησης των καυσίμων. Για δεκαετίες, αυτό το πρόγραμμα είχε βοηθήσει να ελέγχονται οι τιμές των μεταφορών και της ηλεκτρικής ενέργειας και ήταν η μόνη παροχή στην τεράστια πλειοψηφία των φτωχών για να επιβιώσουν. Η διακοπή της κρατικής επιδότησης είχε ως αποτέλεσμα να ανέβουν οι τιμές των βασικών αγαθών ως και 500%, ενώ ολόκληρες περιοχές βυθίστηκαν στο σκοτάδι, αφού οι κάτοικοι δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να βάλουν βενζίνη στις γεννήτριες. Ηλεκτρικό ρεύμα με κεντρική παροχή (όπως παρέχει, για παράδειγμα, η ΔΕΗ) είτε δεν υπάρχει είτε ο κόσμος δεν αντέχει οικονομικά να το πληρώσει.

Γενική απεργία

Αμέσως υπήρξαν τεράστιες αντιδράσεις. Με κοινή απόφαση των δύο μεγαλύτερων συνδικαλιστικών ομοσπονδιών, του Εργατικού Κογκρέσου (NLC) και του Κογκρέσου Συνδικάτων (TUC), καλέστηκε γενική απεργία, στην οποία συμμετείχαν περισσότεροι από 10.000.000 εργαζόμενοι. Όλα τα λιμάνια έκλεισαν και σταμάτησε η διακίνηση του κακάο –γεγονός τεράστιας σημασίας για την οικονομία της Νιγηρίας–, τα αεροδρόμια καταλήφθηκαν, στην πρωτεύουσα Αμπούζα και στο Κάνο χιλιάδες άνθρωποι μπλόκαραν τους κεντρικούς δρόμους και οι αρχές επέβαλαν απαγόρευση της κυκλοφορίας. Στο Λάγος, που είναι λιμάνι και η μεγαλύτερη πόλη της χώρας (περίπου 10 εκατ. κάτοικοι), για δύο μέρες περισσότεροι από 500.000 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο πάρκο Γκαοσί

Φαουχίμιν. Η κεντρική πλατεία της πόλης μετονομάστηκε σε Πλατεία Ελευθερίας (παίρνοντας έμπνευση από την εξέγερση στην Ταχρίρ), ενώ πολλοί διαδηλωτές δημιούργησαν το κίνημα «Καταλαμβάνουμε τη Νιγηρία», συνδεδεμένοι με το αντίστοιχο κίνημα των ΗΠΑ.

Σύγκρουση

Η κυβέρνηση του Γκούντλακ Τζόνθαν απάντησε με άγρια καταστολή, δεκάδες νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Πριν από την απεργία, ο Τζόνθαν, προσπαθώντας να αποτρέψει τα χειρότερα, υποσχέθηκε μεταρρυθμίσεις, ενώ ο υπουργός Οικονομικών Ιγνέλα (πρώην διευθύνων σύμβουλος στην Παγκόσμια Τράπεζα) δήλωσε ότι τα 7,4 δισ. δολάρια που εξοικονομούνται από τη μείωση της επιδότησης θα κατευθυνθούν σε προγράμματα για τη μητρική υγεία, τον αναλφαριθμητισμό, τις υποδομές του σιδηροδρόμου και την αγορά δημόσιων λεωφορείων. Τώρα τα θυμήθηκαν! Όμως η πλειοψηφία των εργαζόμενων και των φτωχών δεν τον πίστεψε. Είχαν μάθει από αντίστοιχες υποσχέσεις σε παλαιότερες απεργίες και διαδηλώσεις τα τελευταία 20 χρόνια, με τα χρήματα τελικά να καταλήγουν στους τραπεζικούς λογαριασμούς της ντόπιας πολιτικής ελίτ. Επίσης, όλοι γνωρίζουν ότι το 25% του προϋπολογισμού του 2012 πηγαίνει στην «ασφάλεια», δηλαδή για την καταστολή και όχι την ανακούφιση των φτωχών. Νιγηριανοί ακτιβιστές αναφέρουν (χωρίς, βέβαια, οι καταγγελίες τους να μεταδίδονται από τα ελληνικά ΜΜΕ) ότι η μείωση της επιδότησης αποτελεί μέρος του κυβερνητικού σχεδίου για την ιδιωτικοποίηση των καυσίμων, κάτι που έχουν ζητήσει η Παγκόσμια Τράπεζα και το ΔΝΤ με αντάλλαγμα το κούρεμα του χρέους της Νιγηρίας. (Σας θυμίζει κάτι αυτό;)

Από την τεράστια αντίδραση που εξαπλώθηκε σε όλες τις μεγάλες πόλεις και σε όλα τα

στρώματα των εργαζόμενων (γιατροί, καθηγητές, δάσκαλοι κ.λπ. συμμετείχαν στην απεργία και στις κινητοποιήσεις) φαίνεται ότι η διακοπή της επιδότησης ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Η ανεργία, η κυβερνητική διαφθορά, η ασυδοσία των πολυεθνικών πετρελαιοεπιχειρημάτων και η απίστευτη διαφορά πλούτου ήταν που οδήγησε στη δημιουργία αυτού του πρωτόγνωρου, για τα μέχρι προχτές δεδομένα της χώρας, κινήματος. Ενός κινήματος που έσπασε –έστω και προσωρινά– μέσα στην πάλη τις περιφερειακές και θρησκευτικές διαιρέσεις που χρόνια καλλιεργούσαν οι κυβερνήσεις, με τη βοήθεια της Shell και των ΗΠΑ, πιστές στο αλάνθαστο βρετανικό δόγμα «διαίρει και βασιλεύει». Κι όμως, είχαμε φαινόμενα όπως της Αιγύπτου, όπου μουσουλμάνοι προστάτευαν χριστιανούς και αντιστρόφως. Αυτή η αύξηση της ενότητας της εργατικής τάξης και των φτωχών, παρά τη σεκταριστική θρησκευτική βία, η οποία καταδικάστηκε τόσο από μουσουλμάνους όσο και από χριστιανούς, είναι ελπίδα για σημαντικές αλλαγές στο μέλλον.

Οπισθοχώρηση με μερική νίκη

Στις 16 Ιανουαρίου τα συνδικάτα σταμάτησαν τη γενική απεργία μετά την υπόσχεση της κυβέρνησης για μείωση 30% στην τιμή των καυσίμων. Είναι μια μερική νίκη, αλλά και μια υποχώρηση από τη μεριά της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που όταν χόντρυνε το παιχνίδι και ο κόσμος άρχισε να ζητάει γενικότερη αλλαγή στη ζωή του τα μάζεψε. Τώρα οι ειδήσεις μιλάνε πάλι για νεκρούς από επιθέσεις ισλαμιστών. Όμως, ο λαός της Νιγηρίας έχει έρθει πια σε επαφή με το «μικρόβιο» της εξέγερσης. Με το μικρόβιο που σου μαθαίνει ότι μόνο οι ίδιοι/ες με τη δράση μας μπορούμε τελικά να πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας, αλλάζοντάς τα όλα.

**ΚΑΙ
ΟΜΩΣ
ΓΥΡΙΖΕΙ**

Βραζιλία: Μια συνοικία σε στρατιωτική πολιορκία

Στην πόλη Σάο Χοσέ Ντος Κάμπος, της Βραζιλίας, πάνω από 9.000 άνθρωποι κατέλαβαν το 2004 την Κοινότητα Πινιερίνιο, για να αντιμετωπίσουν τη μεγάλη έλλειψη σπιτιών, όταν ο μεγιστάνας των ακινήτων και άρχοντας της διαφθοράς την εγκατέλειψε. Ενώ δρομολογούνταν η αναγνώριση της κυριότητας στους κατοίκους και το ομοσπονδιακό δικαστήριο αποφάσισε την αναστολή της εξέωσης, η πολιτειακή κυβέρνηση του Σάο Πάολο, εκμεταλλευόμενη τον πολυδιαφημισμένο «πόλεμο στα ναρκωτικά» που έχει κηρύξει το ΡΤ (Εργατικό Κόμμα), επιτέθηκε στην κοινότητα. Δύο χιλιάδες άντρες της Στρατιωτικής Αστυνομίας, συνοδευόμενοι από τανκς και από ελικόπτερα που ψεκάζουν χημικά, εξαπέλυσαν μια βάρβαρη επίθεση, με επιβεβαιωμένους ως τώρα 7 νεκρούς. Το Πινιερίνιο έχει περικυκλωθεί, οι τηλεπικοινωνίες έχουν σταματήσει, ενώ η αστυνομία έχει αποκλείσει και το συνδικάτο των μεταλλεργατών έξω από το Πινιερίνιο. Βουλευτές, συνδικαλιστές, ο πρόεδρος του αριστερού PSTU είναι κρατούμενοι σε ένα σχολικό κτίριο. Στα 8 χρόνια ζωής του, οι κάτοικοι του Πινιερίνιο μετέτρεψαν την άχρηστη έκταση σε μια ζωντανή κοινότητα, αλλά έρχεται η Ολυμπιάδα και μαζί της οι χοντρές μπίζνες. Στο κάλεσμα του Πινιερίνιο ανταποκρίθηκαν ήδη τοπικές γειτονιές και κοινότητες που έχουν αποκλείσει δρόμους παρά την τρομοκρατία του στρατιωτικού αποκλεισμού...

Στα κάτεργα της Foxconn

Εκατοντάδες εργάτες της Foxconn έφτασαν στο σημείο να απειλήσουν με ομαδική αυτοκτονία, προκειμένου να τους καταβληθούν οι αποζημιώσεις που τους υποσχέθηκε η διοίκηση, αν παραιτούνταν... Η Foxconn είναι διαβόητη για τον αριθμό αυτοκτονιών εργαζομένων της που αυξανόταν διαρκώς όλο το 2010. Ο κινεζικός καπιταλισμός έχει επιβάλλει την πιο σκληρή μορφή εκμετάλλευσης στην εργατική τάξη. Αλλά στα κάτεργα της Foxconn κατασκευάζονται τα εμπορεύματα των «πολιτισμένων» δυτικών αστών, όπως του «φιλόanthρωπου» Μπιλ Γκέιτς και του πρόσφατα αποθανόντα Στιβ Τζομπς, ο οποίος υμνήθηκε για τις καινοτομίες του και το πρωτοπόρο επιχειρηματικό του πνεύμα. Άλλωστε η Foxconn το 2010 είχε ένα γερό «ανταγωνιστή» στον αριθμό αυτοκτονιών. Τη γαλλική France Telecom, που δρα στην καρδιά του «πολιτισμένου κόσμου» και της «κοινωνικής» Ευρώπης...

Μπλόκο στους τεχνοκράτες

Άρχισαν τα όργανα για τον Μόντι και τους τεχνοκράτες του στην Ιταλία. Μετά τις φοιτητικές κινητοποιήσεις για το «καλωσόρισμα» και την κοινή απεργιακή δράση των τριών συνμοσπονδιών (για πρώτη φορά μετά από πάρα πολλά χρόνια), τη σκυτάλη παίρνουν τα «κλειστά επαγγέλματα». Οι οδηγοί φορτηγών βρίσκονται σε κινητοποιήσεις διαρκείας, στήνοντας μπλόκα που έχουν παραλύσει τη χώρα, οι οδηγοί ταξί τράβηξαν χειρόφρενο, ενώ για απεργίες, είτε 24ωρες είτε πολυήμερες, ετοιμάζονται βενζινοπώλες (ενάντια στην αύξηση της τιμής της βενζίνης), δικηγόροι και φαρμακοποιοί. Οι σιδηροδρομικοί εργάτες έχουν προκηρύξει απεργία, αλλά πέρα από αυτό δυστυχώς το εργατικό κίνημα της Ιταλίας μένει προς το παρόν έξω από το «χορό». Ενώ ο Μόντι ετοιμάζει σαρωτική επίθεση στις εργασιακές σχέσεις και η ΦΙΑΤ ξεκινά να εφαρμόζει το «ξήλωμα» του συνδικάτου FIOM από τα εργοστάσιά της, οι συνμοσπονδίες ετοιμάζουν κοινή «πλατφόρμα» με τις θέσεις τους...

νέα από τις σχολές

Επιμέλεια:
Μυρτώ Σιδέρη

Πάντειο

Την Παρασκευή, 20 Ιανουαρίου, πραγματοποιήθηκε στο Πάντειο πανεπιστήμιο συνάντηση ανάμεσα σε φοιτητές, καθηγητές και εργαζόμενους για την επανενεργοποίηση της Πρωτοβουλίας για Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία. Οι παρευρισκόμενοι αποφάσισαν κοινές δράσεις για την παρεμπόδιση των εκλογών για τα Συμβούλια Διοίκησης, ενώ ορίστηκε μέρα δράσης στη σχολή για τις 25 Ιανουαρίου, με μικροφωνική ενημέρωσης για το νομό και στη συνέχεια ανοιχτή συνέλευση.

Υπουργείο Παιδείας

Το υπουργείο Παιδείας επέστρεψε ανυπόγραφους τους προϋπολογισμούς για το τρέχον έτος στους πρυτάνεις των πανεπιστημίων και στους προέδρους των ΤΕΙ, μέχρι να εκλέξουν τα Συμβούλια Διοίκησης σε κάθε σχολή. Το υπουργείο Παιδείας συνεχίζει την εκβιαστική πολιτική του, που φαίνεται πως είναι πλέον το μόνο μέσο που διαθέτει για να εφαρμόσει το νόμο, καθώς με αυτό τον τρόπο τα ιδρύματα θα εισπράττουν δωδεκατημόρια του προϋπολογισμού του 2011 για τους επόμενους έξι μήνες. Υπό την απειλή λοιπόν της υποχρηματοδότησης το υπουργείο επιχειρεί να δημιουργήσει κλίμα φόβου και ανασφάλειας στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης, με σκοπό να σταματήσουν οι αντιδράσεις και να προχωρήσει η εφαρμογή του νόμου.

Φιλοσοφική

Στις 24 Γενάρη πραγματοποιήθηκε στη Φιλοσοφική Αθήνας συνέλευση φοιτητών, καθηγητών και διοικητικών υπαλλήλων για τη δημιουργία Πρωτοβουλίας ενάντια

στο νόμο Διαμαντοπούλου. Πυρήνας της συζήτησης ήταν οι επερχόμενες εκλογές για την ανάδειξη Συμβουλίων Διοίκησης και πώς μπορούν να μπλοκαριστούν και στη συνέχεια να ματαιωθούν με τη συνεργασία όλων των συνιστώσων της πανεπιστημιακής κοινότητας. Στη συνέλευση ανακοινώθηκε και η αλλαγή της στάσης της ΠΟΣΔΕΠ, η οποία, εξαιτίας των κινητοποιήσεων, αποφάσισε την αναβολή όλων των εκλογών τουλάχιστον μέχρι την εκδίκαση του νόμου στο ΣΤΕ στις 3 Φεβρουαρίου. Αποφασίστηκε η έκδοση ψηφίσματος της Φιλοσοφικής ενάντια στο νόμο και τις εκλογές, ενώ υπήρξε και κάλεσμα στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο στις 26 Γενάρη.

Μαθηματικό

Πραγματοποιήθηκε στις 24 Γενάρη η τρίτη συνέλευση της επιτροπής αγώνα «θετικών επιστημών». Συγκέντρωσε περίπου 200 άτομα (γύρω στους 50 ήταν εργαζόμενοι). Το κέντρο των περισσότερων τοποθετήσεων ήταν το πώς θα αντισταθούμε στο νόμο πλαίσιο (δράσεις και ο συντονισμός των διάφορων επιτροπών αγώνα). Αποφασίστηκαν παράσταση διαμαρτυρίας στα Προπύλαια την Πέμπτη και η προβολή του τελικού κειμένου στο Άλτερ.

Πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο

Στις 26 Ιανουαρίου οι φοιτητικοί σύλλογοι μαζί με τους καθηγητές και τους εργαζόμενους των πανεπιστημίων και των ΤΕΙ θα πραγματοποιήσουν πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο στο κέντρο της Αθήνας ενάντια στο νόμο πλαίσιο, τις εκλογές των Συμβουλίων, τις απολύσεις και τις συγχωνεύσεις τμημάτων.

ΤΕΙ Αθήνας

Την Παρασκευή 21/1 πραγματοποιήθηκε η δεύτερη συνάντηση της πρωτοβουλίας φοιτητών-εργαζομένων στα ΤΕΙ Αθήνας. Στόχος ήταν η συζήτηση και η δράση γύρω από δυο άξονες: Τη μη εφαρμογή του νόμου-πλαίσιο και του νόμου για τις εφεδρείες. Στη συζήτηση αναπτύχθηκαν έντονοι προβληματισμοί για το αν μια τέτοια πρωτοβουλία υποκαθιστά τους συλλόγους ή όχι, αλλά ευτυχώς οι όποιοι ενδοιασμοί ξεπεράστηκαν, αφού όλοι συμφώνησαν ότι αυτό που επείγει είναι η οργάνωση της μάχης ενάντια στην επίθεση που δέχεται το δημόσιο πανεπιστήμιο. Εξάλλου έγινε σαφές ότι, όπου λειτουργούν τέτοιες πρωτοβουλίες, λειτουργούν προωθητικά και για τους φοιτητικούς συλλόγους και σε καμία περίπτωση δεν

τους υποκαθιστούν. Η συζήτηση κατέληξε σε δύο επόμενα καλέσματα, με πρώτο σταθμό το πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο στις 26 Γενάρη. Το επόμενο μεγάλο ραντεβού ορίστηκε για τις 3 Φλεβάρη, με στόχο μια μεγάλη κοινή συνέλευση φοιτητών-εργαζομένων. Από τη συνάντηση δεν έλειψαν και τα προβλήματα, αφού οι δυνάμεις της ΚΝΕ και του ΜΑΣ κατηγόρησαν τους παρευρισκόμενους για ομορτισμό, τους διοικητικούς ως ξεπουλημένους που οργανώνουν 4ωρες στάσεις εργασίας και όχι 24ωρες απεργίες και, αποχωρώντας, δήλωσαν ότι η μόνη ενότητα είναι αυτή με το ΜΑΣ και το ΠΑΜΕ. Είναι κρίμα σε τόσο κρίσιμες στιγμές το ΚΚΕ να αδιαφορεί για το αν θα χάσουμε ή αν θα κερδίσουμε.

Να μπλοκάρουμε τα Συμβούλια Διοίκησης

Της Μυρτώ Σιδέρη

Την περίοδο της εξεταστικής περιόδου διάλεξε η Διαμαντοπούλου και το επιτελείο της για τη διεξαγωγή των εκλογών στις σχολές για την ανάδειξη των Συμβουλίων Διοίκησης, περιμένοντας μάλλον την κάμψη των αγώνων που κατάφεραν να μπλοκάρουν μέχρι αυτή τη στιγμή το νόμο πλαίσιο.

Το προηγούμενο διάστημα όλες οι προσπάθειες τους, για να ολοκληρωθεί αυτή η διαδικασία, έπεσαν στο κενό, καθώς βρήκαν απέναντι τους το μεγαλύτερο κομμάτι της πανεπιστημιακής κοινότητας, με τους πρυτάνεις να μην υπογράφουν τις διαπιστωτικές πράξεις και τους φοιτητές μαζί με τους εργαζόμενους και τους καθηγητές να μην επιτρέπουν στα μέλη της οργανωτικής επιτροπής την είσοδο τους στα κτίρια.

Αντίστοιχα και στα ΤΕΙ, μόνο στα 4 από τα 14 ιδρύματα έχουν πραγματοποιηθεί εκλογές, αφού στα περισσότερα αναβλήθηκαν με κινηματικές παρεμβάσεις. Επιπλέον, στο Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου οι εκλογές αναβλήθηκαν, με το επιχείρημα ότι εκκρεμεί η προσφυγή των πρυτάνεων για τη συνταγματικότητα του νόμου.

Όλα αυτά είχαν σαν αποτέλεσμα το «πάγωμα» των διαδικασιών, τις παραιτήσεις μελών ή προέδρων των οργανωτικών επιτροπών, καθώς και τη συνεχή μεταφορά των ημερομηνιών, αφού το υπουργείο δεν μπορούσε να επιβάλει καμία προθεσμία. Στο διάστημα αυτό όμως το φοιτητικό κίνημα άρχισε σταδιακά να συγκροτείται ξανά, μαζί με τα υπόλοιπα κομμάτια της εκπαίδευσης. Μέσα στο επόμενο διάστημα λοιπόν και ενώ έχουν ήδη ανακοινωθεί κάποιες ημερομηνίες για τις εκλογές τόσο σε ΑΕΙ όσο και σε ΤΕΙ, η πανεπιστημιακή κοινότητα προετοιμάζεται με κινητοποιήσεις για συνεχόμενες νίκες απέναντι στο νόμο Διαμαντοπούλου.

Ήδη γίνονται προετοιμασίες για το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας που μέχρι στιγμής φαίνεται ότι θα είναι το πρώτο ΑΕΙ όπου θα προσπαθήσουν να γίνουν εκλογές Συμβουλίων. Τον τόνο δίνουν οι κινηματικές διαδικασίες, με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτό του Μετσόβειου Πολυτεχνείου, όπου με πρωτοβουλία του Συλλόγου ΔΕΠ έχουν πραγματοποιηθεί δύο μεγάλες παν-πολυτεχνιακές συναντήσεις με συμμετοχή εκατοντάδων ατόμων.

Ακραίες ανισότητες στα πανεπιστήμια

ΜΙΑ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ οικονομικής κρίσης που πλήττει το σύστημα παγκόσμια είναι και η κρίση στην εκπαίδευση. Η αντίληψη για πλήρη ιδιωτικοποίηση της παρεχόμενης εκπαίδευσης έχει προκαλέσει θύελλα ανισοτήτων, αποκλείοντας έτσι εκατομμύρια νέους από την ανώτερη και ανώτατη εκπαίδευση, καθώς αδυνατούν να ανταποκριθούν στα κονδύλια που απαιτούν τα πανεπιστήμια στις ΗΠΑ και την Ευρώπη. Στην Ελλάδα το πρόβλημα θα γίνει πιο αισθητό με την ψήφιση του νόμου Διαμαντοπούλου, που φέρνει τις επιχειρήσεις μέσα στα πανεπιστήμια, ενώ μεταφέρει το κόστος σπουδών από το κράτος στο φοιτητή και την οικογένειά του.

Στις εφημερίδες, τις προηγούμενες μέρες, παρουσιάστηκαν δύο γεγονότα που δείχνουν τη βαρβαρότητα της κατάστασης.

ΗΠΑ

Στις ΗΠΑ ένα νέο κίνημα ιδιαίτερα δυναμικό και αποφασιστικό έκανε την εμφάνισή του το τελευταίο διάστημα. Σύμφωνα

με επίσημα στοιχεία περίπου το 1/5 των αμερικανών φοιτητών αδυνατεί να αποπληρώσει τα φοιτητικά δάνεια και αναγκαστικά τίθεται σε κίνδυνο η συνέχιση των σπουδών τους. Όμως οι φοιτητές αντιδρούν οργανώνονται και συγκεντρώνουν τις αναγκαίες από το νόμο ένα εκατομμύριο υπογραφές φοιτητών, ώστε να μην εξοφλήσουν τα δάνειά τους, διεκδικώντας την επιστροφή της δωρεάν παιδείας στα δημόσια αμερικανικά πανεπιστήμια, να ελεγχθούν τα οικονομικά των ιδιωτικών πανεπιστημίων και να καταργηθούν τα επιτόκια στα φοιτητικά δάνεια. Τους προηγούμενους μήνες έγιναν επίσης μεγάλες διαδηλώσεις στην Αγγλία, τη Γαλλία και αλλού ενάντια στην αύξηση των διδάκτρων και τον περιορισμό της κρατικής χρηματοδότησης των δημόσιων πανεπιστημίων και της μέσης εκπαίδευσης.

Νότια Αφρική

Το δεύτερο γεγονός αφορά τη Νότια Αφρική. Σκληρές πανικού επικράτησαν στο Γιοχάνεσμπουργκ στις 11 Ιανουαρίου, όταν χιλιάδες νέοι κυριολεκτικά πο-

δοπατήθηκαν, στην προσπάθεια τους να μπουν στο χώρο του πανεπιστημίου και να εγγραφούν σε κάποια από τις ελάχιστες κενές θέσεις που είχαν απομείνει στα δημόσια πανεπιστήμια. Η Νότια Αφρική είναι μια προηγμένη καπιταλιστική χώρα με τρομερές ανισότητες, με την ανεργία στους νέους να έχει εκτοξευθεί στο 51%, αλλά με εξαγωγές οπλικών συστημάτων σε όλο τον κόσμο.

Αυτή η εικόνα ίσως φαίνεται ακραία, μπορούμε όμως να πούμε πλέον με σιγουριά ότι είναι μακρινή από εμάς; Το επόμενο διάστημα στην Ελλάδα, καθώς η τεράστια οικονομική κρίση συνδυάζεται με νόμους που αυξάνουν δραματικά το κόστος σπουδών ακόμα και στα δημόσια πανεπιστήμια, θα επιφέρει σταδιακά την πλήρη αδυναμία των οικογενειών να καλύψουν αυτό το κόστος. Υπό το πρίσμα αυτό η απάντηση στον καπιταλισμό δεν πρέπει να είναι μόνο ελληνική, αλλά διεθνής. Δηλαδή να αναπτυχθεί ένα διεθνές και ισχυρό φοιτητικό κίνημα ικανό να ανατρέψει αυτές τις πολιτικές.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Στη 2η –και ακόμα μαζικότερη– Παμπολυτεχνιακή Συνάντηση, που πραγματοποιήθηκε στις 19 Ιανουαρίου, αποφασίστηκαν:

* Κοινές δράσεις μελών ΔΕΠ, εργαζομένων και φοιτητών και εκστρατεία ενημέρωσης της ελληνικής κοινωνίας για την επιχειρούμενη κατεδάφιση του ελληνικού πανεπιστημίου.

* Συμμετοχή στο **προγραμματιζόμενο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο την Πέμπτη 26/1**.

* Προγραμματισμός εκδήλωσης διαμαρτυρίας για την επόμενη εβδομάδα στο υπουργείο Παιδείας.

* **Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο Συμβούλιο της Επικρατείας, την Παρασκευή 3/2/2012, ημέρα κατά την οποία εκδικάζεται η προσφυγή των πανεπιστημίων για τις αντισυνταγματικές διατάξεις του Ν. 4009/2011.**

* Δημιουργία Ταμείου Αλληλεγγύης για την ενίσχυση των απολυμένων συναδέλφων.

* Αλληλεγγύη της Πολυτεχνειακής Κοινότητας στους εργαζόμενους της Ελληνικής Χαλυβουργίας και του τηλεοπτικού σταθμού Alter, καθώς και στους εργαζόμενους που βρίσκονται σε πολυήμερες κινητοποιήσεις.

* **Συγκρότηση Πρωτοβουλιών αγώνα για την προάσπιση του Δημόσιου Πανεπιστημίου και τη ματαίωση των εκλογών για τα Συμβούλια Διοίκησης.**

* Συμμετοχή σε αντίστοιχες διασυλλογικές πρωτοβουλίες άλλων Ιδρυμάτων με στόχο τον καλύτερο συντονισμό δράσεων όλων των Πανεπιστημίων.

Πρώτη συνέλευση της ΚΑΡ για τη νέα χρονιά

Για ένα ισχυρό αντιρατσιστικό κίνημα, στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στα μνημόνια και τους φασίστες

Του Θανάση Κούρκουλα

Στις 21 Γενάρη έγινε η πρώτη συνέλευση της Κίνησης «Απελάστε το Ρατσισμό» για την καινούρια χρονιά. Η αίθουσα της ΕΣΗΕΑ γέμισε από κόσμο του αντιρατσιστικού κινήματος και της Αριστεράς, που συμμετείχε το προηγούμενο διάστημα σε αντιφασιστικές κινητοποιήσεις στις γειτονιές της Αθήνας, έσπρησε αντιρατσιστικές εκδηλώσεις και στήριξε τη λειτουργία του Κυριακάτικου Σχολείου Μεταναστών.

Έλληνες και μετανάστες της ΚΑΡ είχαμε την ευκαιρία να συζητήσουμε για την κατάσταση που διαμορφώνεται σε σχέση με τα δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων, αλλά και όλων των εργαζόμενων, την ώρα που δεχόμαστε μια απίστευτης κλίμακας επίθεση στις κατακτήσεις δεκαετιών.

Ειδικό θέμα συζήτησης ήταν η σημασία της συμμετοχής των φασιστών με γραβάτα του ΛΑΟΣ στην κυβέρνηση, αλλά και η συνολική ρατσιστική στροφή του συστήματος που επιδιώκει να στοχοποιήσει περισσότερο τους μετανάστες και τους πρόσφυγες και να τους μετατρέψει σε εξιλαστήρια θύματα για την πολιτική των μνημονίων. Με φράχτες στον Έβρο, «σκούπες» της ΕΛ.ΑΣ., προσφυγές στο ΣΤΕ για κάθε δημοκρατικό δικαίωμα των μεταναστών και ρατσιστικές δηλώσεις «mainstream» πολιτικών όπως ο Λοβέρδος. Αλλά και με μαχαιρώματα και παρελάσεις των νεοναζι της Χρυσής Αυγής με την ανοχή και τη συνεργασία της αστυνομίας σε αρκετές περιχές της Αθήνας.

Παρόλη τη ζοφερή εικόνα, η συνέλευση εκτίμησε πως η εκρηκτική αγανάκτηση του

κόσμου της εργασίας όχι μόνο δεν στρέφεται σήμερα κυρίαρχα κατά των μεταναστών, αλλά διοχετεύεται σε συμπάρασταση μαχητικών κινητοποιήσεων ενάντια στην τρικομματική κυβέρνηση Παπαδήμ(ι)ου, όπως της Χαλυβουργίας και των εργαζόμενων στα ΜΜΕ, κάτι που έδειξε και η επιτυχία της πρόσφατης Παναττικής απεργίας.

Η δυσaréσκεια του κόσμου απέναντι στα κόμματα του μνημονίου παίρνει ολόένα και μεγαλύτερες διαστάσεις, με αποτέλεσμα να κατακυλάνε στις δημοσκοπήσεις όχι μόνο τα ποσοστά του ΠΑΣΟΚ, αλλά και εκείνα του ΛΑΟΣ, αναγκάζοντας τον Καρατζαφέρη να επιχειρεί – χωρίς επιτυχία – να πείσει πως «διαφωνεί» με την κυβέρνηση, της βάζει «όρους», τη «νουθετεί» να πάρει άλλο δρόμο» και άλλες τέτοιες γελοιότητες. Σε καμία περίπτωση – παρόλο που επιχειρείται συντονισμένα – η βασική πολιτική ατζέντα δεν περιλαμβάνει σήμερα το «μεταναστευτικό» ως κυρίαρχο πρόβλημα, γιατί η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας αναγνωρίζει ως υπεύθυνους για την κρίση τους τοκογλύφους τραπεζίτες, την τρόικα, τα μνημόνια και τους πολιτικούς που τα στηρίζουν.

Δράσεις

Με βάση αυτή την εκτίμηση, η Κίνηση «Απελάστε το Ρατσισμό» θα εντείνει τους επόμενους μήνες την αντιρατσιστική-αντιφασιστική προπαγάνδα στις γειτονιές και θα πάρει πρωτοβουλίες κεντρικών κοινών κινητοποιήσεων Ελλήνων και μεταναστών με χρονικό ορίζοντα την 21η Μάρτη, Παγκόσμια μέρα κατά του Ρατσισμού. Θα στηρίζει κάθε αγώνα μεταναστών και προσφύγων όπως για παράδειγμα τις κι-

νητοποιήσεις των πρώην απεργών πείνας της Υπατίας, οι οποίοι, ένα χρόνο μετά τον ηρωικό αγώνα τους, εμπαίζονται ακόμα από την κυβέρνηση, που δεν τους παραχωρεί τις συμφωνημένες άδειες εργασίας.

Η ΚΑΡ θα οργανώσει μαζική αντιφασιστική παρουσία στις δίκες μελών της Χρυσής Αυγής και του ΛΑΟΣ για ρατσιστικές επιθέσεις, ξεκινώντας από την υπόθεση της Πανόρμου, στις 30 Γενάρη στο Εφετείο. Θα ενισχύσει τις εργατικές κινητοποιήσεις του επόμενου διαστήματος, με παρουσία μεταναστών και Ελλήνων αντιρατσιστών στις απεργίες και τις διαδηλώσεις.

Όπως εκτιμήθηκε στη Συνέλευση, ιδιαίτερη σημασία έχει σήμερα η μάχη των ιδεών και οι συγκεκριμένες απαντήσεις στα ρατσιστικά επιχειρήματα των «από πάνω». Για το σκοπό αυτό αποφασίστηκε η έκδοση Περιοδικού της ΚΑΡ, που θα κυκλοφορήσει τις επόμενες μέρες, βιβλιοπαρουσίαση της αντιφασιστικής μπροσουράς «ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ» του Collin Sparks που πρόσφατα εκδόθηκε από την Κίνηση, καθώς και συνέχεια στη σειρά αντιφασιστικών μαθημάτων που γίνονται ήδη εδώ και 3 μήνες για τα μέλη και τους φίλους της Κίνησης.

Στη Συνέλευση ξεκίνησε η ανανέωση των μελών της Κίνησης για το 2012, ενώ καινούριος κόσμος πήρε για πρώτη φορά την κάρτα μέλους της ΚΑΡ. Ήταν μια πολύ ζωντανή και πλούσια διαδικασία, ενδεικτική της δουλειάς που συστηματικά έχει ξεκινήσει η ΚΑΡ σε μια σειρά από γειτονιές και πόλεις, από τον περασμένο Σεπτέμβρη. Και όπως φάνηκε από την ενεργητική συμμετοχή αγωνιστών στην ίδια τη Συνέλευση, θα έχει ανάλογη συνέχεια...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΑ

Επιμέλεια: Έλενα Παπαγεωργίου

Ο «Economist» γράφει πως πολλοί Αλβανοί επιστρέφουν από την Ελλάδα στη χώρα τους λόγω της κρίσης και το ίδιο συμβαίνει και στη γειτονική Ιταλία. Σημειώνεται πως οι δύο χώρες είχαν συγκεντρώσει το μεγαλύτερο ποσοστό του 1,5 εκατ. Αλβανών μεταναστών τα τελευταία 20 χρόνια. Το επιχείρημα ότι οι Αλβανοί βγάζουν τα λεφτά από τη χώρα αποδεικνύεται ανυπόστατο, καθώς κυρίως αποταμιεύουν σε ελληνικές τράπεζες, ενώ τα όποια εμβάσματα από την Ελλάδα για το 2009 υπολογίζονταν μόλις στο 9% του ΑΕΠ της Αλβανίας. Το 2010 πήγαν στην Αλβανία 690 εκατ. ευρώ, δηλαδή λιγότερο από 1.000 ευρώ το χρόνο έκαστος, αν υπολογίσουμε πως ο μισός των ξενιτεμένων Αλβανών βρίσκονται εδώ. Κατά τα άλλα ο Καρατζαφέρης ζήτησε να είναι απαραίτητη η φορολογική και ασφαλιστική ενημερότητα των μεταναστών, οι οποίοι δήθεν βγάζουν τεράστια ποσά στο εξωτερικό...

★ ★ ★

Στις 13 Δεκέμβρη ψηφίστηκε από την αρμόδια επιτροπή της Βουλής τα νομοσχέδια του υπουργείου «Προστασίας του Πολίτη» που αφορούν στην κύρωση των συμφωνιών με τη Frontex. Οι εγκαταστάσεις, που παραχωρήθηκαν στη Frontex δωρεάν, θα είναι απροσπέλαστες για τις ελληνικές αρχές, τα πλωτά σκάφη και τα αεροπλάνα, που χρησιμοποιεί, θα ελλιμενίζονται και θα προσγειώνονται χωρίς να πληρώνουν τα σχετικά τέλη, ενώ τα καύσιμα, λιπαντικά και ανταλλακτικά τους θα απαλλάσσονται του ΦΠΑ. Το προσωπικό της Frontex θα έχει προνόμια και ασυλίες των ξένων διπλωματικών αποστολών, ενώ το πρώτο 12μηνο από την εγκατάστασή τους θα μπορούν να αγοράζουν είδη οικιακής χρήσης χωρίς ΦΠΑ. Τέλος οποιοδήποτε πρόβλημα προκύψει κατά την εφαρμογή της συμφωνίας δεν θα λύνεται από τα ελληνικά δικαστήρια...

★ ★ ★

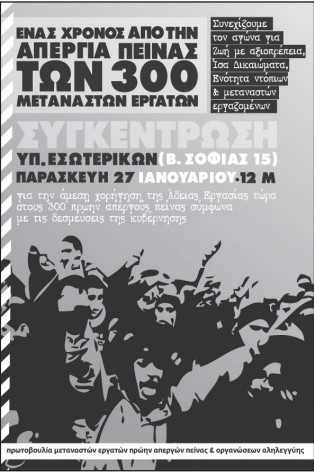
Στο δημαρχείο Λαγκαδά απεργού στους ΟΤΑ Θεσσαλονίκης, με επικεφαλής τους συνδικαλιστές της ΠΟΕ-ΟΤΑ, επιχείρησαν να μπουν στο κτίριο για να διαμαρτυρηθούν για το διαγωνισμό για τα σκουπίδια, τα οποία στοιχίζουν τώρα στο δήμο γύρω στο 1,5 εκατ. ευρώ, ενώ με τους ιδιώτες θα στοιχίζουν περίπου 7 εκατ. ευρώ. Εκεί, με την κάλυψη της αστυνομίας, χτυπήθηκαν από Χρυσουγίτες μπράβους του δημάρχου. Αρχίζει να φαίνεται όλο και πιο καθαρά ο πραγματικός ρόλος των φασιστών, που είναι το σπάσιμο των εργατικών αγώνων...

★ ★ ★

Αυτό φάνηκε καθαρά και στην ανακοίνωση που εξέδωσε η Χρυσή Αυγή Βόλου, η οποία αναπαράγει την επιχειρηματολογία του Μάνεση, ιδιοκτήτη της Χαλυβουργίας. Κινδυνολογεί για «νέα PIRELLI», επισείοντας τον κίνδυνο να κλείσει το εργοστάσιο εξαιτίας της απεργίας. Κατά τα άλλα οι Χρυσουγίτες είναι... «κατά του μνημονίου» και... «υπέρ του Έλληνα εργάτη»!

★ ★ ★

Η Θεσσαλονίκη, πιστή στην αντιφασιστική της παράδοση, απέτρεψε ακόμη μία κεντρική συγκέντρωση φασιστών. Αντιφασίστες και αντιρατσιστικές οργανώσεις διοργάνωσαν αντιφασιστική συγκέντρωση πολλές ώρες νωρίτερα από την ώρα που είχαν προγραμματίσει οι φασίστες τη δική τους συγκέντρωση στον ίδιο χώρο. Οι Χρυσουγίτες περιορίστηκαν σε εμφάνιση κάτω από τα γραφεία τους και στα 200 μέτρα από εκεί ως τον ΟΣΕ, προστατευμένοι και κυκλωμένοι από την αστυνομία. Απόν όπως πάντα το ΚΚΕ, αλλά και δυνάμεις του ΣΥΝ. Όπως είπε κι ο Σπύρος Μαρκέτος: «Είναι κρίμα η ελληνική αριστερά να επαναλαμβάνει το 2012 τα λάθη της γερμανικής το 1932»...

Ένα χρόνο μετά την απεργία πείνας που ξεκίνησαν στις 25 Γενάρη 2011, 300 μετανάστες εργάτες μαζί με τους Έλληνες συμπαραστάτες τους, ο αγώνας τους για μια ζωή με αξιοπρέπεια, δουλειά και στοιχειώδη δικαιώματα συνεχίζεται. Παρά τις υποχωρήσεις της τότε κυβέρνησης που αφορούσαν τόσο τους ίδιους τους απεργούς πείνας, αλλά και πολλούς ντόπιους και μετανάστες εργαζόμενους, κάποιες από τις υποσχέσεις εξακολουθούν να παραμένουν στα λόγια.

Συνεχώς υπάρχουν προσκόμματα για να υποποιηθεί το σύνολο της συμφωνίας που έγινε τότε με την κυβέρνηση και οδήγησε σε λήξη της απεργίας πείνας, με πιο σημαντική εκκρεμότητα την άδεια εργασίας που δεν τους έχει παραχωρηθεί ακόμα. Ενώ και για συμφωνηθέντα που υποποιούνται, αντιμετωπίζουν δυσκολίες και προβλήματα που κάθε φορά χρειάζεται να λύσουν ξανά και ξανά μαζί με τις οργανώσεις αλληλεγγύης, όπως για την εξαμηνιαία ανανέωση στο «καθεστώς ανοχής» που μας χορηγήθηκε, καθώς

και για τη δυνατότητα πραγματοποίησης ταξιδιών μετ' επιστροφής στις χώρες προέλευσής τους. Γι' αυτό πολλοί απεργού πείνας μαζί με οργανώσεις αλληλεγγύης, που τους στηρίζαν τότε και συνεχίζουν να τους στηρίζουν, μας καλούν την Παρασκευή 27 Γενάρη, στις 12 το μεσημέρι, σε συγκέντρωση στο υπουργείο Εσωτερικών, Βασιλίσσης Σοφίας 15, με βασικό αίτημα τη χορήγηση άδειας εργασίας τόσο στους 300, όσο και σε άλλες κατηγορίες μεταναστών και προσφύγων (π.χ. αιτούντες άσυλο), στους οποίους συστηματικά την αρνούνται.

Σε εκτεταμένη μορφή
στο www.dea.org.gr

Το 1% επιτίθεται στο ίντερνέτ του 99%

Ταξικός κυβερνοπόλεμος

Του Πάνου Πέτρου

Δύο νέες λέξεις μπήκαν στο λεξιλόγιο πολλών χρηστών του ίντερνέτ το τελευταίο διάστημα: SOPA και PIPA.

Είναι ο Stop Online Piracy Act (Νόμος για τη Διακοπή της Διαδικτυακής Πειρατείας) και ο «συνοδευτικός» Protect Intellectual Property Act (Νόμος για την Υπεράσπιση της Διανοητικής Ιδιοκτησίας). Πρόκειται για νομοθεσίες που προωθούνται στις ΗΠΑ από τις θηριώδεις πολυεθνικές της βιομηχανίας του θεάματος (Disney, Warner κ.ά.) και άλλα λόμπι μερίδων του κεφαλαίου (π.χ. φαρμακοβιομηχανίες), υποστηρίζονται και από τα δύο κόμματα και θα δώσουν στο αμερικανικό κράτος μεγάλες εξουσίες ελέγχου στο ίντερνέτ.

Πρόκειται για μια νομοθεσία που, αν εφαρμοστεί, θα είναι το πρώτο βήμα για τη μεγαλύτερη επίθεση λογοκρισίας στο μέσο, για το τέλος του ίντερνέτ όπως το ξέρουμε μέχρι σήμερα.

Τι είναι ο SOPA;

Η τρέχουσα νομοθεσία προέβλεπε ότι μια «θιγόμενη» εταιρεία επικοινωνούσε με το site που φιλοξενούσε «πειρατικό» υλικό και ζητούσε την απομάκρυνσή του. Αλλά δεν αποδείχθηκε αρκετά δρακόντεια για τη βιομηχανία του θεάματος. Έτσι με τον SOPA τα σάιτ υποχρεώνονται να δρουν σαν μπάτσος απέναντι σε ό,τι ανεβάζουν οι χρήστες τους. Οφείλουν να ελέγχουν και να εμποδίζουν προληπτικά τη δημοσίευση κάθε υλικού που ενδεχόμενα παραβιάζει πνευματικά δικαιώματα. Αν δεν τα καταφέρουν, η θιγόμενη εταιρεία μπορεί με δικαστική εντολή να μπλοκάρει το σάιτ μέσω του συστήματος ονοματοδοσίας του ίντερνέτ. Δηλαδή ο server θα συνεχίσει να υπάρχει και να φιλοξενεί το σάιτ, αλλά, αν πληκτρολογήσει κάποιος την «ονομαστική» του διεύθυνση («τάδε.com»), δεν θα κατευθυνεί στο σάιτ. Οι μηχανές αναζήτησης δεν θα μπορούν να εμφανίζουν τα «παραβατικά» σάιτ.

Με απόφαση του υπουργείου Δικαιοσύνης ολόκληρα σάιτ μπορεί να κλείσουν οριστικά, αν δεν καταφέρουν να λογοκρίνουν αποτελεσματικά το περιεχόμενό τους. Οι ISP (Internet Service Providers – εταιρείες που παρέχουν πρόσβαση στο ίντερνέτ) θα υποχρεώνονται να μπλοκάρουν την πρόσβαση σε αυτό το σάιτ. Μέχρι σήμερα οι ISP δεν είχαν την αρμοδιότητα να «κατεβάζουν» σάιτ. Τώρα τα σάιτ θα αστυνομεύουν τους χρήστες και οι ISP θα αστυνομεύουν τα σάιτ.

Οι εν δυνάμει συνέπειες που μπορούν να υπάρξουν για κάθε σάιτ ή μπλογκ όπου οι άνθρωποι μπορούν και «ανεβάζουν» μουσική, βίντεο, λινκ σε άλλα σάιτ, είναι ανυπολόγιστες.

Στο χώρο του ίντερνέτ οξύνονται το ίδιο οι ανταγωνισμοί και οι οικονομι-

«Πρώτα άρχισαν να εξαφανίζονται οι εφημερίδες. Τώρα κηρυγάνε το ίντερνέτ. Μετά θα με συλλάβουν που έφτιαξα αυτό το πλακάτ».

Από την «απεργία» στις 18 Γενάρη.

κοί πόλεμοι. Η αντίδραση των eBay, Facebook, Google, Mozilla, Yahoo κ.ά. ενάντια στη νομοθεσία δείχνει πως τίγονται οικονομικά συμφέροντα ακόμα και κολοσσών του ίντερνετικού χώρου. Προφανώς, αν αυτοί οι κολοσσοί απειλούνται, οι «μικροί» εξοντώνονται.

Οι βιομηχανίες βγάζουν ήδη πολλά λεφτά. Το ζήτημά τους είναι να βγάλουν ακόμα περισσότερα. Αποκτώντας μέσω των πνευματικών δικαιωμάτων ασφυκτικό έλεγχο πάνω σε ό,τι διακινείται στο ίντερνέτ, επιχειρούν να στήσουν ένα μονοπώλιο που θα τους αποφέρει εξωφρενικά κέρδη. Αυτό θα γίνει φορτώνοντας μεγάλο κόστος στους ίντερνετικούς «μεσάζοντες» (αρπάζοντας το μερίδιό τους). Αυτό κατά συνέπεια θα περιορίσει ασφυκτικά την πρόσβαση σε «ανοιχτά» υλικά, υποχρεώνοντας και το κοινό να πληρώνει αδρά για να αποκτήσει το δικό του «πνευματικά κατοχυρωμένο» υλικό.

Πειρατεία

Το βασικό επιχείρημα της βιομηχανίας του θεάματος είναι η απειλή της «πειρατείας». Και είναι μια διάσταση που μας αφορά πολύ περισσότερο από τις διαμάχες τους για την «πίτα».

Σύμφωνα με τους εμπνευστές της νομοθεσίας, η ιδέα των πνευματικών δικαιωμάτων είναι το κίνητρο της δημιουργίας. Πρόκειται για μια λογική απόλυτα σύμφωνη με την καπιταλιστική ηθική που βλέπει το κέρδος ως βασικό κίνητρο για την ανθρώπινη δραστηριότητα. Η Αριστερά οφείλει στρατηγικά να στέκεται απέναντι στην ιδέα των πνευματικών δικαιωμάτων και υπέρ της ελεύθερης πρόσβασης σε όλη την ανθρώπινη δημιουργία.

Αλλά και μέσα στον καπιταλισμό, ο μύθος αυτού του «κίνητρου» διαλύε-

ται. Η ίδια η δημιουργία και η ανάπτυξη του ίντερνέτ στηρίχθηκε ακριβώς στις δυνατότητες που απελευθέρωσε η έλλειψη κατοχυρωμένων «πατεντών» ή η πλήρης καταστρατήγησή τους στην πράξη. Στην περίπτωση των πνευματικών δικαιωμάτων μεγαλύτερη είναι η παραγωγή που «θάβεται» (γιατί δεν αποφέρει κέρδος) παρά αυτή που «προστατεύεται».

Είναι γεγονός ότι η «πειρατεία» καλπάζει στο ίντερνέτ. Είναι το ίδιο υγιές με το δανεισμό βιβλίων, την ανταλλαγή μουσικής κ.λπ. μεταξύ φίλων. Παρεμπιπτόντως, οι «ζημιές» είναι ακατόρθωτο να υπολογιστούν. Ποιος μπορεί να ξέρει αν ο ίδιος άνθρωπος που «κατέβασε» κάτι από το ίντερνέτ θα ήταν πρόθυμος να το αγοράσει, αν δεν το έβρισκε δωρεάν; Όποια και αν είναι η ζημιά, δεν μπορεί να εξεταστεί στη γυάλα, χωρίς να βλέπουμε την κερδοσκοπία των εταιρειών στις τιμές, τα καρτέλ και το «σταντάρισμα» των υψηλών τιμών, τη διαρκή πίεση προς τα κάτω του «μεριδίου» των καλλιτεχνών (ακόμα και κορυφαίων), πόσο μάλλον των απλών εργαζομένων στη βιομηχανία. Γι' αυτά έχουν μιλήσει ευσυνειδητοί καλλιτέχνες, όπως και απλοί εργαζόμενοι.

Απειλή για τις ελευθερίες

Μια διάσταση που δεν πρέπει να υποτιμηθεί καθόλου είναι το γεγονός πως αυτή η νομοθεσία μπορεί να δημιουργήσει το πάτημα για μια μελλοντική καταστολή των πολιτικών ελευθεριών στο ίντερνέτ. Η επίθεση έρχεται σε μια εποχή που το ίντερνέτ αναδεικνύεται σε σημαντικό μέσο επικοινωνίας και οργάνωσης των «από κάτω», λόγω της φύσης του. Η εναλλακτική ενημέρωση (χωρίς την οικονομική πίεση της ανάγκης «εκδότη»), ο συντονισμός κινητοποιήσεων, η ανταλλαγή απόψεων και η ανάπτυξη κοινωνικής κρι-

τικής στηρίχτηκαν στις «ελευθερίες» που χαρακτηρίζουν το ίντερνέτ.

Ακόμα και σάιτ με ζητήματα «επιστημονικής» αξιοπιστίας, όπως η Wikipedia, αποτελούν σημαντική πηγή «διαφορετικής» γνώσης από την επίσημη προσφερόμενη. Τα μπλογκ έδωσαν βήμα σε εκατομμύρια ανθρώπους. Το Wikileaks, όπου έγινε δυνατή η καταπάτηση του «διπλωματικού απορρήτου» των αστικών κυβερνήσεων, στηρίχτηκε στο ίντερνέτ. Αν αύριο βήμα έχουν μόνο όσοι μπορούν οικονομικά να αντέξουν ενδεχόμενες νομικές επιθέσεις ή πρέπει να αυτο-περιοριστούν από το φόβο της μήνυσης, τότε αυτή η ελεύθερη επικοινωνία κινδυνεύει να χαθεί. Κάθε σάιτ θα γίνει σίγουρα πολύ διστακτικό στην ενθάρρυνσή του δημόσιου (πολιτικού, καλλιτεχνικού, επιστημονικού) διαλόγου, από το φόβο της μήνυσης.

Η απειλή προς τις πολιτικές ελευθερίες έχει πολλά επίπεδα.

Πρώτον, απλά και μόνο με το «κακό προηγούμενο» της παραχώρησης αστυνομικών εξουσιών σε υπουργεία, ISP, σάιτ, εταιρείες, που μπορεί να αξιοποιηθούν αύριο-μεθαύριο για πολιτικούς λόγους. Δεύτερον, ως «παράπλευρη απώλεια» της προς ψήφιση νομοθεσίας. Ο SOPA στοχοποιεί και τους proxy-servers που «κρύβουν» την πηγή προέλευσης ενός σάιτ. Αυτό το εργαλείο, που χρησιμοποιείται από τους «πειρατές», είναι πολύτιμο και για ακτιβιστές σε αντιδημοκρατικά καθεστώτα. Το τρίτο είναι η αυθαιρεσία που περιβάλλει τη νομοθεσία. Όπως εξηγούν ειδικοί, το (συνηθισμένο) ανέβασμα στο youtube προσωπικών βίντεο που συχνά επενδύονται με γνωστά «προστατευμένα» τραγούδια, μπορεί –με βάση τη λογική του νόμου– να οδηγήσει σε κλείσιμο το youtube και το

facebook. Στο έπακρό του ο SOPA είναι ικανός να διαλύσει το ίντερνέτ μέσα από διαρκείς καταγγελίες. Πρόκειται προφανώς για ακραία περίπτωση. Αλλά είναι ενδεικτική των δυνατοτήτων που ανοίγει αυτή η νομοθεσία για να λογοκριθεί όλο το ίντερνέτ, να κλείσουν σάιτ, να φιωμφεί ο δημόσιος διάλογος.

Ο πόλεμος του ίντερνέτ

Οι SOPA και PIPA είναι η κορυφαία επίθεση που έχει αντιμετωπίσει μέχρι σήμερα η ελευθερία στο ίντερνέτ. Είναι μια επίθεση που έχει ξεκινήσει εδώ και καιρό και είναι σίγουρο ότι θα ενταθεί. Τόσο οι οικονομικοί όσο και οι πολιτικοί λόγοι, που αναφέραμε, πιέζουν τις άρχουσες τάξεις να «φυλακίσουν» το «τέρας» που δημιουργήθηκε, να βάλουν τέλος στο «πάρτι».

Όμως υπάρχει αντίσταση. Η «απεργία» στις 18 Γενάρη, όταν δεκάδες σάιτ σίγησαν για να ευθαιστοποιηθούν τους χρήστες, ήταν ένα δείγμα. Η πολιτικοποιημένη ομάδα «χακτιβιστών» Anonymus στις 28 Δεκέμβρη του 2011 προειδοποίησε τη Sony με επίθεση και λίγες μέρες μετά η εταιρεία απέσυρε την υποστήριξή της στο SOPA. Η ίδια ομάδα προχώρησε σε εντυπωσιακά αντίποινα για το πρόσφατο κλείσιμο του megaurload (από τα δημοφιλέστερα σάιτ διαμοιρασμού αρχείων), με επιθέσεις την επόμενη μέρα σε δεκάδες σάιτ κυβερνητικών υπηρεσιών και σάιτ της βιομηχανίας του θεάματος. Η GoDaddy.com, ο μεγαλύτερος ληξιαρχος ονομάτων δικτυακών τόπων, δήλωσε καταρχήν υπέρμαχος του SOPA. Μετά όμως τη μαζική αποχώρηση ονομάτων (ως και 70.000), η εταιρεία υποχρεώθηκε να αλλάξει θέση και να τοποθετηθεί κατά του SOPA.

Σήμερα στις ΗΠΑ κινητοποιούνται χιλιάδες είτε ζητώντας από τους βουλευτές να καταψηφίσουν τα σχετικά νομοσχέδια, είτε με διαδηλώσεις στους δρόμους. Αυτή η πίεση με όρους «πραγματικής ζωής» έχει κάνει πολλούς βουλευτές να αλλάξουν θέση, τη συζήτηση να αναβάλλεται διαρκώς και τον Ομπάμα να αφήσει να εννοηθεί πως δεν υποστηρίζει τη νομοθεσία. Μια πιο σκληρή επίθεση στο ίντερνέτ, ειδικά στις πολιτικές ελευθερίες που μας παρέχει, μπορεί να χρειαστεί να απαντηθεί στους δρόμους. Όπως λέει και το αιγυπτιακό σύνθημα: «Αν η κυβέρνησή σας ρίξει το ίντερνέτ, ρίξτε την κυβέρνησή σας!»

Στρατηγικά το θέμα του ίντερνέτ δεν είναι αποσπασμένο από την πάλη για την αλλαγή του κόσμου. Αντίθετα, οι δυνατότητες που προσφέρει η λυσσασμένη προσπάθεια μιας χούφτας εταιρειών να τις περιορίσουν, αντί να τις αναπτύξουν ολόπλευρα, είναι ίσως το πιο emphatic παράδειγμα της παλιάς καλής «εξέγερσης των παραγωγικών δυνάμεων ενάντια στις παραγωγικές σχέσεις», σε μια γερασμένη κοινωνία...